

การแสดงผลออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
เขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

BEHAVIORAL PROBLEMS OF TUTORIAL STUDYING IN SENIOR PRIMARY SCHOOL
STUDENTS IN THE BANGKOK AREA

Miss Nitchanan Natsanga

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Mental Health

Department of Psychiatry

Faculty of Medicine

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียน
	กวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร
โดย	นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า
สาขาวิชา	สุขภาพจิต
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	แพทย์หญิงปริชวัน จันทร์ศิริ

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะแพทยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไศภณ นภากาศ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(แพทย์หญิงโสฬสพัทธ์ เหมรัฐชูโรจน์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(แพทย์หญิงปริชวัน จันทร์ศิริ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์อัมพล สุอำพัน)

นิพนธ์ เนตรสง่า : การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวทวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร (BEHAVIORAL PROBLEMS OF TUTORIAL STUDYING IN SENIOR PRIMARY SCHOOLSTUDENTS IN THE BANGKOK AREA) อ.ที่ปริภชาวิทยานพนธ์หลัก: พญ.ปรชวัน จันทรศร, 196 หน้า.

การวจยครั้งนี้เป็นการวจยเชิงพรรณนา โดยการศกษาวจย ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-sectional descriptive Study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศกษาความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวทวิชากับเด็กที่ไม่เรียนกวทวิชา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวทวิชา ที่กำลังศกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานคร โดยศกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 422 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวจย ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปสำหรับเด็ก แบบสอบถามพฤติกรรมการกวทวิชาของเด็ก และแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, Independent samples t-test, One way ANOVA, Pearson correlation และ Multiple linear regression.

ผลการศกษาพบความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวทวิชา การประเมินของเด็กและการประเมินของผู้ปกครอง พบความชุกของปัญหาพฤติกรรม อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ร้อยละ 27.2, 18.4 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนกวทวิชากับเด็กที่ไม่เรียนกวทวิชา การประเมินของเด็กและผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่เรียนกวทวิชากับเด็กที่ไม่เรียนกวทวิชามีค่าคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมและปัญหาพฤติกรรมทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวทวิชา การประเมินของเด็ก พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ระดับ $p < 0.05$ ผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ระดับ $p < 0.05$ โดยผลการเรียน 2.01 - 3.00 มีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กมากกว่าผลการเรียน 3.01 - 4.00 การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ระดับ $p < 0.01$ การศกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ระดับ $p < 0.01$ โดยการศึกษาของบิดามารดาาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กมากกว่าการศึกษาของบิดามารดาาระดับอุดมศกษา และผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ระดับ $p < 0.05$ โดยผลการเรียน 2.01 - 3.00 มีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กมากกว่าผลการเรียน 3.01 - 4.00

ภาควชชา จิตเวชศาสตร์ ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา สุขภาพจิต ลายมือชื่อ อ.ที่ปรภชาหลัก

5674256530 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORDS: BEHAVIORAL PROBLEMS / TUTORIAL STUDYING / CHILDREN ATTENDING TUTORIAL COURSES / SENIOR PRIMARY SCHOOL STUDENTS

NITCHANAN NATSANGA: BEHAVIORAL PROBLEMS OF TUTORIAL STUDYING IN SENIOR PRIMARY SCHOOLSTUDENTS IN THE BANGKOK AREA. ADVISOR: PARICHAWAN CHANDARASIRI, M.D., 196 pp.

This cross-sectional descriptive study aimed to examine the prevalence and factors associated with behavioral problems of children attending tutorial courses and also differentiate the behavioral problems between children attending tutorial courses and children not attending tutorial courses. The data were collected from 422 primary school students in senior year of Office of the Basic Education Commission in the Bangkok Area; measured by Children's Demographic Questionnaire, Children Attending Tutorial Courses' Behaviors Questionnaire and The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) (answered by both children and their parents) and analyzed by descriptive statistic, Independent samples t-test, One way ANOVA, Pearson correlation and Multiple linear regression. The results of this study were:

The prevalence of behavioral problems of children attending tutorial courses, assessed by children, was 27.2 % and by parents was 18.4 %.

The comparisons between children attending tutorial courses and children not attending tutorial courses were found not significant in SDQ Total difficulties score and all subscale score.

Factors associated with behavioral problems of children attending tutorial courses were by children's assessment; sex was significantly related to behavioral problems at $p < 0.05$ and children's school records at 2.01 - 3.00 have higher behavioral problems score than children's school records at 3.01 - 4.00 at $p < 0.05$ and by parents' assessment; parents' marital status was significantly related to children's behavioral problems at $p < 0.01$. Children whose Parents had lower educational background have higher behavioral problems at $p < 0.01$ and Academic achievement at 2.01 - 3.00 have higher behavioral problems score than Academic achievement at 3.01 - 4.00 at $p < 0.05$

Department: Psychiatry

Student's Signature

Field of Study: Mental Health

Advisor's Signature

Academic Year: 2014

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับสำเร็จได้ด้วยความรู้และความกรุณาจาก อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ความรู้และให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนการช่วยเหลือในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์ และเป็นผู้ที่ทำให้การสนับสนุนช่วยเหลือตลอดระยะเวลาของศึกษาคำวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณาอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ แพทย์หญิงโสฬสพัทธ์ เหมรัฐชูโรจน์ และรองศาสตราจารย์นายแพทย์อัมพล สุอำพัน ที่ให้เกียรติเป็นประธานกรรมการและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในระหว่างการศึกษา คำแนะนำและข้อคิดต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ณภัทรวรรต บัวทอง ที่กรุณาให้คำปรึกษาและคำแนะนำในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเป็นอย่างดีมาตลอด

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ ผู้บริหาร อาจารย์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลสามเสน โรงเรียนพญาไท โรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศม์ โรงเรียนวัดเวตวันธรรมมาวาส โรงเรียนดาราคาม โรงเรียนอนุบาลวัดปรีนิยอก โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โรงเรียนบางบัว (เพ่งตั้งตรงจิตรวิทยาการ) โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส และโรงเรียนประถมนทวิธาภิเศก ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย และขอบคุณนักเรียนและผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2557 ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการรวบรวมข้อมูลตลอดระยะเวลาการทำวิจัย

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ รวมถึงเพื่อนๆ ในสาขาวิชาสุขภาพจิตทุกคน และเจ้าหน้าที่ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยเหลือ มีมิตรภาพที่ดี และได้เป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย	1
คำถามของการวิจัย.....	2
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
ข้อจำกัดในงานวิจัย.....	3
การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ.....	3
ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิด ทฤษฎีของพัฒนาการของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.....	6
พัฒนาการของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.....	6
พัฒนาการด้านร่างกาย.....	7
พัฒนาการทางด้านสติปัญญา.....	7
พัฒนาการด้านอารมณ์.....	7
พัฒนาการด้านสังคม.....	8

แนวคิด ทฤษฎีของการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	9
ความหมายของการกวดวิชา	9
ความเป็นมาของการกวดวิชา.....	9
เหตุผลในการกวดวิชา.....	11
หลักสูตรที่ใช้ในการกวดวิชา	15
ประเภทของการกวดวิชา	16
ระยะเวลาในการกวดวิชา	18
ค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา.....	18
เป้าหมายในการกวดวิชา.....	18
ผลของการกวดวิชา	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	21
แนวคิด ทฤษฎีของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	22
ความหมายของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็ก.....	22
ความหมายของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก.....	22
การประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็ก.....	23
การจำแนกปัญหาพฤติกรรมของเด็ก.....	24
ปัญหาพฤติกรรมหรือพฤติกรรมด้านลบ.....	25
พฤติกรรมด้านบวก.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอน ปลาย	28
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
รูปแบบการวิจัย	32
ลักษณะของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	32

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง.....	33
การสุ่มตัวอย่าง	33
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การวิเคราะห์ข้อมูล	40
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.....	42
ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย..	46
ตอนที่ 3 การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	48
ตอนที่ 4 ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับพฤติกรรมการกวดวิชา ของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	68
ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้น ประถมศึกษาตอนปลาย.....	72
ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย	96
ตอนที่ 7 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	97
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	106
สรุปผลการวิจัย.....	107
อภิปรายผลการวิจัย.....	111
ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้	144
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	146
รายการอ้างอิง	148
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	196

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557	35
ตารางที่ 2	เกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรม 5 ด้าน	38
ตารางที่ 3	จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	42
ตารางที่ 4	จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านครอบครัวของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย...	43
ตารางที่ 5	จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านโรงเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	44
ตารางที่ 6	จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	46
ตารางที่ 7	จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของเด็ก.....	48
ตารางที่ 8	จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของผู้ปกครอง	53
ตารางที่ 9	จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของเด็ก	58
ตารางที่ 10	จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของผู้ปกครอง.....	63
ตารางที่ 11	การวิเคราะห์ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายด้วยทางสถิติ T-test จากการประเมินของเด็ก	68
ตารางที่ 12	การวิเคราะห์ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายด้วยทางสถิติ T-test จากการประเมินของผู้ปกครอง.....	70
ตารางที่ 13	การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test,	

	One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก	72
ตารางที่ 14	การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง	76
ตารางที่ 15	การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก	80
ตารางที่ 16	การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัย ด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง	84
ตารางที่ 17	การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก	88
ตารางที่ 18	การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง	92
ตารางที่ 19	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมและพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation).....	96
ตารางที่ 20	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise	97

ตารางที่ 21	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise.....	98
ตารางที่ 22	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise.....	100
ตารางที่ 23	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise.....	101
ตารางที่ 24	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise.....	103
ตารางที่ 25	การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise.....	104

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การเจริญเติบโตของสังคมที่มีมนุษย์เป็นทั้งผู้สร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเป็นผู้ที่เรียนรู้ที่จะเติบโตไปพร้อมกับสังคม ทุกอย่างล้วนซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันอย่างเสียไม่ได้ ทำให้มนุษย์ต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวและพัฒนาตนเองให้พร้อมที่จะเติบโตอยู่เสมอ จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงไปของแต่ละยุคสมัย การศึกษาได้กลายเป็นตัวชี้วัดการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ และเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่โอกาสและความสำเร็จในหน้าที่การงาน⁽¹⁾ คุณค่าของการศึกษาได้กลายเป็นที่ประจักษ์ของสังคม ผู้ปกครองจึงได้สนับสนุนให้กับบุตรหลานได้รับการศึกษาในระดับสูงเท่าที่ความสามารถทางระดับสติปัญญาและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจะเอื้ออำนวย ส่งเสริมและผลักดันให้เด็กเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง⁽²⁾ เพราะความเชื่อที่ว่าโรงเรียนที่มีชื่อเสียงจะช่วยสอนวิชาการให้เด็กเป็นเด็กที่เก่งและสามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้^(3, 4) สอดคล้องกับการศึกษาของ สุภร ประเสริฐศิลป์⁽⁵⁾ ที่พบว่าถ้ามาตรฐานของโรงเรียนสูงมาตรฐานของการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนก็จะสูงตามไปด้วย อันเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการแข่งขันทางการศึกษาตามมา

การเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นนั้นจำเป็นต้องมีการเน้นความรู้ความสามารถด้านเนื้อหาวิชาการเป็นหลัก⁽⁶⁾ แต่การจัดการการศึกษาในระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551⁽⁷⁾ มุ่งเน้น “การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ” และนำเอาเนื้อหาวิชาการและประสบการณ์มาจัดอยู่ในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนเน้นการพัฒนาชีวิตในองค์รวมมากกว่าการสร้างพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับสูงต่อไป แต่ในขณะเดียวกันเมื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรในโรงเรียนไม่สามารถตอบสนองความต้องการและค่านิยมของผู้ปกครองได้ ผู้ปกครองจึงแสวงหาแนวทางอื่นในการส่งเสริมความรู้ให้กับบุตรหลานโดยการเข้าสู่กระบวนการของการเรียน “กวดวิชา” ซึ่งเน้นเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนในเนื้อหาวิชาการที่มีความเฉพาะเจาะจงและละเอียด จึงเห็นได้ว่าในปัจจุบันเด็กจำเป็นต้องเรียนเพิ่มเติมจากเวลาปกติที่เด็กเรียนอยู่ในโรงเรียน^(4, 8)

วัยเด็กในช่วงประถมศึกษาตอนปลายนั้น เป็นช่วงวัยที่เด็กเริ่มเรียนรู้สังคมภายนอกที่กว้างกว่าครอบครัว กำลังตื่นตัวกับโลกกว้างใบใหม่ที่มีการสร้างสัมพันธ์ภาพใหม่ๆ กับผู้อื่น เพื่อนกลายเป็นบุคคลที่สำคัญ มีพัฒนาการอารมณ์ด้านความสนุกเป็นหลัก สนุกกับการออกสู่สังคมอย่างเต็มที่ สนุกกับการเล่นกับเพื่อน การที่เด็กได้มีกิจกรรมหรือการเรียนรู้ที่ทำให้เด็กสนุกสนาน จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างพื้นฐานอารมณ์ที่ดีและมีความสุขในการเรียนรู้ มีการพัฒนาความคิดรู้การคิดอย่างเป็นระบบมีขั้นตอนและเหตุผล การรู้จักคิดวิเคราะห์เชิง

วิทยาศาสตร์ ร่วมกับการสร้างจินตนาการที่กำลังโลดแล่นผ่านการปฏิบัติจริงจากกิจกรรมต่างๆ ถึงแม้ว่าเด็กวัยนี้จะเป็นวัยที่กำลังเติบโตอย่างองอาจ เหมาะสมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดี แต่ก็ยังคงอ่อนไหวต่อความล้มเหลวหรือความสำเร็จ เป็นช่วงวัยสำคัญที่เด็กจะได้เรียนรู้ว่าตนเองมีความสามารถจากการประสบความสำเร็จ มีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความมานะพยายามในการทำสิ่งต่างๆ นำไปสู่การมีสุขภาพจิตที่ดี สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้และมีพฤติกรรมที่เหมาะสม แต่ในทางตรงกันข้าม หากเด็กถูกจำกัดและควบคุมการแสดงออกทางด้านความคิด อารมณ์และพฤติกรรมที่เหมาะสมตามวัยมากเกินไป ก็จะเป็นการบั่นทอนสุขภาพทางจิตของเด็ก หรือแม้กระทั่งการที่เด็กใช้เวลาทั้งภายนอกและภายในห้องเรียนอยู่กับการเรียนก็อาจจะทำให้เด็กเกิดความเครียดและไม่มีความเพลิดเพลินหรือพักผ่อน^(7, 9-12) จากการศึกษาของสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเครียดในเด็ก⁽¹³⁾ พบว่า “เด็กมีความเครียดถึงร้อยละ 44.32 ซึ่งในจำนวนนี้มีสาเหตุจากการเรียน ร้อยละ 66.99 การที่เด็กเกิดความเครียดหรือวิตกกังวลทำให้เกิดการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้แก่ อาการกระวนกระวาย หงุดหงิดง่าย การนอนหรือการรับประทานอาหารเปลี่ยนแปลงในทางลบ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ แยกตัว การเรียนแยลง ไม่อยากไปโรงเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีสมาธิในการเรียน เหม่อลอย ไม่ทำการบ้าน ความสนใจในสิ่งแวดล้อมลดลง เป็นต้น ซึ่งมีผลต่อภาวะของร่างกายและจิตใจของเด็ก เกิดปัญหาด้านจิตใจและอารมณ์นำมาซึ่งปัญหาด้านพฤติกรรม หรือรุนแรงจนปัญหาเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่าความผิดปกติ^(10, 11)

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีเด็กทั้งที่เรียนเรียนกวดวิชาและไม่เรียนกวดวิชา อันเป็นไปเพื่อการซ่อมเสริมความรู้ด้านวิชาการเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนและหรือนำความรู้ไปใช้ในการแข่งขันในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงแนวโน้มของโรงเรียนกวดวิชาที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองความต้องการและค่านิยมของเด็กหรือและผู้ปกครอง ก็อาจจะทำให้เด็กเข้าถึงการเรียนกวดวิชาตั้งแต่อายุยังน้อย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานครว่าเป็นอย่างไร โดยศึกษาวิจัยเฉพาะโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากมีหลักสูตรและรูปแบบการเรียนการสอนที่คล้ายกันและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนใกล้เคียงกัน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเด็ก ผู้ปกครองและโรงเรียน ในการออกแบบรูปแบบการเรียนและการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมและสามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้กับช่วงวัยของเด็กได้มากขึ้น และเป็นไปในแนวทางที่ทำให้เด็กเกิดประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สำหรับเด็กต่อไป

คำถามของการวิจัย

1. ความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร
2. การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

3. ปัจจัยใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาที่ศึกษาพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรม ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยกำหนดลักษณะของตัวแปรที่ส่งผลให้เกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อจำกัดในงานวิจัย

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาในเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น ดังนั้นการศึกษานี้จึงอาจไม่สามารถนำไปอ้างอิงกับประชากรที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดอื่นได้

การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ

ปัญหาพฤติกรรมหรือพฤติกรรมทางลบ^(14, 15) หมายถึง พฤติกรรมในเด็กที่เบี่ยงเบนออกไปจากปกติ โดยแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรม 4 ด้าน ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) ปัญหาพฤติกรรมด้านความผิดปกติของความสนใจ (Hyperactivity Problems) และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) ซึ่งวัดโดยแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ)

พฤติกรรมกวดวิชา⁽¹⁶⁻¹⁸⁾ หมายถึง การเรียนเพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนปกติที่เรียนในชั้นเรียนหรือในโรงเรียน ซึ่งการเรียนเพิ่มเติมนี้เป็นรูปแบบการเรียนการสอนในสถาบันกวดวิชาในรูปแบบการเรียนกวดวิชาแบบอื่นก็ได้

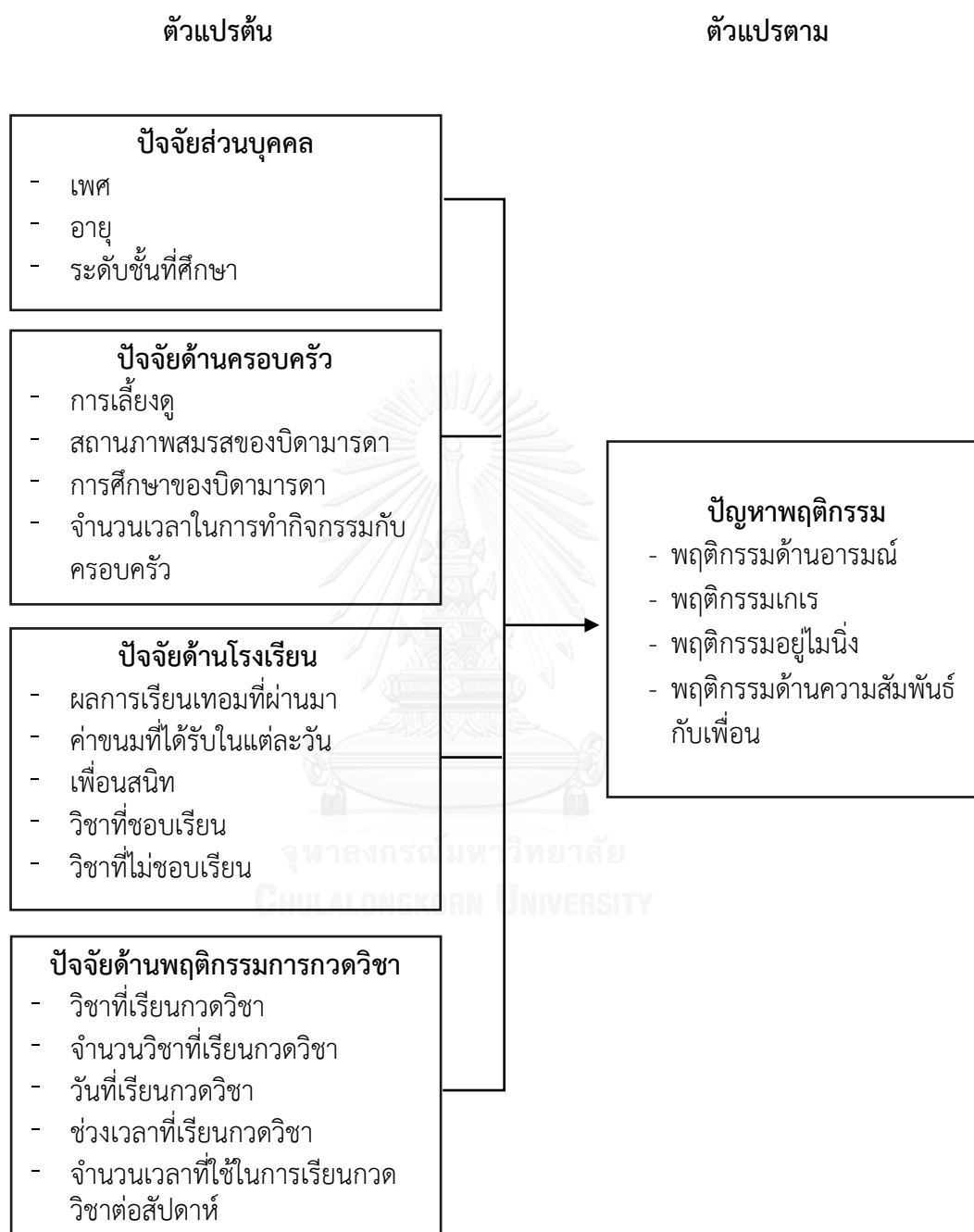
เด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย^(10, 14) หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน และส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรและรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของเด็ก โดยที่ไม่หนักเกินความจำเป็นของวัย และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางพัฒนาการหรือสุขภาพจิตในระยะยาว
2. ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะกับช่วงวัย เพื่อให้เกิดประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สำหรับเด็ก
3. ใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจศึกษาในหัวข้ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยแบ่งหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีของพัฒนาการของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. แนวคิด ทฤษฎีของการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
4. แนวคิด ทฤษฎีของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

แนวคิด ทฤษฎีของพัฒนาการของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

พัฒนาการของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตามกฎของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้เรียนจะต้องมีอายุ 10-12 ปี ดังนั้น เด็กในช่วงวัยนี้จึงจัดอยู่ในช่วงของวัยเด็กตอนปลาย ที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี เป็นวัยที่คาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็กและวัยรุ่นที่กำลังจะพัฒนาเพื่อเตรียมความพร้อมในการเจริญเติบโตเพื่อเป็นวัยรุ่นได้อย่างเต็มที่ในทุกด้าน โดยการเปลี่ยนแปลงของเด็กวัยนี้ จะพบการเปลี่ยนแปลงที่เด่นชัดทั้งในด้านร่างกายและความสัมพันธ์กับสังคมนอกบ้าน โดยพัฒนาการสำคัญที่เห็นได้ชัด คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม มีการการเปลี่ยนการทำกิจกรรมจากบ้านมาสู่โรงเรียนมากขึ้น เด็กจะเริ่มใช้เวลาส่วนมากในแต่ละวันอยู่ที่โรงเรียน ถือว่าเป็นการที่เด็กเริ่มออกสู่ออกกำลังกายจริงจัง เด็กจะได้มีการเรียนรู้ในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาและสังคม การฝึกพัฒนาการในแต่ละด้านจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนหรือกลุ่มเพื่อน การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนและห้องเรียน การเชื่อฟังครู เป็นต้น โดยพัฒนาการเหล่านี้จะเจริญเติบโตไปอย่างรวดเร็ว แต่ถูกประคับประคองดูแลน้อยกว่าวัยเด็กที่ผ่านมา เพื่อให้เด็กมีการเติบโตที่พร้อมเป็นเด็กอย่างสมบูรณ์ สามารถพัฒนาตนเองและดำเนินชีวิตอย่างมั่นคงในสังคม และเตรียมตัวเพื่อเติบโตเป็นวัยรุ่นที่พร้อมจะเรียนรู้และรับผิดชอบตนเอง^(10, 19) โดยแบ่งพัฒนาการเป็น 4 ด้าน^(11, 12, 14, 15, 20, 21) ดังนี้

พัฒนาการด้านร่างกาย

มีการเจริญเติบโตของร่างกายที่แข็งแรงมากขึ้น มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่และมัดเล็กได้ดี สามารถทำงานประสานกับระบบประสาทร่วมกันอย่างสอดคล้องลงตัว ทำให้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นไปได้อย่างสมดุล คล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศขั้นที่สอง เช่น เด็กผู้หญิงลักษณะสะโพกขยาย หน้าอกโตขึ้น มีขนขึ้นที่บริเวณรักแร้และอวัยวะเพศ หรือบางคนเริ่มมีประจำเดือน ในเด็กผู้ชายไหล่กว้างขึ้น เสียงเริ่มเปลี่ยน เริ่มมีการหลังอสุจิ และเริ่มมีขนขึ้นที่รักแร้และอวัยวะเพศ ด้วยลักษณะการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายเหล่านี้ทำให้เด็กวัยนี้เริ่มให้ความสนใจกับรูปร่างหน้าตา และมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องราวทางกายของเพศตรงข้าม

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

การพัฒนาทางด้านสติปัญญา จากทฤษฎีพัฒนาการทางความคิดของ Jean Piaget ของเด็กวัยเรียน ที่อยู่ในช่วงอายุ 7 - 11 ปี พบว่าเด็กที่กำลังเจริญเติบโตในช่วงวัยนี้ จะมีการพัฒนาการใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเชิงรูปธรรม (Concrete operational) โดยมีการพัฒนาทางด้านความคิดและสติปัญญาอย่างรวดเร็ว สามารถคิดได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล รู้จักที่จะแยกแยะสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่หรือตามลำดับชั้น การจัดเรียงขนาดสิ่งของ และเริ่มมีความเข้าใจเรื่องของการคงสภาพเดิมของวัตถุหรือสสารต่างๆ อีกทั้งเด็กสามารถนำความรู้หรือประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีตมาแก้ปัญหาเหตุการณ์ใหม่ๆ ได้ เกิดการเชื่อมโยงการเรียนรู้ (Transfer of learning) แต่ในขณะเดียวกันเหตุการณ์นั้นจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งที่เป็นรูปธรรม ส่วนความคิดหรือเหตุการณ์ที่เป็นนามธรรมนั้น เด็กยังไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ และเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่ช่วงปลายของวัยเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อายุ 11 - 15 ปี การพัฒนาทางด้านความคิดและสติปัญญาจะเริ่มมีการใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal operational) เป็นขั้นสูงสุดของพัฒนาการทางสติปัญญา และความคิดแบบเด็ก ๆ จะเริ่มลดลงและสิ้นสุดลง และเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ สามารถคิดแก้ปัญหาที่เป็นนามธรรมด้วยวิธีการหลากหลาย รู้จักคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ สามารถตั้งสมมติฐาน ทดลองใช้เหตุผล และทำงานที่ต้องใช้สติปัญญาอย่างสลับซับซ้อนได้ สนใจที่จะสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับทุกอย่างและสามารถคิดพิจารณาสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งการพัฒนาความเข้าใจจะพัฒนาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าสู่วัยรุ่น

พัฒนาการด้านอารมณ์

เด็กในวัยนี้จะมีอารมณ์ที่เด่นชัด คือ อารมณ์โกรธ อารมณ์รัก และอารมณ์กลัว โดยอารมณ์เหล่านี้จะมีการพัฒนาที่ดีขึ้น สามารถควบคุมและจัดการอารมณ์เหล่านั้นได้อย่างมีเหตุผลมากขึ้น ทำให้แต่ละอารมณ์จะมีลักษณะเป็นกลางไม่ตีหรือร้ายจนเกินไป มีความคิด

ที่ละเอียดอ่อนทำให้สามารถเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นได้ดี มีการเรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์ให้เหมาะกับการยอมรับของสังคม หรือบางครั้งในขณะเดียวกันก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่รวดเร็วเพราะมีความรู้สึกที่กำกวมระหว่างความรู้สึกของความเป็นเด็กและเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นความขัดแย้งทางอารมณ์จึงอาจเกิดขึ้นได้บ่อย แต่กระนั้นแล้วก็ยังสามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ความสามารถในการระงับความโกรธนั้นดีขึ้น โดยเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการสอนให้เด็กรู้จักควบคุมและปรับอารมณ์ของตนเองให้เหมาะสม และการแนะนำหรือชมเชยจะช่วยให้เด็กรู้จักการปรับปรุงแก้ไขและมีกำลังใจที่ดีในการปฏิบัติตนที่เหมาะสม

พัฒนาการด้านสังคม

พัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยนี้เด่นชัดมาก เพราะเป็นวัยที่เริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมค่อนข้างมาก เด็กให้ความสำคัญต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เป็นวัยที่ต้องการเพื่อน ยึดมั่นกับเพื่อน ซึ่งสังคมของเพื่อนในเด็กวัยนี้มักเป็นสังคมของเพื่อนเพศเดียวกันและมีกลุ่มเพื่อนที่มีความคล้ายคลึงกันในด้านของลักษณะนิสัยความชอบการเล่นและเป็นเพื่อนที่เข้าใจสามารถไว้วางใจได้ จากทฤษฎีพัฒนาการทางเพศ (Psychosexual development) ของ Sigmund Freud วัยนี้จะอยู่ในระยะแฝง (The latency stage) เป็นระยะที่เก็บกดความพึงพอใจทางเพศไว้ จะไม่มีบริเวณใดในส่วนต่างๆ ของร่างกายที่จะเป็นบริเวณแห่งความพึงพอใจ ในระยะนี้เด็กมักแสดงออกถึงความสนใจในเรื่องอื่น เช่น การแข่งขันด้านการเรียนหรือการกีฬา ส่วนทฤษฎีพัฒนาการทางสังคม (Psychosocial development) ของ Erik H. Erikson มีแนวคิดว่าเด็กวัยนี้จะอยู่ในขั้นพัฒนาความขยันขันแข็งหรือความรู้สึกด้อย (Industry vs. feeling of inferiority) เป็นระยะที่เด็กต้องการทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุความสำเร็จ โดยใช้ความอุตสาหะและพยายามทั้งในการเรียนและการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เด็กจึงพยายามแข่งขันเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ภาคภูมิใจในตนเอง เริ่มควบคุมตนเองได้ มีความมานะพยายามอันจะนำไปสู่การมีบุคลิกที่มั่นคงและเหมาะสมในทางตรงกันข้ามหากเด็กรู้สึกล้มเหลวหรือมีความซับซ้อนในจิตใจ อันมีผลต่อภาพลักษณ์ของตนเองและการปรับตัวที่ไม่ดีอาจนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรมได้ การพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ที่ดีจะช่วยให้เด็กได้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะพัฒนาตนเองและมีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่นต่อไป แต่ในทางตรงกันข้ามหากความพยายามของเด็กไม่ประสบความสำเร็จหรือได้รับการตอบสนองที่ไม่เหมาะสมก็จะทำให้เด็กไม่รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จหรือคิดว่าตนเองไร้ประโยชน์ ขาดกำลังใจในการริเริ่มคิดหรือทำสิ่งใหม่ๆ และแยกตัวออกจากสังคม

จะเห็นได้ว่าพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมของเด็กในช่วงวัยนี้ เป็นพัฒนาการที่สำคัญ อีกด้านหนึ่งที่สำคัญอย่างมากของการดำเนินชีวิตของเด็กเมื่อเด็กต้องเผชิญกับปัจจัยหรือสิ่งเร้าต่างๆ ในชีวิตที่กำลังเผชิญสู่สังคม ที่ประกอบไปด้วย การสร้างความสามารถทางจิตสังคม (Psychosocial competence) เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่แม้ว่าจะยังมีความผูกพันและใกล้ชิดกับบิดามารดา แต่ใน

ขณะเดียวกันเด็กก็กำลังสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น และมีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน ได้แก่ เริ่มเข้าโรงเรียนอย่างเป็นทางการ (Formal Schooling) การให้ความหมายต่อตัวเอง (Self - concept) ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเรียนรู้และซึมซับวัฒนธรรมและค่านิยมของสิ่งต่างๆ รอบตัว การพัฒนาและเจริญเติบโตทางร่างกายที่เอื้อให้เด็กสามารถทำกิจกรรมและเรียนรู้พัฒนาทักษะด้านต่างๆ ของตนเองได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาตนไปสู่ความสำเร็จ (State of Industry) และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง (Self - esteem) ฉะนั้นแล้วเด็กจะต้องเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมในการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นในสังคม สามารถที่จะประพடுத்தตนให้เป็นที่ชื่นชอบและยอมรับในสังคมได้ จึงจะทำให้เด็กสามารถที่ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และพัฒนาเข้าสู่การเป็นวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสมต่อไป

แนวคิด ทฤษฎีของการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ความหมายของการกวดวิชา

การกวดวิชา หมายถึง การเรียนเพิ่มเติมที่มีรูปแบบการเรียนที่นอกเหนือจากการเรียนนอกชั้นเรียนหรือการเรียนนอกหลักสูตร เนื้อหาวิชาที่เรียนเป็นวิชาที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้วในโรงเรียนหรือเรียนในหลักสูตร ลักษณะการเรียนที่เป็นทั้งการสร้างเสริมและพัฒนาความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาได้อย่างละเอียดและเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น มีเทคนิคหรือวิธีการสามารถจดจำได้เป็นพิเศษ พัฒนาและสามารถนำไปต่อยอดความรู้ในระดับที่สูงขึ้น ภายใต้การเรียนแบบเร่งรัดและใช้เวลาจำกัด มีเป้าหมายเพื่อการเตรียมความรู้ให้พร้อมในการนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในทันทีหรือในอนาคตอันใกล้ ไม่ว่าจะเป็นการสอบในชั้นเรียนหรือการสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป สามารถเรียนได้ทั้งจากครูผู้สอนในโรงเรียน ครูผู้สอนภายนอก หรือครูจากสถานกวดวิชาโดยเฉพาะก็ได้ ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้กับผู้สอนด้วย ^(16-18, 22, 23)

ความเป็นมาของการกวดวิชา

การกวดวิชานั้นไม่มีหลักฐานที่แน่นอนว่าเริ่มเกิดขึ้นเมื่อใด แต่มีหลักฐานว่าเริ่มปรากฏขึ้นมาตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานีและพัฒนาต่อเนื่องมาจนถึงรัชกาลที่ 5 ที่เรียกว่า การศึกษาพิเศษ โดยมีลักษณะการเรียนตัวต่อตัวหรือ 2 - 3 คน แต่ยังไม่มีการเรียนสำหรับการสอนกวดวิชาที่ชัดเจน ต่อมาการเรียนกวดวิชาได้มีการเรียนแบบมีแบบแผน (Formal education) มากขึ้นดังเช่นในปัจจุบันที่เรียนว่า “Tutoring Method” การเรียนกวดวิชาเริ่มปรากฏรูปแบบของการเรียนที่แน่ชัดในสมัยรัชกาลที่ 4 ที่ได้มีการจ้างนางแอนนา ลีโอโนเวลล์ (Anna Leonowens) มาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้แก่พระเจ้าลูกเธอ ต่อมาได้มีการขยายขอบเขตของการศึกษามาสู่บุตรหลานของ ขุนนางและราษฎรทั่วไป โดยการเรียนการสอนจะถูกจัดขึ้นในวัดภายในหอฉันหรือระเบียบงูฏ มีพระเป็นผู้สอน โดยพระแต่ละองค์จะมีลูกศิษย์ประมาณ 4 - 5 คน เรียกการเรียนเช่นนี้ว่า “การต่อหนังสือ” ซึ่งมีผู้เรียน

ประมาณ 15 คน ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนบิดามารดาจะต้องไปติดต่อพระที่วัดก่อน และเมื่อถึงกำหนดเวลาเรียนก็จะมีการนำดอกไม้ธูปเทียนมาเป็นเครื่องสักการะ ที่เรียกว่าการไหว้ครูหรือขึ้นครู โดยการเรียนการสอนจะเป็นไปตามความสามารถและโอกาสที่จะใช้ความรู้ของผู้เรียน ส่วนการเรียนกวดวิชาที่บ้านนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบ้านของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ และต่อมาได้มีการขยายพื้นที่การเรียนมาสู่บ้านของราษฎร โดยชาวจีนที่มีฐานะดีจะมีการจ้างครูหรือผู้ทรงคุณวุฒิมาสอนบุตรหลานที่บ้าน เพื่อสอนภาษาจีนให้กับบุคคลหรือบุตรหลานที่จะศึกษาในประเทศจีน และใน พ.ศ. 2497 ก็ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร แต่ยังไม่มีการกำหนดโรงเรียนกวดวิชาไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมาได้มีการปรับปรุง พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร พ.ศ.2497 ได้มีการกำหนดให้มีโรงเรียนกวดวิชาขึ้นไว้ในมาตรา 20(5) โดยจัดเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทการศึกษาพิเศษ⁽²⁴⁻³¹⁾

การก่อตั้งโรงเรียนสำหรับสอนพิเศษ เริ่มมีการก่อตั้งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 6 มีเปิดสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนพิเศษส่วนใหญ่นั้นเป็นนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 ที่ต้องการเข้าสอบแข่งขันชิงทุนค่าเล่าเรียนหลวง (King's Scholarship) ดังนั้นผู้เข้าสอบจำเป็นต้องมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากว่าโรงเรียนรัฐบาลมีการเรียนการสอนพิเศษน้อยกว่าโรงเรียนฝรั่ง ฉะนั้นจึงต้องมีการเรียนเพิ่มในตอนกลางคืน ในช่วงเวลา 19.00 - 21.00 น. จึงเรียกว่า “โรงเรียนกลางคืน” นอกจากนี้บางสถาบันมีการสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เพิ่มเติมด้วย ต่อมาการเรียนกวดวิชาได้ขยายเข้าไปสู่การเรียนการสอนในโรงเรียนช่วงเวลากลางเลิกเรียน - 22.00 น. โดยประมาณ มีการเรียนการสอนแบบท่องจำ ตอบปากเปล่า และทำแบบฝึกหัด ซึ่งผลการสอนได้สร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะสามารถนำความรู้ไปต่อยอดในการสอบชิงทุน และในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการเปิดสอนกวดวิชาให้กับผู้ใหญ่เพื่อสอบเข้ารับราชการ เป็นโรงเรียนแรกที่มีการเรียนการสอนหลายวิชาและใช้สื่อการสอนในรูปแบบเอกสารอัดสำเนา มีลักษณะการเรียนที่เป็นหลักสูตรเร่งรัด โดยครูผู้สอนเป็นครูจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เช่น โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนเตรียมทหาร เป็นต้น ช่วงเวลาในการเรียน คือ หลังเลิกเรียนของโรงเรียนปกติ และมีการจ่ายค่าเล่าเรียน เรียกว่า “ไปกวดวิชาหาความรู้”⁽³²⁻³⁴⁾

ใน พ.ศ. 2500 เริ่มมีการตั้งโรงเรียนกวดวิชาที่มีความเฉพาะด้านมากขึ้น โดยมีการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา ชื่อว่าโรงเรียน MATHS CENTER เน้นการส่งเสริมความรู้ด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานที่สำคัญในการใช้เพื่อสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย รูปแบบการเรียนที่มีลักษณะการเรียนที่เป็นกวดวิชาเฉพาะด้านมากขึ้นและมีการเพิ่มเทคนิคในการเรียนรู้ เช่น การฝึกทำโจทย์จากข้อสอบเก่า การตีความจากโจทย์และทำสื่อการเรียนผ่านเอกสารอัดสำเนา รวมถึงการพัฒนาารูปแบบห้องเรียนให้สะดวกสบายและทันสมัยมากขึ้น เช่น เครื่องปรับอากาศ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ต่อมาใน พ.ศ. 2503 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้กลายเป็นมหาวิทยาลัยปิดทำให้มีการสอบแข่งขันในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นจึงได้มีการเพิ่มขึ้นของโรงเรียนกวดวิชา แม้แต่การเรียนกวดวิชาในโรงเรียนรัฐบาลก็เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เป็นต้น โดยการเรียนการสอนจะเน้นการเกร็งข้อสอบในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย อีกทั้งยังได้มีการแยกสายการเรียนเป็นสายสามัญและสายอาชีพศึกษา ในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็ต้องเตรียมตัวเพื่อเข้าเรียนต่อในระดับชั้นอุดมศึกษาที่มีจำนวนสถานศึกษาอยู่น้อย^(18, 28, 29, 32, 35)

การแยกสายการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดจุดอ่อนในการเตรียมความพร้อมด้านความรู้ในการใช้เตรียมตัวเพื่อสอบแข่งขันในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เพียงแต่เฉพาะในเด็กชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้นแต่ยังรวมถึงเด็กชั้นประถมศึกษาที่ต้องเตรียมตัว ทำให้เด็กจำเป็นต้องมีความกระตือรือร้นในการเตรียมตัวเพื่อที่จะเข้าศึกษาต่อ การกวตวิชากลายเป็นแหล่งศึกษาที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการศึกษาอย่าง และมีการเพิ่มขึ้นของโรงเรียนกวตวิชาได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะเวลาเพียงไม่นาน โดยมีโรงเรียนกวตวิชากว่า 565 แห่งที่ขึ้นทะเบียนเป็นโรงเรียนกวตวิชา ซึ่งถือว่าเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร การที่โรงเรียนกวตวิชาได้รับความนิยม เนื่องจากมีการเรียนการสอนแบบเน้นลักษณะเฉพาะของรายวิชา ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และสังคมศาสตร์ มีการใช้สื่อการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาเอื้อให้การเรียนการสอนมีเทคนิคเฉพาะและประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังรวมถึงผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนและมีเทคนิคความรู้ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว^(32, 36-40)

เห็นได้ชัดว่าการเรียนกวตวิชานั้น มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงเรื่อยมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน จากชนชั้นขุนนางมาสู่ชนชั้นสามัญอย่างเท่าเทียมและมีกฎหมายรองรับอย่างทั่วถึง การเรียนการสอนมีวัตถุประสงค์ที่ไม่ได้เพียงเพื่อสะสมความรู้ในการประกอบสัมมาอาชีพอย่างเพียงพอต่อความสามารถอีกต่อไป แต่ยังรวมไปถึงเพื่อการนำความรู้มาพัฒนาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสอบแข่งขันเพื่อเข้าศึกษาต่อ อันนำไปสู่การมีอาชีพที่ดีและมั่นคง รูปแบบการเรียนรู้อันเปลี่ยนไปจากการเรียนแบบตัวต่อตัวก็เริ่มขยายมาสู่การเรียนแบบกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ สถานที่ในการเรียนการสอนได้พัฒนาจากวัดมาเป็นบ้านหรืออาคารที่ใช้สำหรับเรียนกวตวิชาโดยเฉพาะ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันและมีการพัฒนารูปแบบห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้ทันสมัยและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการศึกษาหาความรู้ จากพระครูผู้สอนก็กลายเป็นครูหรือผู้ที่มีความรู้เฉพาะในแต่ละวิชามาสอน หลักสูตรการเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหาเฉพาะเจาะจงละเอียดมากขึ้นโดยถ่ายทอดผ่านเทคนิคหรือกระบวนการคิดต่างๆ จากผู้สอน และการถวายดอกไม้ธูปเทียนของลูกศิษย์เพื่อแสดงความเคารพต่อครูบาอาจารย์กลายเป็นการจ่ายค่าเรียนในรูปแบบของเงินตรา ทำให้การเรียนกวตวิชาในปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่รูปแบบของธุรกิจอย่างเต็มตัวเข้าไปทุกที ท่ามกลางกระแสทุนนิยมและการแข่งขัน รวมถึงค่านิยมของสังคมในการให้คุณค่าและการยอมรับกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จทางการศึกษา ทำให้การเรียนกวตวิชาเข้ามามีอิทธิพลต่อนักเรียนทุกระดับชั้นที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ระดับชั้นที่สูงขึ้น และมีผลกระทบแม้กระทั่งการลดลงของอายุของเด็กในการเข้าสู่กระบวนการการเรียนกวตวิชา เพราะผู้ปกครองต่างก็มีทัศนคติและค่านิยมที่เชื่อว่าการที่เด็กยิ่งเตรียมตัวในการเรียนเร็วมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เด็กมีความพร้อมและมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหามากขึ้นเท่านั้น เปรียบเสมือนกับการสะสมทุนในชีวิตเพื่ออนาคตต่อไปในการศึกษาของเด็ก

เหตุผลในการกวตวิชา

เหตุผลในการกวตวิชานั้นเริ่มต้นจากการที่เด็กและผู้ปกครองมีความต้องการที่จะส่งเสริมและพัฒนาความรู้ของเด็ก เพื่อใช้ในการเรียนในห้องเรียนและการสอบแข่งขันเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น อีกทั้งหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียนก็ไม่สามารถตอบสนองความ

ต้องการในการเรียนอย่างเฉพาะเนื้อหาที่มีความละเอียดได้เท่ากับการเรียนในโรงเรียนกวดวิชารวมถึงการพัฒนารูปแบบการเรียนกวดวิชาที่มีความละเอียดและเฉพาะเจาะจงของเนื้อหา และการพัฒนารูปแบบการสอนของครูกวดวิชาที่มีเทคนิคการสอนให้เข้าใจง่าย จึงส่งผลให้การเรียนกวดวิชายังคงดำเนินต่อไปในสังคมและได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายเรื่อยมา^(1-3, 6, 8, 36) โดยได้มีการจำแนกสาเหตุของการเรียนกวดวิชาออกเป็น 4 ปัจจัยดังนี้^(17, 18, 32, 41)

1. เหตุผลด้านทัศนคติและค่านิยมของเด็ก

เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ทั้งทางด้านพัฒนาการ สติปัญญา การเรียนรู้และสภาพแวดล้อมของเด็ก เด็กจึงมีการเรียนรู้ที่แตกต่างในสถานการณ์เดียวกัน รวมถึงการที่เด็กรับรู้ถึงคุณภาพหรือความสามารถในการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชาการสนับสนุนการเรียนกวดวิชาจากครอบครัวและเป้าหมายในการเรียนของเด็ก ทำให้เด็กเลือกที่จะเรียนกวดวิชาเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อนำมาสู่การเพิ่มพูนความรู้ทั้งในห้องเรียนและการสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อ ถึงแม้ว่าจะมีเด็กจำนวนหนึ่งที่เลือกเรียนกวดวิชาเพื่อที่จะประสบความสำเร็จด้านการศึกษาแต่ก็มีเด็กอีกส่วนหนึ่งที่จะเลือกเรียนกวดวิชาเพียงเพื่อต้องการที่จะเรียนตามเพื่อน เพราะมองเพียงว่าเป็นกระแสนิยมในหมู่เพื่อนหรือสังคมเท่านั้น^(18, 32, 41, 42)

2. เหตุผลด้านทัศนคติและค่านิยมของครอบครัว

เนื่องจากผู้ปกครองที่มีค่านิยมให้บุตรหลานเรียนกวดวิชา เพราะเชื่อว่าการเรียนกวดวิชาจะช่วยในการทำการบ้าน ทบทวนบทเรียนและพัฒนาความรู้ทางด้านการศึกษาของเด็กได้เป็นอย่างดี เด็กที่มีความรู้เกินกว่าหลักสูตรนั้นจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วทันเนื้อหาที่สอนและได้เปรียบในการสอบแข่งขัน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ การเรียนกวดวิชาเพื่อเป็นการเตรียมตัวในการสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง และการที่ผู้ปกครองต้องส่งบุตรหลานเข้าศึกษาให้สถาบันกวดวิชา เพราะเห็นว่าการเรียนกวดวิชาเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อเด็ก และผู้ปกครองไม่สามารถให้สอนหรือให้คำปรึกษากับเด็กได้เพราะขาดความรู้ความเข้าใจการเรียนการสอนในหลักสูตรของเด็ก รวมถึงการที่ผู้ปกครองขาดจิตวิทยาในการสอน อีกทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ผู้ปกครองต้องทำงานและไม่มีเวลาในการดูแล^(3, 31, 32, 42-47)

นอกจากปัจจัยด้านทัศนคติและค่านิยมด้านการสนับสนุนการเรียนกวดวิชาแล้วผู้ปกครองยังมีค่านิยมเกี่ยวกับการเลือกโรงเรียนกวดวิชาให้กับเด็กโดยมีการตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง โดยมุ่งเน้นด้านสถาบันกวดวิชาและครูผู้สอนที่มีความรู้เฉพาะและมีชื่อเสียงด้วย ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าคุณภาพของการเรียนการสอน การให้เทคนิคและรูปแบบการเรียนการสอนต่อเด็ก ปัจจัยด้านครูผู้สอนจึงเป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจเลือกสถาบันกวดวิชาของผู้ปกครอง ปัจจัยรองลงมาจะเป็นลักษณะทางด้านกายภาพของห้องเรียนและสถานที่เรียนราคาและการตลาดตามมา นอกจากนั้นแล้วผู้ปกครองส่วนใหญ่ได้มีการให้คำแนะนำบุคคลอื่นมาสมัครเรียนกวดวิชาอีกด้วย แต่ทั้งนี้ทั้งนี้การตัดสินใจให้บุตรหลานเรียนกวดวิชาที่ขึ้นอยู่กับรายได้ของผู้ปกครองด้วย^(2, 3, 17, 18, 40, 42, 45, 46, 48)

3. เหตุผลด้านทัศนคติและค่านิยมของสังคม

การเรียนรู้ในสังคมไทย เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเป็นผู้รับมากกว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง เห็นได้ชัดว่าการเรียนการสอนในสังคมไทยยังยึดติดอยู่กับการเรียนรู้ในรูปแบบที่เด็กเป็นผู้รับความรู้จากผู้สอน ทำให้พบว่าการเรียนที่สถาบันกวดวิชานั้นได้รับความนิยมมากขึ้นและมากกว่าการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยการเรียนการสอนที่สถาบันกวดวิชา มีรูปแบบการสอนที่ตรงกับความต้องการของเด็กหรือผู้ปกครองมีการอำนวยความสะดวกทุกอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอน การเรียนละเอียดและเจาะลึกของแต่ละเนื้อหา เทคนิค หรือวิธีการในการถ่ายทอดความรู้ของผู้สอน ความสามารถในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ ข้อมูล การสรุปความเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น แม้จะมีการวิจัยออกมาแล้วว่าความสามารถของผู้สอนในโรงเรียนหรือในสถาบันกวดวิชานั้นไม่แตกต่างกันก็ตาม แต่ด้วยสภาพแวดล้อมหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ทำให้สถาบันหรือโรงเรียนกวดวิชาได้รับความนิยมและเป็นที่สนใจในการศึกษาของเด็กมากกว่า^(49, 50)

กวดวิชากลายเป็นปัจจัยสนับสนุนให้ได้รับความนิยมจากผู้เรียนมากกว่าทำให้การกวดวิชาได้กลายเป็นสินค้าอย่างหนึ่งที่สังคมกำลังจับตามองและให้ความนิยมเป็นอย่างมาก จากการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของการเรียนรู้แบบลูกศิษย์และอาจารย์เป็นการเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย โดยมีตัวเงินเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนหรือกำหนดความสัมพันธ์ ความรู้ได้ถูกเปลี่ยนสถานะจากการถ่ายทอดผ่านความรู้และประสบการณ์ของผู้สอนมาเป็นสินค้า จึงทำให้ความรู้ถูกแยกออกจากการเรียนเพียงแคในโรงเรียนมาเป็นการเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นเสมือนผู้ขายสินค้าที่กำลังขายเทคนิคและความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาการเรียนการสอน อันเปรียบเสมือนการนำเสนอสินค้าให้กับผู้บริโภค ซึ่งก็จะยิ่งทำให้เด็กที่อยู่ในสังคมไทยที่ยึดติดอยู่กับการเรียนแบบผู้รับอยู่แล้ว ก็จะเลือกที่จะบริโภคสินค้าเหล่านั้น ทำให้เด็กเลือกที่จะเข้าสู่การเรียนกวดวิชามากขึ้น เพื่อที่จะได้มีความรู้ที่ละเอียดและมีวิธีการหรือเทคนิคในการทำความเข้าใจที่ดีในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากขึ้น อีกทั้งสังคมไทยก็ได้มีค่านิยมในการเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาด้วยแล้ว ก็ยังเป็นการทำให้เด็กยิ่งต้องกระตือรือร้นในการเรียน เพราะการสอบเข้าศึกษาต่อในแต่ละที่ต่างก็มีความจำกัดในจำนวนผู้เรียนทำให้การแข่งขันกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนกำลังเผชิญอยู่ และเพื่อให้ได้เปรียบในการแข่งขันเด็กจำเป็นต้องเข้าสู่กระบวนการในการเรียนกวดวิชาเพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวความรู้ เทคนิควิธีการในการเรียนรู้และประสบการณ์จากการเรียนกวดวิชาให้ได้มากที่สุด สอดคล้องกับการพัฒนาของโรงเรียนกวดวิชาให้สามารถตอบสนองความต้องการของเด็กและผู้ปกครอง ทำให้การเรียนแบบกวดวิชาได้รับการสนับสนุนและตอบรับอย่างต่อเนื่องในสังคมเรื่อยมา^(42, 50-52)

สภาพแวดล้อมปัจจัยภายนอกของสังคมไทยในปัจจุบันที่มีการกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนในชั้นเรียน การสอบเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาหรือตำแหน่งหน้าที่ในการทำงานที่ล้วนมีอยู่อย่างจำกัด ทำให้เด็กและผู้ปกครองพยายามที่จะขวนขวายหาความรู้เพื่อที่จะเป็นการวางรากฐานความรู้ที่มั่นคง เพื่อสามารถแข่งขันกับผู้อื่นได้ในอนาคต เพราะผู้ที่เรียนเก่งหรือผู้ชนะการแข่งขันจะเป็นผู้ที่ถูกยกย่องในสังคม ค่านิยม

เหล่านี้กลายเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กต้องก้าวเข้าสู่การเรียนกวดวิชาไม่ว่าจะเป็นไปอย่างยอมจำนนหรือเต็มใจก็ตาม เพราะผู้ปกครองที่ได้รับการปลุกฝังจากทัศนคติทางสังคมให้มีความเชื่อที่ว่า การเรียนกวดวิชาจะเป็นผลดีและมีความจำเป็นต่อเด็ก ทำให้การเรียนกวดวิชาได้กลายเป็นชีวิตประจำวันของเด็ก และที่ขาดไม่ได้ คือ ค่านิยมการเรียนกวดวิชาของเด็กที่ได้เล่าต่อๆ กันมาถึงความสามารถของอาจารย์ผู้สอนที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้เด็กเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้เป็นอย่างดี ทำให้การเรียนกวดวิชาก็ยังแพร่หลายและจำเป็นสำหรับเด็กนักเรียน อีกทั้งการเรียนกวดวิชาเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่แน่นอนและเฉพาะเจาะจงภายใต้การดำเนินไปในระยะเวลาอันจำกัด จากหลายๆ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้การเรียนกวดวิชายังคงมีอยู่และกำลังดำเนินไปในสังคม^(18, 36, 50, 53, 54)

รวมถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนหลักสูตรการเรียนการสอนแบบหลักสูตรภาคพิเศษ และหลักสูตรการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนนานาชาติ อันเป็นการผลิตบุคลากรเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนหรือ AEC ทำให้การเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาและเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ อันเป็นโอกาสในการพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตให้พัฒนาและก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น^(50, 55)

4. เหตุผลด้านวิชาการและการเรียนการสอน

จากหลักสูตรการเรียนการสอนในปัจจุบันไม่ได้ตอบสนองตรงตามความต้องการของเด็กนักเรียน เนื่องจากเน้นการเรียนการสอนแบบทั่วไป เด็กนักเรียนได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางด้านสติปัญญาของนักเรียนในแต่ละคน ทำให้นักเรียนที่มีศักยภาพในการเรียนระดับสูงและนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนในระดับน้อยเกิดปัญหาตามมา เพราะการตอบสนองทางด้านการเรียนไปตรงตามความต้องการของนักเรียนในแต่ละคน อีกทั้งการที่เด็กมีศักยภาพในการเรียนที่แตกต่างกันทำให้การสอนของผู้สอนไม่ได้ประสิทธิภาพพอสมควร เพราะไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ในเวลาอันจำกัด หรือแม้กระทั่งอุปสรรคในการเรียนการสอนที่ไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึงต่อนักเรียนแต่ละคน ขาดงบประมาณในการอำนวยความสะดวกที่เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียน ผู้บริหารหรือครูที่ขาดวิสัยทัศน์และมองข้ามรายละเอียดเนื้อหาที่สำคัญ การเรียนบางวิชาไม่ครอบคลุมเนื้อหาที่จะต้องใช้ในการสอบแข่งขัน เพราะการเรียนในเวลาจำกัดนั้นไม่สามารถที่จะทำให้ผู้สอนลงรายละเอียดในแต่ละรายวิชาได้อย่างละเอียดและชัดเจน ดังนั้นจากเหตุผลต่างๆ ทางด้านวิชาการและการเรียนการสอนในชั้นเรียน จึงทำให้นักเรียนจะต้องศึกษาค้นคว้าความรู้จากภายนอกห้องเรียนโดยมีสถาบันกวดวิชาเป็นสถานที่ในการตอบสนอง เต็มเต็ม และพัฒนาความรู้ของเด็กนักเรียนที่ต้องตรงตามความต้องการและศักยภาพในการเรียนรู้ของเด็ก เพราะเด็กสามารถที่จะเลือกและวางแผนรูปแบบการเรียนได้ด้วยตนเองได้อย่างยืดหยุ่นมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน^(4, 18, 35, 46)

ผู้เรียนมีความต้องการในการพัฒนาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องหรือเป็นการทดแทนความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ เรียนให้ทันเพื่อนร่วมชั้น การพัฒนาหรือ

เพิ่มพูนความรู้ให้มีความรู้ความเข้าใจด้านเนื้อหาวิชาการให้มากขึ้น การทบทวนความรู้ที่เรียนมาจากในชั้นเรียนร่วมด้วย ทั้งนี้เพื่อให้มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาและสามารถที่จะเรียนหรือเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปได้ ภายใต้การปูพื้นฐานความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการที่ได้รับการวางรากฐานอย่างมั่นคง มีความเข้าใจอย่างละเอียดและชัดเจนในด้านเนื้อหาวิชาการที่ได้เรียน เพราะบางครั้งการเรียนในชั้นเรียนปกตินั้นมีเวลาน้อยหรือจำกัดมากเกินไปในการสอนให้เด็กเข้าใจในเนื้อหาการเรียนอย่างละเอียด ในขณะที่เดียวกันเมื่อถึงเวลาสอบข้อสอบของโรงเรียนและข้อสอบที่ใช้ในการแข่งขันนั้นมีความยากกว่าระดับเนื้อหาที่เด็กได้เรียนในชั้นเรียน ทำให้เด็กต้องไปเรียนกวดวิชาเพิ่มเติม เพราะเนื้อหาที่เรียนในห้องไม่เพียงพอในการทำข้อสอบ ในขณะที่สถาบันกวดวิชาที่มีอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจง และมีความสามารถหรือเทคนิคในการถ่ายทอดที่ดีต่อการเข้าใจและจดจำ เอกสารการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาครอบคลุม รวมถึงการได้รับคำรับรองจากรุ่นพี่หรือเพื่อนที่เคยเรียน ก็จะทำให้ระดับในการตัดสินใจของนักเรียนหรือผู้ปกครองตัดสินใจเพิ่มมากขึ้น และเนื้อหาวิชาจากการเรียนกวดวิชาจะมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในโรงเรียน เพราะมีการสรุปเนื้อหาสำหรับเพิ่มความเข้าใจในการเรียนและการสอบแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น มากกว่าการเรียนในระบบโรงเรียน^(17, 18, 48, 50, 56)

หลักสูตรที่ใช้ในการกวดวิชา

โดยส่วนใหญ่โรงเรียนกวดวิชาจะมีการแบ่งการสอนในแต่ละรายวิชาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่เรียนภาษาไทยและสังคมศึกษา ในการเรียนกวดวิชาเด็กนักเรียนสามารถที่จะเลือกเรียนกวดวิชาได้ตามความต้องการ โดยพบว่าเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาจะเลือกเรียน 1 วิชาขึ้นไป จนถึง 5 วิชา ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนในห้องเรียนและการสอบแข่งขัน เนื่องจากว่าทั้ง 5 วิชานี้เป็นวิชาที่ต้องทำความเข้าใจและอาศัยทักษะและเทคนิคที่เฉพาะในการเรียนรู้และนำมาใช้ในการสอบแข่งขันมากกว่าสุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ และการงานอาชีพและเทคโนโลยี จึงทำให้ทั้ง 3 วิชานี้ไม่เป็นที่นิยมในการเรียนกวดวิชามากเท่าใดนัก^(4, 17, 18, 52, 54, 57-59)

ลักษณะของการเรียนกวดวิชาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) การเรียนกวดวิชาในโรงเรียน ในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน 2) การจ้างครูสอนกวดวิชามาสอนที่บ้าน และ 3) การเรียนในสถาบันกวดวิชา โดยลักษณะของการเรียนกวดวิชาทั้ง 3 แบบนี้จะเป็นการสอนสดหรือเป็นการที่ผู้สอนถ่ายทอดความรู้ในช่วงระยะเวลาที่สอน และการเรียนในสถาบันกวดวิชานั้นมีวิธีในการสอนผ่านสื่อวิดีโอเข้ามาร่วมด้วย โดยวิธีการของการเรียนการสอนนั้นผ่านสื่อวิดีโอ นั้นจะดำเนินไปทั้งการเรียนการสอนในคอร์สปกติหรือเป็นการเรียนชดเชยในวันเวลาที่ขาดเรียนหรือเรียนเสริมในเนื้อหาที่เรียนไปแล้วในคอร์สที่สอนสด^(18, 52, 57-59)

รูปแบบโดยส่วนใหญ่ของการเรียนกวดวิชาในแต่ละครั้งนั้นจะแบ่งเป็นคอร์ส โดยในแต่ละคอร์สจะมีหลักสูตรของการเรียนทั้งที่เป็นแบบสอนทั่วไปเพื่อเพิ่มเติมหรือพัฒนาความรู้และหลักสูตร

แบบเร่งรัดเพื่อใช้ในการเตรียมสอบแข่งขัน แต่ละหลักสูตรจะมีความแตกต่างของแต่ละรายวิชา ต่างกันไป มีทั้งแบบแยกรายวิชาและรวมหลายวิชา ในกรณีที่เปิดสอนแยกรายวิชา มักจะเป็นการสอนแบบเน้นพัฒนาความรู้ที่มีเฉพาะเนื้อหาที่เน้นเจาะลึกและละเอียด ส่วนด้านกรณีที่มีการเปิดสอนรวมหลายวิชานั้น ส่วนมากจะมีการเรียนปูพื้นฐานมาก่อนแล้วในเบื้องต้น แล้วจึงมาสอนเพื่อทบทวนความรู้โดยเน้นเจาะลึกเพิ่มเติมอีกครั้งในส่วนที่เป็นเนื้อหาหรือประเด็นหลักที่สำคัญของแต่ละวิชานั้นๆ และฝึกทำโจทย์เพื่อเตรียมตัวในการสอบ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วไม่ว่าจะเป็นการเรียนแยกรายวิชา หรือการเรียนรวมหลายวิชา ก็มักที่จะมีคอร์สเรียนปรับพื้นฐาน เนื่องจากว่าเพื่อให้เด็กได้เตรียมความรู้ให้พร้อมที่จะเรียนและเข้าใจในเนื้อหาที่ยากขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเรียนแบบเจาะลึกเนื้อหาอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจประเด็นหรือเนื้อหาหลักของแต่ละรายวิชาได้มากยิ่งขึ้น และสุดท้ายจะเป็นการฝึกทำโจทย์หรือทำข้อสอบเก่าๆ ไม่ว่าจะเป็นข้อสอบจากสนามสอบจริงหรือข้อสอบจากทางสถาบันเตรียมไว้ เพื่อเป็นการฝึกการทำข้อสอบก่อนการสอบจริง^(32, 37, 52, 57-59)

ประเภทของการกวดวิชา

โดยทั่วไปการเรียนกวดวิชามีความหมายในการเพิ่มเติมพัฒนาหรือส่งเสริมความรู้ แต่เมื่อจำแนกการกวดวิชาออกเป็นแต่ละประเภทแล้ว จะเห็นได้ว่าการกวดวิชาแต่ละประเภทนั้นมีความแตกต่างกันไปตามรูปแบบลักษณะการเรียนรู้วัตถุประสงค์ของการเรียน โดยได้มีการจำแนกการเรียนกวดวิชาออกไว้ทั้งหมด 8 ประเภท ดังนี้^(4, 17, 18, 25, 37)

1. **การเรียนซ่อม (Remedial Learning)** เป็นการเรียนรู้เพื่อเพิ่มเติมหรือแก้ไขจุดบกพร่อง จากการที่เด็กไม่เข้าใจและหรือเรียนไม่ทันเพื่อนในชั้นเรียน เพื่อให้เด็กเรียนทันเพื่อนหรือมีความรู้เท่าเทียมเพื่อนร่วมชั้น
2. **การเรียนแก้ไข (Corrective Learning)** เป็นการเรียนรู้เพื่อปรับความรู้ความเข้าใจเดิมของเด็ก เพื่อพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงในความรู้เดิมที่เข้าใจผิดหรือเข้าใจไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือเข้าใจคลาดเคลื่อน ให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง
3. **การเรียนปรับสภาพ (Adapted Learning)** เป็นการเรียนรู้เพื่อเพิ่มเติมหรือปรับปรุงความรู้เพื่อให้เกิดความพร้อมในเนื้อหา โดยการปรับพื้นฐานความรู้ทางวิชาการให้เด็กสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนตามปกติได้ เหมาะกับเด็กที่เรียนอ่อน หรือมีอายุหรือวุฒิภาวะที่น้อยกว่าผู้อื่นในชั้นเรียน
4. **การเรียนเสริม (Extra Learning)** เป็นการเรียนรู้เนื้อหาที่สูงกว่าหรือมากกว่าเพื่อนร่วมชั้น เพื่อให้ตนเองได้มีเรียนรู้และพัฒนาความรู้ต่อไปได้เรื่อยๆ อย่างเพิ่มมากขึ้น โดยเด็กที่เรียนกวดวิชาในระดับนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเด็กที่เรียนเก่งและมีความสามารถทางด้านวิชาการมากกว่าเพื่อนร่วมชั้น

5. การเรียนเร่งหรือการเรียนเร่งรัด (Accelerated Learning) เป็นการเรียนเพื่อการพัฒนาและส่งเสริมต่อยอดความรู้ของเด็กในชั้นที่สูงกว่า เพื่อเรียนลัดหรือเตรียมตัวในการสอบเทียบในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป การเรียนในประเภทนี้เป็นการเรียนที่จัดให้เด็กที่เรียนเก่งหรือเรียนรู้ได้เร็วที่สามารถเรียนรู้ในเนื้อหาที่สูงและมากกว่าเพื่อนในชั้นเดียวกัน

6. การเรียนเฉพาะ (Specified Learning) เป็นการเรียนที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถเฉพาะของเด็กหรือเป็นการศึกษาด้านความก้าวหน้าของวิทยาการใหม่ๆ เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของเด็กแต่ละบุคคล ยกตัวอย่างเช่น การเรียนดนตรี การเรียนเฉพาะวิชาภาษาจีน เป็นต้น แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก

7. การเรียนพิเศษ (Special Learning) เป็นการเรียนการสอนนอกหลักสูตรในชั้นเรียนปกติ โดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาส่งเสริมความรู้หรือแก้ไขจุดบกพร่องหรือการเรียน โดยจะดำเนินการสอนในช่วงหลังเลิกเรียนหรือวันหยุดในช่วงที่เปิดเรียน หรือมีการเรียนการสอนทุกวันในช่วงที่โรงเรียนปิดเรียน ผู้ที่สอนวิชาต่างๆ เหล่านี้ จะถูกเรียกว่า ครูสอนพิเศษ

8. การติว (Tutorial Learning) เป็นการเรียนเนื้อหาให้ได้ครบถ้วนตามหลักสูตร โดยจัดขึ้นเพื่อให้เด็กได้เรียนในช่วงหลังเลิกเรียน หรือเป็นการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหรือรุ่นพี่ช่วยรุ่นน้อง โดยจะดำเนินการในบางครั้งและเป็นไปในบางเนื้อหา โดยรูปแบบหรือลักษณะการเรียนนั้นจะนิยมเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือสอนกันเองตัวต่อตัว โดยเด็กที่เรียนนั้นไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเรียน

จากที่ได้กล่าวถึงประเภทของการเรียนกวดวิชามาทั้งหมดนั้น จะเห็นได้ว่าการกวดวิชานั้นมีขอบเขตค่อนข้างกว้าง เพราะการกวดวิชามีหลากหลายประเภท แม้ว่าแต่ละประเภทจะมีความแตกต่างกัน แต่ก็ยังคงมีความเหมือนกันก็คือ การสอนที่เน้นด้านเนื้อหาวิชาการหรือเทคนิคประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ละเอียดและเฉพาะเจาะจง แต่เมื่อกล่าวถึงความแตกต่างของการเรียนกวดวิชาแต่ละประเภทนั้นจะมีความแตกต่างกันตรงที่แต่ละขอบเขตของการกวดวิชาที่จะเป็นไปตามลักษณะหรือวัตถุประสงค์ของประเภทการเรียนกวดวิชานั้นๆ ตามประเภทของความเฉพาะเจาะจงและสามารถของเด็ก ทำให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กทุกระดับทั้งระดับที่เรียนอ่อน เรียนปานกลาง และเรียนเก่ง เพื่อให้เด็กได้มีการพัฒนาและสามารถสร้างเสริมศักยภาพด้านการเรียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้นและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นอีกทั้ง จะเห็นได้ว่าแม้ว่าการเรียนกวดวิชานั้นจะมีความหลากหลายมากเพียงใดก็ตาม แต่ทางสถาบันการกวดวิชาก็ได้มีการเปิดคอร์สเรียนที่มีความหลากหลายเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการรองรับการเรียนการสอนในกลุ่มเด็กที่มีความหลากหลายร่วมด้วย จึงทำให้เด็กสามารถที่จะเข้าสู่กระบวนการในการเรียนกวดวิชาได้อย่างสะดวกและครอบคลุมความต้องการของเด็กและผู้ปกครองมากขึ้น

ระยะเวลาในการกวดวิชา

ระยะเวลาในการกวดวิชานั้นสามารถที่จะเลือกได้อย่างยืดหยุ่น เพราะมีการจัดตารางเวลาในการเรียนทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม ในวันทำการและวันหยุด โดยส่วนใหญ่จะมีการจัดตารางเรียนที่แบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ วันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์ถึงวันอาทิตย์ โดยในช่วงเปิดเทอมระยะเวลาในการเรียน คือ วันจันทร์ถึงวันศุกร์ในช่วงเวลาหลังเลิกเรียนเป็นต้นไป ส่วนระยะเวลาในการเรียนของวันเสาร์ถึงวันอาทิตย์จะเป็นการเรียนทั้งวัน และการเรียนในช่วงปิดเทอม มักจะมีการเรียนตั้งแต่วันจันทร์จนถึงวันอาทิตย์ โดยมีเวลาในการเรียน คือ เวลา 09.00 - 12.00 น. และเวลา 13.00 - 20.00 น. โดยประมาณ และใช้เวลาในการเรียนกวดวิชาครั้งละประมาณ 1 - 3 ชั่วโมง ซึ่งทางสถาบันกวดวิชานั้นได้มีระยะเวลาในการเรียนให้เลือกตามความต้องการที่หลากหลายของเด็ก ทำให้เด็กหรือผู้ปกครองสามารถที่จะจัดตารางเวลาในการเรียนพิเศษได้อย่างเหมาะสม เพราะในปัจจุบันสถาบันกวดวิชาแต่ละแห่งมีชื่อเสียงด้านความชำนาญในการสอนแต่ละวิชาที่แตกต่างกัน กรณีที่สถาบันกวดวิชามีระยะเวลาในการเรียนให้เด็กเลือก ทำให้เด็กสามารถที่จะจัดการตารางเรียนของแต่ละวัน แต่ละวิชา และสามารถเข้าถึงการเรียนกวดวิชาได้ครบทุกวิชาตามความต้องการได้^(55, 57-59)

ค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา

ค่าใช้จ่ายโดยประมาณในการกวดวิชา มีการแยกการเรียนกวดวิชาออกเป็น 3 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 คือ การเรียนกวดวิชาที่โรงเรียนหลังเลิกเรียน มีค่าใช้จ่ายภาคการศึกษาละ 500 บาท แบบที่ 2 คือ การจ้างครูสอนกวดวิชาที่บ้าน มีค่าใช้จ่ายครั้งละประมาณ 200 - 300 บาท และแบบที่ 3 เป็นแบบที่ได้รับความนิยมสูงสุด คือ การเรียนกวดวิชาในสถาบันกวดวิชา มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ 4,000 - 6,000 บาทต่อคอร์ส โดยราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 100 - 150 บาทต่อชั่วโมง และค่าใช้จ่ายของการเรียนรวมรายวิชาตั้งแต่ 2 - 5 วิชา มีรายจ่ายอยู่ที่ประมาณ 5,000 - 20,000 บาท จะเห็นได้ว่าวิธีการของการเรียนการสอนก็เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้ราคาของการเรียนกวดวิชานั้นมีความแตกต่างกันขึ้น เนื่องจากว่าการเลือกเรียนคอร์สที่สอนสดนั้นจะมีราคาแพงกว่าคอร์สที่เรียนผ่านสื่อวิดีโอ ประมาณ 1,000 - 2,000 บาท ยิ่งถ้าเป็นคอร์สของการเตรียมสอบราคาก็จะยิ่งสูงมากกว่าคอร์สเรียนปกติ เพราะมีการเพิ่มเติมด้านเทคนิคการทำข้อสอบในการพัฒนาความรู้ที่มีความเฉพาะเจาะจงและต้องการความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา และจากการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2550 พบว่าผู้ปกครองจะต้องเสียค่าใช้จ่ายประมาณเดือนละ 3,000 - 5,000 บาท/เดือน^(52, 55, 57-61)

เป้าหมายในการกวดวิชา

เป้าหมายในการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษา พบว่าเน้นการเรียนการสอนเพื่อการทำการบ้าน การทบทวนเนื้อหาความรู้ในห้องเรียน และรวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมความรู้ให้เด็กสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้ในระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงและ

เป็นที่ยอมรับในสังคม อีกทั้งยังมีศิษย์เก่าที่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับได้มาก และรวมถึงการมีศิษย์เก่าของสถาบันที่ได้รับการยอมรับจากสังคม⁽⁶²⁾

ผลของการกวดวิชา

การกวดวิชานั้นมีทั้งความหลากหลายของประเภทการเรียนกวดวิชา เนื้อหาเทคนิควิธีการที่แตกต่างกันออกไปของครูผู้สอนแต่ละคน รวมถึงความหลากหลายของวิชาเรียนที่สามารถเลือกปรับเนื้อหาวิชา วัน เวลา ได้ตรงตามความต้องการของเด็กแต่ละคน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้ส่งผลให้เด็กทุกคนมีความรู้หรือความสามารถทางด้านวิชาการในการคิดวิเคราะห์ที่เหมือนกัน เพราะเด็กแต่ละคนก็มีความแตกต่างตามปัจจัยของแต่ละคนดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น รวมถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยที่ได้มีการเปลี่ยนแปลง จึงส่งผลให้ผลของการเรียนกวดวิชานั้นมีรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงตามความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย เมื่อพิจารณาถึงผลดีของการเรียนกวดวิชา จะเห็นได้ว่าการเรียนกวดวิชาในแง่มุมมองของทฤษฎี ล้วนส่งผลให้เกิดผลดีต่อเด็ก เพราะเด็กจะได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ที่ถูกต้องและเหมาะสมตามช่วงวัย หากมีการเรียนการสอนที่เหมาะสมตามวัย สามารถที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องของเด็กได้ อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้และเพิ่มเติมความรู้เนื้อหาวิชาการที่ต้องการ และด้านอื่นๆ ที่เด็กสนใจ โดยทางสถาบันกวดวิชาได้เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกและออกแบบการเรียนได้เอง โดยมีคอร์สวิชาเรียนที่หลากหลายและครูผู้สอนที่เด็กต้องการจะเรียนด้วย เพื่อให้เด็กได้เลือกเรียนให้ตรงตามความต้องการและความเหมาะสมของวันและเวลา อีกทั้งยังเป็นการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ทางการศึกษา เด็กได้เรียนรู้สังคมเพื่อนใหม่ที่กว้างขึ้น รู้จักการสร้างสัมพันธภาพและเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น ได้รับข้อมูลข่าวสารหรือการแลกเปลี่ยนความรู้ด้านวิชาการกับเพื่อนต่างสถาบัน ทำให้เด็กมีกำลังใจในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง อีกทั้งยังเป็นการลดภาระของผู้ปกครองในการสอนหรือดูแลอีกด้วย^(18, 30, 41)

เมื่อพิจารณาถึงข้อเสียของการกวดวิชา พบว่าการเรียนกวดวิชาเป็นการเรียนที่สูญเปล่าบนพื้นฐานการลงทุนของผู้เรียน เมื่อพิจารณาถึงช่วงวัยของเด็กในชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังต้องการการเรียนรู้ที่เน้นการรู้จักใช้ความคิดที่เป็นเหตุเป็นผล การสร้างความคิดและความสามารถในการเข้าใจความสัมพันธ์ของตนเองและสิ่งแวดล้อม เห็นได้ว่าการสอนให้เด็กรู้จักใช้ความคิดวิเคราะห์เหตุและผลนั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่ในเมื่อปัจจุบันวัตถุประสงค์ของการเรียนกวดวิชาที่เปลี่ยนแปลงไปจากที่เริ่มต้นของการมีสถาบันกวดวิชาเป็นไปเพื่อมุ่งส่งเสริมและพัฒนาความรู้ของเด็กให้มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ได้กลายมาเป็นการเร่งเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้เทคนิคการทำข้อสอบหรือการเรียนเพื่อสอบ เน้นที่การสอบแข่งขันมากกว่าการเรียนเพื่อปูพื้นฐานด้านความรู้และการคิดวิเคราะห์ ทำให้เด็กได้รับการพัฒนาที่ไม่ตรงกับความต้องการและความเหมาะสมของพัฒนาการตามช่วงวัย เมื่อเด็กให้ความสนใจอยู่ที่ความรู้ของเนื้อหาวิชาการที่มากเกินไป บางครั้งเป็นเสมือนกับการที่บังคับตนเองจนเกินความสามารถทางร่างกายและจิตใจที่จะรับไหว อันก่อให้เกิดการเจ็บป่วยหรือปัญหาทางด้านจิตใจและร่างกายตามมา^(17, 18, 30)

การกวาดวิชาทำให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพของการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่กระทบต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอน ความตั้งใจในการเรียนในชั้นเรียนลดลง ความละเอียดในการเรียนรู้หลักสูตรหรือวิชาที่สอนให้เด็กคิดเป็นวิเคราะห์เป็น เพราะเด็กคิดว่าตนเองได้รับความรู้จากที่เรียนกวาดวิชาแล้วและจะฝึกใฝ่อยู่แค่การเรียนกวาดวิชาเพื่อฝึกทำโจทย์เพื่อนำไปใช้ในการสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในชั้นที่สูงขึ้นเท่านั้น^(17, 30)

นอกจากนี้ยัง พบว่าการกวาดวิชาก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมของเด็กในสังคม เป็นการเปิดช่องว่างทางการแข่งขันด้านการศึกษาที่ไม่เป็นธรรม เพราะเด็กที่ขาดโอกาสหรือมีข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรในการสนับสนุนการเรียนกวาดวิชานั้นจะทำให้เด็กไม่ได้รับโอกาสในการเรียนรู้ตรงจุดนี้ ความเข้าใจที่บกพร่องหรือผิดพลาดจากการเรียนในชั้นเรียนไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนา ทำให้ได้รับโอกาสในการเรียนรู้ที่น้อยกว่าเด็กที่มีทรัพยากรในการสนับสนุนการเรียนกวาดวิชา ทั้งนี้อาจรวมถึงการบ่มเพาะหรือสร้างลักษณะนิสัยในการแข่งขันของเด็กมากเกินไป อันจะทำให้เด็กมีบุคลิกที่เห็นแก่ตัว^(18, 36)

ขณะเดียวกันการเพิ่มขึ้นของโรงเรียนกวาดวิชาก็ได้กลายเป็นดาบสองคมให้กับเด็กและผู้ปกครอง เนื่องจากในยุคสมัยที่ธุรกิจการเรียนกวาดวิชากำลังเฟื่องฟูและเป็นที่ยอมรับ ความขัดแย้งทางด้านค่านิยมและทัศนคติก็เริ่มเกิดขึ้น การกระทำความผิดหรือการละเมิดกฎหมายก็ได้มีขึ้นเนื่องจากว่าทางสถาบันกวาดวิชาเองก็ต้องการที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองและขยายธุรกิจนี้ โดยละเลยการคำนึงถึงผลประโยชน์ของเด็กหรือส่วนรวม เห็นได้จากการโฆษณาที่บิดเบือนไปจากใบอนุญาตที่ได้รับ การเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนโดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า รวมถึงการโฆษณาเชิญชวนการเรียนกวาดวิชาอย่างมากเกินจริง ทำให้การที่เด็กที่เข้ามาเรียนกวาดวิชาไม่ว่าจะด้วยปัจจัยใดก็ตาม ต่างก็เป็นผลทำให้สถานที่ในการเรียนเกิดความแออัด มุ่งเพียงแค่การเกร็งและเฉลยข้อสอบที่เสมือนการเรียนเพื่อสอบแต่ไม่ได้ทำให้เกิดความเข้าใจจริง สอดคล้องกับการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ที่ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับโรงเรียนกวาดวิชาภาคฤดูร้อน โดยผลการวิจัย พบว่าการเรียนกวาดวิชาในภาคฤดูร้อน ไม่ได้ส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กแต่อย่างใด เพราะด้วยระยะเวลาของการเรียนที่สั้นและเด็กจะต้องเรียนติดต่อกันทุกวันโดยที่ไม่มีวันหยุด พร้อมทั้งสภาพหรือลักษณะของห้องเรียนที่เต็มไปด้วยเด็กนั่งเรียนที่มากเท่าที่จะมากได้ บรรยากาศที่เต็มไปด้วยความแออัด และวิธีการสอนที่เต็มไปด้วยการทำโจทย์ข้อสอบ การฝึกเทคนิคการทำโจทย์ การเกร็งข้อสอบ การเฉลยข้อสอบ เพื่อเป็นแนวทางให้เด็กได้นำความรู้จากการทำโจทย์ข้อสอบเหล่านี้ไปใช้ในการสอบในชั้นเรียนเพื่อให้ได้คะแนนสูงๆ และใช้การสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเท่านั้น จะเห็นได้ว่าโดยหลักที่แท้จริงของการสอนนั้นไม่ได้เน้นให้เด็กได้เรียนรู้กับเนื้อของรายวิชาที่แท้จริง และขาดการการเน้นเพิ่มพูนความรู้หรือวางรากฐานในการพัฒนารูปแบบการคิดวิเคราะห์^(17, 63)

ทั้งนี้ได้นำมาซึ่งความสูญเปล่าในการเรียนกวาดวิชา อีกทั้งการเรียนในชั้นเรียนหรือการเรียนตามหลักสูตร ควรมีรูปแบบการเรียนของนักเรียนในห้องเรียนประมาณ 6 - 7 ชั่วโมงต่อวันก็เพียงพอแล้ว และเวลาที่เหลือนอกนั้นควรเป็นเวลาพักผ่อน ได้ทำกิจกรรมสัมผัสกับความสนุกสนานและดีงามในชีวิต เพื่อให้เด็กได้มองเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น อีกทั้งในขณะเดียวกันหากการสอนในลักษณะซ่อมเสริมตามหลักสูตรนั้นสามารถที่จะสอนให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีคุณภาพแล้ว การกวาดวิชา

เป็นสิ่งที่ไม่ได้มีความจำเป็นอีกต่อไป เพราะเป็นการทำให้เสียเวลาในการทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก และเป็นการเสียเงินไปโดยใช่เหตุ^(19, 31)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

เปรมฤดี มหาภัสกร⁽³²⁾ ศึกษาการศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,200 คน พบว่าการสอนพิเศษมีการจัดการเรียนการสอน 2 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะการสอนในโรงเรียนแต่เป็นการสอนนอกเวลาเรียน และวันหยุดราชการ จำนวนนักเรียนประมาณ 31 - 40 ต่อห้อง แบ่งเป็นหลักสูตรเร่งรัด สอน 1 - 2 เดือน เรียนวันเสาร์และวันอาทิตย์ ค่าเรียน 801 - 1,100 บาท และแบบธรรมดา สอน 3 - 5 เดือน เรียนวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ ค่าเรียน 501 - 1,000 บาท 2) ลักษณะไม่เป็นโรงเรียน เรียนที่บ้านครู หรือนักเรียน จำนวนนักเรียนไม่แน่นอน เรียนวันธรรมดาทุกวันช่วงเวลาหลังเลิกเรียน ค่าเรียน 100 - 300 บาทต่อเดือน

ประเภทการเรียนพิเศษส่วนใหญ่เป็นการเรียนเพื่อการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อ

กระบวนการการเรียนพิเศษ มีวิธีการเช่นเดียวกับการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยมีการตั้งจุดมุ่งหมาย การวินิจฉัยภูมิหลังของนักเรียน กิจกรรมในการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน

ผู้ปกครองและนักเรียนส่วนใหญ่มีความพอใจในรูปแบบและประเภทการเรียนการสอนและนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการกระบวนการของการเรียนการสอนทุกขั้นตอน

ศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์⁽⁴⁷⁾ ศึกษาเรื่องการส่งเสริมการเรียนกวดวิชาคณิตศาสตร์จากผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ นิยมส่งเสริมให้บุตรหลานเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

สิโรชนี ชื่นใจ⁽⁴¹⁾ ศึกษาความต้องการเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2549 ในเขตอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 366 คน พบว่าเหตุผลของนักเรียนที่เรียนกวดวิชาต่อการเรียนกวดวิชา คือ การเรียนกวดวิชาทำให้ตนเองมีประสิทธิภาพทางการเรียนสูงขึ้น เพราะโรงเรียนกวดวิชา มีการสอนเทคนิคต่างๆ ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และจดจำ เพื่อให้สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ สภาพปัญหาของนักเรียน นักเรียนมีความกลัวในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่ได้ วิชาที่เรียนกวดวิชาไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของสภาพเพศและอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 วิชาที่เรียนกวดวิชา มีความสัมพันธ์กับระดับชั้นที่เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ

เพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา รายได้รวมของครอบครัว การใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว ความคาดหวังของบิดามารดา วิชาที่เรียนกวดวิชา วันที่เรียนกวดวิชา และเวลาที่ใช้ในการกวดวิชา ด้านความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความเครียดเพียงครั้งคราว

แนวคิด ทฤษฎีของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ความหมายของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็ก

การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมเกิดจากกระบวนการทางอารมณ์ (Mental process) รูปแบบหนึ่งที่เกิดมาจากการแสดงการตอบสนองต่อสิ่งที่มากระตุ้นทั้งภายในตน เช่น การย้อนรำลึกถึงอดีต ความเสียใจ ความเจ็บปวด ความจำ ทักษะคิด ค่านิยม เป็นต้น และสิ่งที่มากระตุ้นภายนอก เช่น ภาพที่เกิดจากการรับรู้จากหนังสือ ผู้คนกำลังสนุกสนานอยู่ในงานเฉลิมฉลอง เสียงเพลงที่ไพเราะ เสนาะหู นักเรียนทะเลาะกันในห้องเรียน ความเย็น เป็นต้น อีกทั้งอารมณ์นั้นเป็นพฤติกรรมที่มีความเกี่ยวเนื่องและซับซ้อนกันระหว่างสภาพทางด้านร่างกาย เช่น สมอ่ง เซลล์ประสาท เส้นประสาทรับความรู้สึก รวมไปถึงกระบวนการของการคิด (Cognitive process) ฉะนั้นแล้วจึงไม่สามารถที่จะแยกอารมณ์และความคิดออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด โดยอารมณ์อาจจะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ อารมณ์ทางบวก เช่น ความรัก ความสุข ความสนุกสนาน ความรื่นเริง เป็นต้น และอารมณ์ทางลบ เช่น ความเกลียด ความโกรธ ความทุกข์ใจ ความกระวนกระวายใจ เป็นต้น^(14, 65, 66)

ความหมายของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก

การที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กทั่วไปในวัยเดียวกันอย่างมาก เกินปกติ หรือและมีการแสดงออกทางด้านอารมณ์ที่ผิดไปจากปกติ โดยที่มีความบกพร่องทางด้านอารมณ์หรือพฤติกรรมที่รุนแรงมากเกินไปหรือแสดงออกด้านพฤติกรรมที่น้อยเกินไป มีความต่อเนื่องของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และพฤติกรรมเหล่านี้ไม่อยู่บนบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมทางสังคมที่จะยอมรับได้ อันส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ การพัฒนาศักยภาพทางด้านต่างๆ และการเข้าถึงโอกาสหรือพื้นที่ต่างๆ ในสังคม ทำให้เด็กเกิดความยากลำบากในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างเหมาะสมและเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดปัญหาในด้านอื่นๆ ตามมา การแสดงออกของปัญหาพฤติกรรมของเด็ก มักแสดงออกโดยส่วนใหญ่ในรูปปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกราะ ปัญหาพฤติกรรมด้านความผิดปกติของความสนใจ ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ซึ่งปัญหาพฤติกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับความเข้าใจและได้รับการแก้ไข เพื่อป้องกันความเรื้อรังของพฤติกรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อเมื่อเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่^(11, 65, 67)

การประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็ก

จากการศึกษาของ Kessler⁽⁶⁸⁾ กล่าวว่า การประเมินหรือพิจารณาถึงพฤติกรรมใดๆ ของเด็กว่ามีปัญหาทางด้านพฤติกรรมหรือไม่ จะต้องมีการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กต่อสถานการณ์เหล่านั้นว่ามีความสอดคล้องกับช่วงวัยของเด็กหรือไม่ โดยมีการตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาปัญหาพฤติกรรมไว้ 7 ด้าน คือ

1. อายุของเด็ก

เนื่องจากพัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงวัยมีความแตกต่างกันและมีความเฉพาะเจาะจงของพฤติกรรมในแต่ละช่วงวัย ยกตัวอย่างเช่น เด็กที่อายุต่ำกว่า 4 ขวบ ปัสสาวะรดที่นอน ซึ่งการแสดงพฤติกรรมเช่นนี้ถือว่าเป็นการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ปกติของเด็กในวัยที่มีอายุต่ำกว่า 4 ขวบ แต่ในขณะที่เดียวกัน หากยังมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมเช่นนี้อยู่ในเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ขวบ อาจจะไปสู่การเกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรมได้

2. ระดับของความรุนแรงในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรม

พิจารณาจากสภาพแวดล้อมของเด็กเป็นหลัก เน้นการสังเกตอย่างเป็นองค์รวมของระบบต่างๆ รอบตัวเด็ก และพิจารณาถึงความเหมาะสมในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่สอดคล้องหรือใกล้เคียงกับสิ่งเร้าที่ทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น การเลี้ยงดูของครอบครัว ที่มีผลอย่างเด่นชัดในการสร้างเสริมหรือลดระดับความรุนแรงในการแสดงพฤติกรรมของเด็ก ทั้งด้านบวกและด้านลบ เป็นต้น

3. ความถี่ในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรม

สังเกตจากพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมานั้น มีความถี่ที่มากหรือน้อยกว่าความจำเป็นหรือไม่ และอยู่ในระดับความถี่ที่พื้นฐานทางสังคมจะรับได้ว่าเป็นการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ปกติหรือไม่ปกติ

4. การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ทำให้เด็กเกิดการสูญเสียโอกาสต่างๆทางสังคม

โดยโอกาสในที่นี้ คือ โอกาสในการสร้างตัวตนและมีส่วนร่วมในพื้นที่ทางสังคมของเด็ก ยกตัวอย่างเช่น การที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหม่อลอยในห้องเรียน ไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ทำให้เด็กไม่เข้าใจในเนื้อหาที่กำลังเรียนอยู่ อาจส่งผลให้ผลการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ และเด็กไม่ชอบการเรียนในเวลาต่อมา

5. การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมเหล่านั้นมีผลกระทบต่อด้านร่างกายและจิตใจในด้านลบที่เกิดขึ้นต่อทั้งตัวเด็กเองและผู้อื่น

การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่มีผลกระทบต่อด้านร่างกายและจิตใจในด้านลบต่อตัวเด็กเองและผู้อื่น ยกตัวอย่างเช่น เด็กที่มีปัญหาการแสดงออกทางด้านอารมณ์ที่

รุนแรง มักใช้กำลังในการจัดการกับปัญหาต่างๆ อันจะนำมาซึ่งการทำร้ายเพื่อนหรือผู้อื่น รวมถึงตนเองได้ง่าย

6. การที่เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีปัจจัยกระตุ้นให้เกิดปัญหา

การที่เด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมบางอย่างจากปัจจัยที่เป็นปัญหา และปัญหาเหล่านั้นสืบเนื่องกลายเป็นการปลูกฝังพฤติกรรมให้เด็กได้ซึมซับด้วยความเคยชิน และเป็นการยากต่อการเปลี่ยนแปลง ยกตัวอย่างเช่น เด็กอยู่ในสังคมที่ผู้ใหญ่จะดื่มสุราทุกวันหลังเลิกงาน ทำให้เด็กเรียนรู้และเข้าใจว่าการดื่มสุราเป็นกิจวัตรประจำวัน โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมา อีกทั้งด้วยวุฒิภาวะของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความยากลำบากในการพิจารณาไตร่ตรองและควบคุมความคิด กลายเป็นการบ่มเพาะและสะสมปัญหาของพฤติกรรมมากขึ้นที่ยากจะปรับปรุงหรือแก้ไข

7. การแสดงออกทางด้านบุคลิกภาพของเด็ก

การแสดงที่ทำให้เห็นว่าบุคลิกภาพของเด็กคนนั้นเป็นตัวขัดขวางในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างปกติสุขตามบรรทัดฐานทางสังคม ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นและสถานการณ์อื่นๆ ในชีวิต ยกตัวอย่างเช่น การคบเพื่อน การมีเพื่อนสนิทที่รู้ใจ เพราะถ้าหากเด็กไม่สามารถที่จะแสดงออกได้อย่างเหมาะสมเด็กก็ไม่สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนคนอื่นๆ ได้ และอาจจะนำมาสู่การแยกตัวและไม่มีเพื่อน

การที่จะพิจารณาหรือตัดสินว่าเด็กมีปัญหาพฤติกรรมหรือไม่นั้น จะต้องมีการรอบในการพิจารณาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็กอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน และอยู่บนพื้นฐานของบรรทัดฐานทางสังคมที่จะยอมรับได้ว่าพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมานั้นเป็นการแสดงออกของพฤติกรรมที่ปกติและหากนอกเหนือจากนี้ อาจจะมีความเสี่ยงที่จะมีปัญหาด้านพฤติกรรม โดยจะเป็นปัญหาพฤติกรรมหรือไม่นั้นจำเป็นที่จะต้องมีการวิเคราะห์และพิจารณาต่อไป เพื่อให้เข้าใจถึงปัจจัยแวดล้อมของเด็ก พัฒนาการของเด็ก สังคมและสภาพแวดล้อมของเด็ก รวมถึงสถานการณ์ที่เด็กจะต้องพบเจอเวลานั้นๆ เพื่อให้การวิเคราะห์ พิจารณาถึงสถานการณ์และปัญหาของเด็กให้เกิดความรอบคอบและครอบคลุมถึงปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของเด็กมากที่สุด

การจำแนกปัญหาพฤติกรรมของเด็ก

การศึกษาในครั้งนี้ มีการจำแนกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อ้างอิงจากแนวคิดของ Robert Goodman⁽⁶⁹⁾ ที่ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรม โดยในงานวิจัยได้มีการศึกษาในลักษณะของปัญหาทางด้านพฤติกรรมของเด็ก และให้ความสำคัญต่อความสามารถหรือจุดแข็ง (Strengths) ของเด็กมากกว่าเพียงแค่การมองพฤติกรรมทางด้านปัญหาหรือด้านข้อบกพร่องของเด็ก โดยแบ่งพฤติกรรมจะแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) พฤติกรรมเกร (Conduct Problems) พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems) พฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) และพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial

Behavior) โดยแบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ด้าน คือ ปัญหาพฤติกรรมหรือพฤติกรรมด้านลบ และพฤติกรรมด้านบวก ดังนี้

ปัญหาพฤติกรรมหรือพฤติกรรมด้านลบ

แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems)

ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) หมายถึง การแสดงออกถึงความผิดปกติด้านอารมณ์ผ่านการแสดงออกทางด้านพฤติกรรม โดยแบ่งความผิดปกติด้านอารมณ์เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ความผิดปกติด้านวิตกกังวล (Anxiety disorder) และความผิดปกติด้านซึมเศร้า (Depressive disorder) เนื่องด้วยเด็กที่เจริญเติบโตในช่วงวัยนี้ เป็นวัยที่ต้องการพื้นที่ในการแสดงออกถึงพฤติกรรมและความคิดที่สร้างสรรค์อย่างมีอิสระ แต่ในขณะเดียวกันเด็กก็ต้องการความรักความอบอุ่น การดูแลทะนุถนอมและการเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะทำให้เด็กกลายเป็นเด็กที่มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีและเหมาะสม รู้จักกฎกติกา มารยาททางสังคม มีอารมณ์ที่ดี และมีความสุขกับสิ่งต่างๆ ภาคภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว กลุ่มเพื่อน และสังคม แต่เมื่อพิจารณาในทิศทางตรงกันข้าม หากเด็กได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมต่อพัฒนาการและความต้องการของเด็ก ได้รับการเลี้ยงดูอย่างปล่อยปละละเลย ไม่ได้ได้รับความรัก การดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควร ไม่ได้มีการตอบสนองทางด้านอารมณ์ที่เหมาะสม ซึ่งเป็นสาเหตุปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล เครียด ไม่สบายใจ และยิ่งไปกว่านั้นก็อาจจะทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า รู้สึกล้มเหลวและมีมุมมองลบต่อภาพลักษณ์ของตนเอง โดยมีแสดงออกถึงความรู้สึกเหล่านั้นผ่านการแสดงออกทางอารมณ์ที่ผิดปกติ ซึ่งนำไปสู่การมีปัญหาทางด้านพฤติกรรมตามมา (10, 70, 71) อันได้แก่

1. ความผิดปกติด้านวิตกกังวล (Anxiety disorder) เป็นสภาวะทางอารมณ์ที่ทำให้เด็กเกิดความกลัวหรือความไม่สบายใจล่วงหน้ากับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ซึ่งความวิตกกังวลที่มากเกินไปนั้นทำให้เกิดสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่มีความสุข ไม่สบายใจ กระวนกระวายใจ หวาดกลัว มีผลเกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงของระบบการทำงานต่างๆ ของร่างกายร่วมด้วย เช่น หายใจไม่อิ่ม ถอนหายใจบ่อย แน่นหน้าอก หัวใจเต้นเร็ว รู้สึกปั่นป่วนในท้อง เหนื่อยง่าย เจ็บท้อง ผื่นร้าย ขี้ถ่าย แยกตัว ไม่มั่นใจในตัวเอง ชอบฟังฟังผู้อื่น กระบวนการในการคิดช้า เป็นต้น และมีผลกระทบโดยตรงต่อการแสดงออกทางด้านพฤติกรรม เช่น ไม่มีสมาธิในการเรียน เหม่อลอยเวลาที่ครูสอน ผลการเรียนไม่ดี ไม่อยากไปโรงเรียน เป็นต้น (72-74)

2. ความผิดปกติด้านซึมเศร้า (Depressive disorder) เป็นภาวะทางอารมณ์ที่ทำให้เด็กมีอาการซึมเศร้า (Depressed) ซึ่งเด็กจะแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากเด็กทั่วไปอย่างมาก ทั้งๆ ที่เป็นวัยที่กำลังสนุกสนานกับเพื่อนและสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว โดยพบว่าเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าจะเก็บตัว แยกตัว ไม่สนใจผู้อื่น ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม และไม่มีความสุขกับการทำกิจกรรมหรือการมีส่วนร่วมต่างๆ กับเพื่อนหรือผู้อื่น มีมุมมองในแง่ลบ ชอบแสดงออกหรือวาดภาพที่สื่อไปในทางลบหรือรุนแรง มีความคิดที่ไม่อยากอยู่บนโลกใบนี้ เป็นคนเจ้าอารมณ์และมีอาการที่รุนแรงมากกว่าเด็กปกติทั่วไป หรือบางครั้งมีอาการทางกายร่วมด้วย เช่น ปวดหัว เจ็บท้องบ่อยๆ⁽⁷⁵⁻⁷⁷⁾

2. ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems)

ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) หมายถึง การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมเกร อันเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปในทิศทางของการฝ่าฝืนหรือกระทำผิดกฎเกณฑ์ ข้อบังคับหรือกฎระเบียบของสังคม มักสร้างสถานการณ์ก่อความวุ่นวายและละเมิดสิทธิของผู้อื่น ยกตัวอย่างเช่น ชอบใช้อารมณ์รุนแรง ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนอยู่บ่อยครั้ง ชอบแกล้งเพื่อนที่อ่อนแอกว่า ใช้กำลังบังคับผู้อื่นเพื่อให้ได้ตามความต้องการของตนเอง ไม่เชื่อฟังบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ชอบขัดคำสั่งของครู ไม่ปฏิบัติตามกฎกติกาของกลุ่มเวลาเล่นกับเพื่อน เป็นต้น โดยอาการปัญหาพฤติกรรมเกรเหล่านี้บ่งชี้เฉพาะในขอบเขตของระดับของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมเกรของเด็กและใช้ในการคัดกรองปัญหาพฤติกรรมเกรของเด็กเท่านั้น ซึ่งไม่รวมถึงความเกี่ยวข้องกับโรคทางจิตเวชของเด็กหรือพัฒนาการผิดปกติในด้านอื่นๆ ของเด็ก

การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมเกรของเด็ก โดยส่วนใหญ่แล้วจะพบในเด็กผู้ชาย ที่อยู่ในช่วงอายุ 10 - 12 ปี และในเด็กผู้หญิง ที่อยู่ในช่วงอายุ 14 - 16 ปี โดยพบว่าเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมเกรโดยส่วนใหญ่แล้วได้รับผลกระทบมาจากการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ทั้งจากการเลี้ยงดูที่ควบคุมเข้มงวดมากเกินไป การขาดความร่วมมือที่ดีระหว่างผู้ปกครองในการวางกฎระเบียบให้กับเด็ก และรวมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมหรือเกิดปัญหาที่ขัดแย้งกันระหว่างผู้ปกครอง ทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นที่จะทำตามกฎระเบียบที่วางไว้ หรือแม้กระทั่งอาจจะทำให้เด็กเกิดการดื้อ ไม่ยอมรับฟัง และหากเรื้อรังจนถึงวัยรุ่นก็อาจจะทำให้พฤติกรรมเกรนี้ทวีความรุนแรงมากขึ้น หรือยิ่งไปกว่านั้น คือ การเข้าข้างกันของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งให้อำนาจของอีกฝ่ายหนึ่งถูกลดทอดไป ยกตัวอย่างเช่น ลูกเข้าพวกกับมารดา ซึ่งความสัมพันธ์ส่วนนี้ก็จะให้อำนาจในการปกครองของบิดาลดลง และทำให้กฎระเบียบภายในบ้านนั้นไม่มีความหมาย^(12, 14, 78)

3. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems)

ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems) หมายถึง การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กที่มีสมาธิบกพร่องหรือสมาธิสั้น โดยที่เด็กมักจะมีความสนใจในช่วงสั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหรือการเล่นก็มักจะมีสมาธิสั้นลงเรื่อยๆ ผิดพลาดอยู่เป็นประจำ ทำของหายอยู่บ่อยครั้ง เด็กจะเปลี่ยนเรื่องบ่อย เพราะเด็กไม่สามารถใส่ใจกับเรื่องต่างๆ ได้นาน ไม่ฟังที่คนอื่นพูดหรือหันเหความสนใจไปก่อนที่ผู้อื่นจะพูดจบ ทำให้เด็กทำ ความเข้าใจได้ยากและไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งหรืองานที่จะต้องรับผิดชอบได้ ซึ่งเด็กกลุ่มนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือถูกกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมหรือจากสิ่งเร้าภายนอกได้ง่ายมาก ทั้งนี้เด็กอาจมีการแสดงพฤติกรรมของอาการสำคัญ 3 ทั้งประการนี้ได้ คือ อาการซุกซน (hyperactivity) อารมณ์หุนหันว่องวาม (impulsivity) และอาการไม่ตั้งใจ (inattention) โดยพบว่าเด็กส่วนใหญ่ที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง อาจพบร่วมกับอาการของอาการซุกซน (hyperactivity) หรือไม่ได้ ในกรณีที่เด็กมีอาการของอาการซุกซน (hyperactivity) ร่วมด้วย เด็กจะมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่โลดโผน ซุกซน รุนแรง อยู่ไม่นิ่ง โดยเด็กกลุ่มนี้มีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงโทษและกีดกันจากสังคม หากพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องและเหมาะสม ก็จะทำให้เด็กมีปัญหาทางการเรียนและมีปัญหาทางด้านสัมพันธ์กับคนรอบข้างและสังคม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอาการปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งเหล่านี้บ่งชี้เฉพาะในขอบเขตของระดับของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กและใช้ในการคัดกรองปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กเท่านั้น ซึ่งไม่รวมถึงอาการของโรคสมาธิสั้น (Attention - deficit hyperactivity disorder : ADHD) หรือโรคทางจิตเวชหรือพัฒนาการผิดปกติในด้านอื่นๆ ของเด็ก⁽⁷⁹⁻⁸¹⁾

4. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems)

ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนในเด็กวัยนี้ จะเป็นวัยที่กำลังออกสู่สังคมภายนอก การเลี้ยงดูจากครอบครัวจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างมากในการสนับสนุนและส่งเสริมให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้และรู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมภายนอก เด็กต้องการการเรียนรู้จากสังคมรอบข้างและมีประสบการณ์จากการกระทำของตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเหตุผล รู้จักการแยกแยะและสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ แต่ในขณะเดียวกันหากการเลี้ยงดูจากครอบครัวไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการเหล่านี้ได้หรืออาจเกิดจากข้อจำกัดของเด็กที่ทำให้เด็กไม่สามารถที่จะเรียนรู้กฎกติกา มารยาทในสังคมได้ ก็อาจจะทำให้เด็กเกิดความยากลำบากในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม ขาดความยับยั้งชั่งใจไม่สามารถควบคุมอารมณ์หรือความต้องการของตนเองได้ มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมและการสื่อสารที่ไม่เหมาะสม หรืออาจเกิดความกังวลหรือประหม่าในการเข้าสังคม อันเนื่องมาจากการถูกปฏิเสธจากคนรอบข้างหรือสังคม ก็จะทำให้เด็กดำเนินชีวิตอย่างยากลำบากในสังคม ทำให้เด็กแยกตัวออกจากสังคม และนำไปสู่การมีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือกับสังคมรอบข้าง^(70, 82, 83)

พฤติกรรมด้านบวก

พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior)

พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior) หมายถึง การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมทั้งในด้านที่เป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม ด้านจริยธรรมที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมอันเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น อันส่งผลกระทบในทางบวกต่อผู้อื่นและสังคม เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและเป็นแบบอย่างที่ดี เกิดขึ้นโดยความตั้งใจที่จะกระทำหรือแสดงออกของพฤติกรรม ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือ (Helping) การร่วมมือ (Cooperation) การแบ่งปัน (Sharing behavior) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (Altruism) ความกรุณา (Kindness) การปลอบโยน เป็นต้น ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเสียสละทรัพย์สินเงินทอง เวลา แรงกายแรงใจ หรือหรืออาจเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของชีวิตเพื่อเป็นประโยชน์ต่อบุคคลอื่น โดยไม่หวังสิ่งอื่นใดเป็นการตอบแทนหรือผลกำไรในภายภาคหน้า^(15, 84-89)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปนัดดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ศึกษาความชุกของปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมในเด็กที่มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี จำนวน 390 คน และรวมถึงผู้ปกครองของเด็กนักเรียนกลุ่มนี้ โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (Thai Youth Checklist : TYC) และแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม พบว่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็ก ร้อยละ 36.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์ ได้แก่ ผลการเรียน จำนวนสมาชิกในครอบครัว ประวัติการเจ็บป่วยทางกายของเด็ก ประวัติการเจ็บป่วยทางจิตของบิดามารดา และรายได้ของบิดามารดา

เบญจพร ปัญญา และอรวิสา วัชรสินธุ์⁽⁹⁰⁾ ศึกษาทางระบาดวิทยาเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพจิตเด็กในกรุงเทพมหานคร ในเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1,698 คน โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (Thai Youth Checklist : TYC) และใช้แบบสัมภาษณ์เด็กและวัยรุ่น (Child and Adolescent Psychiatric Assessment : CAPA) พบความชุกของปัญหาทางจิตเวช ร้อยละ 37.58 โรควิตกกังวลทั่วไป ร้อยละ 10.77 โรคกลัวเฉพาะเจาะจง ร้อยละ 9.73 โรคซึมเศร้า ร้อยละ 7.11 โรคความประพฤตินิสิต ร้อยละ 5.5 และโรคสมาธิสั้น ร้อยละ 5.09 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมและปัญหาทางอารมณ์ ได้แก่ ความขัดแย้งในครอบครัว ครอบครัวขนาดใหญ่มีบุตรมากกว่า 4 คน การมีสมาชิกในครอบครัวเสียชีวิตในช่วง 6 เดือนก่อนทำวิจัย การที่เด็กไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา บิดามารดาเป็นโรคจิต-ประสาท ติดคุกหรือใช้สารเสพติด และเด็กที่มีประวัติสอบตก

อรพรรณ เล่าห์เรณู และคณะ⁽⁹¹⁾ ศึกษาย้อนหลังของพฤติกรรมแปรปรวนในเด็ก อายุระหว่าง 6 - 14.1 ปี ในช่วงปี พ.ศ. 2533 - 2535 ที่หน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 30 ราย พบว่าลักษณะอาการทางคลินิกของเด็กกลุ่มนี้ที่พบบ่อย ได้แก่ พฤติกรรมลักขโมยและหนีเรียน โรคที่พบร่วม ได้แก่ Attention Deficit Hyperactivity disorder (ADHD), โรคซึมเศร้า, Learning Disability และกลุ่มอาการที่มีภาวะทางสมองบกพร่อง (Organic Brain Syndrome)

จามรินทร์ วงศ์เทพเดียน⁽⁸²⁾ ศึกษาการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าขั้นประหมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2553 อายุระหว่าง 11 - 12 ปี จำนวน 424 คน โดยใช้แบบคัดกรองภาวะซึมเศร้าในเด็ก CDI (Children's Depression Inventory) ฉบับภาษาไทย และแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) ฉบับภาษาไทย พบว่าเด็กในกลุ่มที่มีภาวะซึมเศร้า ร้อยละ 20.6 มีค่าคะแนน SDQ อยู่ในเกณฑ์ abnormal และเมื่อพิจารณาใน subscale ที่อยู่ในเกณฑ์ abnormal ในแต่ละด้านพบว่าด้าน Emotional symptoms ร้อยละ 21, ด้าน Conduct problems ร้อยละ 23.6, ด้าน Hyperactive problems ร้อยละ 17.6, ด้าน Peer problems ร้อยละ 20.2, และ ด้าน Prosocial behavior ร้อยละ 17.2 ในขณะที่กลุ่มที่ไม่มีภาวะซึมเศร้ามียาค่าคะแนน SDQ ที่แตกต่างจากกลุ่มที่ซึมเศร้าใน Total difficulties score และทุก subscale อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กกลุ่มที่ซึมเศร้ามียาปัญหาทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์มากกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่ซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อริสรา วัชรสินธุ์⁽⁹²⁾ ศึกษาผู้ป่วยวัยรุ่นในคลินิกจิตเวชเด็ก โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ พบว่าในระยะ 10 ปี (พ.ศ.2528 - 2537) สัดส่วนวัยรุ่นที่ถูกส่งมาปรึกษาเพิ่มขึ้นในระยะ 3 ปีหลัง โดยจำนวนวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่นหญิง และวัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่าวัยรุ่นหญิง อายุเฉลี่ยที่พบใน 1 ปีที่ผ่านมา (2537) คือ 12 ปี 4 เดือน ด้านสาเหตุที่ถูกส่งมาปรึกษาที่พบบ่อย คือ ปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 22.5 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มวัยรุ่นที่ถูกส่งมาโดยแพทย์ และกลุ่มผู้ปกครองมาปรึกษาด้วยตนเอง พบว่าผู้ปกครองมักมาปรึกษาด้วยสาเหตุปัญหาพฤติกรรม ขณะที่แพทย์มักส่งต่อวัยรุ่นที่มีอาการทางกาย ในกลุ่มวัยรุ่นที่ผู้ปกครองพามาพบได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นความประพฤตินิสัย ความผิดปกติแบบสมาธิสั้น อยู่ไม่นิ่ง และการติดสารเสพติด กลุ่มที่แพทย์ส่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นปัญญาอ่อน ออทิสติก และปัญหาการเรียนมากกว่า

ธีรภา เกษประดิษฐ์⁽⁹³⁾ ศึกษาเรื่องปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนใน 4 ภาค พบว่าปัญหาพฤติกรรมที่พบในรายภาค พบว่าภาคกลาง ภาคเหนือและภาคใต้มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด ตามลำดับ ปัญหาทางเพศที่สูงที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รองลงมา คือ ปัญหาพฤติกรรมเกเร/การกระทำผิดกฎระเบียบ และพบว่าความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรมของเด็กมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง

จรรยา วัฒนโสภณ และคณะ⁽⁹⁴⁾ ศึกษาปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น อายุ 11 - 18 ปี จำนวน 320 คน ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมด้วยตนเอง Youth Self Report (TYC) จากการศึกษา พบว่าเด็กวัยรุ่นส่วนมากมีปัญหาพฤติกรรมด้านการใช้สมาธิ และมีอาการทางกายโดยมีสาเหตุมาจากจิตใจมากกว่าการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมเกรง พฤติกรรมกังวลและซึมเศร้า พฤติกรรมการเก็บตัว พฤติกรรมการคิด และปัญหาด้านสังคม นอกจากนี้ยัง พบว่าเพศและอายุ ไม่มีความแตกต่างของความชุกของปัญหาพฤติกรรม

Offord และคณะ⁽⁹⁵⁾ ศึกษาเกี่ยวกับความผิดปกติทางจิตทั้ง 4 ด้าน คือ Emotional disorder, Conduct disorder, Hyperactivity และ Somatization ของเด็กอายุระหว่าง 4 - 16 ปี ในรัฐ Ontario ประเทศ Canada พบความชุกของความผิดปกติทางจิตในเด็กกลุ่มนี้ ร้อยละ 18.1 ซึ่งเด็กที่อาศัยอยู่ในเมืองจะมีความผิดปกติทางจิตสูงกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในชนบททุกด้าน และพบว่าด้าน Emotional disorder เด็กผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 4 - 11 ปี นั้นจะมีความชุกของ Emotional disorder ที่มากกว่าเด็กที่อายุระหว่าง 12 - 16 ปี แต่ขณะที่เด็กผู้ชายในอายุเดียวกันจะมีความชุกของ Emotional disorder ที่สูงขึ้น ด้าน Conduct disorder ในเด็กผู้หญิงนั้นจะน้อยกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะมี Conduct disorder น้อยกว่าเด็กที่อายุมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้าน Hyperactivity พบว่าในเด็กผู้ชายมีค่าความชุกมากกว่าเด็กผู้หญิง และความชุกของปัญหาไม่แตกต่างกันในเด็กที่อายุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และด้าน Somatization ในเด็กผู้หญิงนั้นมีความชุกของปัญหามากกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Malau⁽⁹⁶⁾ ศึกษาความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็กอายุ 6 - 11 ปี จำนวน 611 คน ในเมือง Jimma ประเทศเอธิโอเปีย โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็กชุดสำหรับผู้ปกครอง และแบบประเมินทางจิตสังคมขององค์กรอนามัยโลก รวมทั้งประวัติทางจิตในมารดา ความเครียดในครอบครัว และความพิการต่างๆที่เกิดกับเด็ก ผลการวิจัย พบว่ามีความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็กผู้ชาย ร้อยละ 21.45 ในเด็กผู้หญิง ร้อยละ 25.17 กลุ่มอาการด้านปัญหาพฤติกรรมที่พบ คือ พฤติกรรมก้าวร้าว วิตกกังวล ตื้อต่อต้าน ซึมเศร้า สมาธิสั้น และบกพร่องในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ตามลำดับ

Goodman R. และคณะ⁽⁶⁹⁾ ศึกษาโดยใช้ The Strengths and Difficulties Questionnaire เพื่อปรับปรุงการตรวจหาโรคทางจิตเวชในเด็ก จากกลุ่มตัวอย่างในชุมชน 7,984 คน อายุ 5 - 15 ปี ในปี ค.ศ. 1999 จากการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างเด็กมากกว่าร้อยละ 70 เป็นโรค Conduct, Hyperactivity, ซึมเศร้า และวิตกกังวล แต่กลุ่มตัวอย่างเด็กต่ำกว่าร้อยละ 50 เป็นโรค Specific phobias, Separation anxiety และ Eating disorders ตามลำดับ

William และคณะ⁽⁹⁷⁾ ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ โดยศึกษาในเด็ก อายุ 11 ปี ที่ได้มีการลงทะเบียนไว้ใน Dunedin Multidisciplinary Health and Development Study ในประเทศ New Zealand จำนวน 792 คน โดยปัจจัยดังกล่าว ได้แก่ อายุของมารดาขณะมีบุตรคนแรก การมีมารดาเพียงคนเดียวขณะที่เด็กแรกเกิด ความสามารถในการใช้ภาษาของมารดา

การที่มารดามีอาการซึมเศร้า สถานภาพสมรสของบิดาและมารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ระดับความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็ก การเปลี่ยนโรงเรียน การย้ายโรงเรียน โดยพบว่าการมีมารดาเพียงคนเดียวขณะที่เด็กแรกเกิด และการที่มารดามีอาการซึมเศร้า มีผลต่อปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กมากที่สุด และสำหรับระดับความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็กที่ต่ำ จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของ WISC-R น้อยกว่า 90 นั้นมี Internalizing problems Score สูงที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การศึกษาเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross – Sectional Descriptive Study)

ลักษณะของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมาย (Target Population) ได้แก่ เด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งหมด 37 โรงเรียน จำนวน 11,658 คน⁽⁹⁸⁾

ประชากรตัวอย่าง (Sampled Population) ได้แก่ เด็กชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557 แบ่งตามเขตพื้นที่มีโรงเรียนโดยมีโรงเรียนทั้งหมด 37 โรงเรียน (ข้อมูลโรงเรียนและจำนวนนักเรียนจากสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ 2557) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2557 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2558⁽⁹⁸⁾

เกณฑ์คัดเลือกเข้า (Inclusion Criteria)

1. สามารถอ่านออกเขียนได้และเล่าหรืออธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองได้
2. อาศัยอยู่กับผู้ปกครองหรือผู้ดูแลหลักเป็นเวลามากกว่า 6 เดือน

เกณฑ์การคัดเลือกออก (Exclusion Criteria)

1. ไม่ได้รับอนุญาตหรือยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม
2. ไม่ได้อาศัยอยู่กับผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเป็นเวลามากกว่า 6 เดือน
3. ไม่มาเรียนในวันที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ได้แก่ เด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557 และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

คำนวณโดยใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างในการวิจัยเชิงพรรณนา คือ

$$N = \frac{Z^2 \alpha/2 PQ}{d^2}$$

โดย	N	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	P	=	สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยต้องการสุ่ม สัดส่วนเท่ากับ 50% หรือ 0.5
	$Z_{\alpha/2}$	=	ค่าวิกฤตที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 = 1.96
	Q	=	$1 - 0.5 = 0.5$
	d	=	ค่าความคลาดเคลื่อนของข้อมูลไม่เกิน 5% = 0.05
แทนค่า	N	=	$\frac{(1.96)^2(0.5)(0.5)}{(0.05)^2} = 384$
	ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง	=	384 คน
	เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 10% ของที่คำนวณ		รวมเป็นตัวอย่างทั้งหมด 422 คน

การสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ดังนี้

ชั้นที่ 1 โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้เฉพาะโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเท่านั้น โดยมีจำนวนทั้งหมด 37 โรงเรียน และพิจารณาเกณฑ์การแบ่งตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 เขตพื้นที่การศึกษา ได้แก่

เขตพื้นที่ 1 มี 16 เขต ดังนี้ เขตปทุมวัน พญาไท ราชเทวี ป้อมปราบศัตรูพ่าย วัฒนา คลองเตย สัมพันธวงศ์ พระโขนง ยานนาวา สาทร พระนคร ดุสิต บางรัก บางนา บางซื่อ และดินแดง

เขตพื้นที่ 2 มี 17 เขต ดังนี้ เขตจตุจักร ลาดพร้าว ห้วยขวาง หนองจอก หลักสี่ สะพานสูง ดอนเมือง บางเขน บางกะปิ ลาดกระบัง ประเวศ สวนหลวง วังทองหลาง มีนบุรี บึงกุ่ม สายไหม และคลองสามวา

เขตพื้นที่ 3 มี 14 เขต ดังนี้ เขตหนองแขม ธนบุรี ราษฎร์บูรณะ บางกอกใหญ่ บางกอกน้อย บางขุนเทียน บางบอน บางพลัด บางแค ตลิ่งชัน จอมทอง ทวีวัฒนา ภาษีเจริญ และทุ่งครุ

ขั้นที่ 2 จากโรงเรียนทั้งสามเขตพื้นที่การศึกษามีจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2557 ดังนี้

เขตพื้นที่ 1 มี 6,437 คน

เขตพื้นที่ 2 มี 2,290 คน

เขตพื้นที่ 3 มี 2,932 คน

คิดสัดส่วนได้ 3:1:1

ขั้นที่ 3 ทำการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากตามเขตพื้นที่ 1 เขตพื้นที่ 2 และเขตพื้นที่ 3 ให้ได้จำนวนเขตตามสัดส่วน ดังนี้

เขตพื้นที่ 1 มี 6 เขต ได้แก่ พญาไท ราชเทวี วัฒนา คลองเตย พระนคร และบางซื่อ

เขตพื้นที่ 2 มี 2 เขต ได้แก่ ห้วยขวาง และจตุจักร

เขตพื้นที่ 3 มี 2 เขต ได้แก่ ธนบุรี และบางกอกใหญ่

ขั้นที่ 4 ทำการสุ่มโรงเรียนตัวอย่างเขตละ 1 โรงเรียนโดยดูจากสัดส่วนของจำนวนโรงเรียนแต่ละเขต และเพื่อให้ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้เป็น 10 โรงเรียน ดังนี้

เขตพื้นที่ 1 มี 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลสามเสน โรงเรียนพญาไท โรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศม์ โรงเรียนดาราคาม โรงเรียนอนุบาลวัดปรีดิยาศ และโรงเรียนวัดเวตวันธรรมवास

เขตพื้นที่ 2 มี 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ และโรงเรียนบางบัว (เฟ่งตั้งตรงจิตรวิทยาคาร)

เขตพื้นที่ 3 มี 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดประยุรวงศาวาส และโรงเรียนประภม-ทวีธาภิเศก

ขั้นที่ 5 ทำการหาอัตราส่วนของนักเรียนทั้งหมด โดยหาอัตราส่วนของนักเรียนได้จาก จำนวนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายทั้ง 10 โรงเรียนหารจำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษา ดังนี้
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายทั้ง 10 โรงเรียน มีนักเรียน จำนวน 4,093 คน

จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษามีจำนวน 422 คน

ดังนั้นสัดส่วน คือ = $\frac{4093}{422} = 0.1$

422

หลังจากนั้นก็นำค่าสัดส่วนของอัตราส่วนของนักเรียนทั้งหมดที่ได้ไปคูณกับจำนวนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายของแต่ละโรงเรียน ในแต่ละโรงเรียนที่ได้ทำการสุ่มไว้ และได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน ทั้ง 10 โรงเรียน ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557

เขต พื้นที่	เขต	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)
1	พญาไท	อนุบาลสามเสน	453	47
	ราชเทวี	พญาไท	332	35
	วัฒนา	อนุบาลพิบูลเวศม์	556	57
	คลองเตย	ดาราคาม	235	25
	พระนคร	อนุบาลวัดปรีณายก	695	71
	บางซื่อ	วัดเวตวันธรรมาวาส	358	37
2	ห้วยขวาง	พิบูลอุปถัมภ์	384	40
	จตุจักร	บางบัว (เฟ่งตั้งตรงจิตร- วิทยาคาร)	413	41
3	ธนบุรี	วัดประยูรวงศาวาส	383	40
	บางกอกใหญ่	ประถมทวีธาภิเศก	284	30

ขั้นที่ 6 หลังจากนั้นทำการสุ่มห้องเรียนในแต่ละโรงเรียนด้วยการสุ่มอย่างง่ายโดยสุ่มโรงเรียนละ 1 ห้องของแต่ละระดับชั้นในกรณีที่จำนวนนักเรียนในห้องที่สุ่มได้ไม่เพียงพอผู้วิจัยจะทำการสุ่มจำนวนห้องเพิ่ม

ขั้นที่ 7 ทำการแจกแบบสอบถามให้นักเรียนในห้องที่ถูกสุ่ม โดยแจกเอกสารข้อมูลคำอธิบายของงานวิจัยและใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยพร้อมทั้งชุดแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง ให้นักเรียนนำกลับไปให้ผู้ปกครองทำก่อน จากนั้นจึงทำการแจกเอกสารข้อมูลคำอธิบายของงานวิจัยและใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยสำหรับเด็กให้กับนักเรียน พร้อมกับแจกชุดแบบสอบถามสำหรับเด็กให้นักเรียนทำในชั้นเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบไปด้วยแบบสอบถาม 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปสำหรับเด็ก เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งผู้วิจัยสร้างเอง โดยมีข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ และระดับชั้นที่ศึกษา

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การเลี้ยงดูของบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ศึกษาของบิดามารดา และจำนวนเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านโรงเรียน ได้แก่ ผลการศึกษา ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน เพื่อนสนิท วิชาที่ชอบเรียน และวิชาที่ไม่ชอบเรียน

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการกวดวิชา เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งผู้วิจัยสร้างเอง โดยมีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนกวดวิชาของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย การเรียนกวดวิชาในภาคการศึกษาปัจจุบัน วิชาที่เรียนกวดวิชา จำนวนวิชาที่เรียนกวดวิชา วันที่เรียนกวดวิชา ช่วงเวลาที่เรียนกวดวิชา จำนวนเวลาที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาต่อสัปดาห์

ส่วนที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) เป็นแบบประเมินของสำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข พัฒนาโดย Robert Goodman ได้ถูกแปลเป็นภาษาไทย โดยรองศาสตราจารย์นายแพทย์มานิช หล่อตระกูล และแพทย์หญิงพรรณพิมล หล่อตระกูล⁽⁹⁹⁾ โดยแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก ประกอบด้วยแบบประเมินพฤติกรรมทั้งหมด 3 ชุด ได้แก่ แบบประเมินพฤติกรรมเด็กด้วยตนเอง แบบประเมินพฤติกรรมเด็กสำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และแบบประเมินพฤติกรรมเด็กสำหรับครู ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้มีการใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก 2 ชุด คือ แบบประเมินพฤติกรรมเด็กสำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครองและแบบประเมินพฤติกรรมเด็กด้วยตนเอง โดยแบบประเมินจะแยกเป็น 2 ส่วนย่อย ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนของการประเมินเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นข้อความเชิงบวก 10 ข้อ และข้อความเชิงลบ 15 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ไม่จริง ค่อนข้างจริง และจริงทุกข้อ ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว มีระดับคะแนนตั้งแต่ 0 - 2 คะแนน โดยมีวิธีการให้คะแนนแต่ละข้อ ดังนี้

ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24 (มีทั้งข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบในข้อเหล่านี้)

ไม่จริง	คะแนนเท่ากับ	0
ค่อนข้างจริง	คะแนนเท่ากับ	1
จริง	คะแนนเท่ากับ	2

ข้อ 7, 11, 14, 21, 25 (มีเฉพาะข้อความเชิงบวกในข้อเหล่านี้)

ไม่จริง	คะแนนเท่ากับ	2
ค่อนข้างจริง	คะแนนเท่ากับ	1
จริง	คะแนนเท่ากับ	0

การให้คะแนน

มีการแยกคิดคะแนนด้านพฤติกรรมออกเป็น 5 ด้าน โดยแต่ละด้านมี 5 ข้อ ผลรวมของคะแนนแต่ละด้านจะอยู่ระหว่าง 0 - 10 คะแนน และมีคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 0 - 40 คะแนน ซึ่งคะแนนรวมพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ยกเว้นด้านสัมพันธภาพทางสังคม ดังนี้

ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems)

- ใช้ผลรวมคะแนน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 3, 8, 13, 16, 24

ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems)

- ใช้ผลรวมคะแนน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 5, 7, 12, 18, 22

ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems)

- ใช้ผลรวมคะแนน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 10, 15, 21, 25

ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems)

- ใช้ผลรวมคะแนน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 6, 11, 14, 19, 23

พฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม (Prosocial Behavior)

- ใช้ผลรวมคะแนน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 4, 9, 17, 20

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรม 5 ด้าน ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรม 5 ด้าน

พฤติกรรม	ผู้ปกครอง			เด็ก		
	N	B	AB	N	B	AB
คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม	0-15	16-18	19-40	0-15	16-18	19-40
- ปัญหาพฤติกรรมด้าน อารมณ์	0-4	5	6-10	0-4	5	6-10
- ปัญหาพฤติกรรมเกร	0-3	4	5-10	0-4	5	6-10
- ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง	0-5	6	7-10	0-5	6	7-10
- ปัญหาพฤติกรรมด้าน ความสัมพันธ์กับเพื่อน	0-4	5	6-10	0-4	5	6-10
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก						
- พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพ ทางสังคม	5-10	4	0-3	5-10	4	0-3
N = Normal (ปกติ)	B = Borderline (เสี่ยง)		AB = Abnormal (ผิดปกติ)			
P = Parent (ผู้ปกครอง)	S = Self rated (เด็ก/ตนเอง)					

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนของการประเมินผลกระทบของพฤติกรรม ความเรื้อรังของปัญหาพฤติกรรม ผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง สัมพันธภาพทางสังคม และการใช้ชีวิตประจำวันของเด็ก โดยในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้นำส่วนนี้มาทำการประเมินผลในการศึกษาวิจัย

คุณภาพของเครื่องมือ

เมื่อตรวจสอบค่า reliability ของแบบทดสอบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) พบว่าเกณฑ์อยู่ในที่น่าพอใจ internal consistency = 0.73 (Mean Cronbach Alpha) ส่วนด้าน internal consistency ของ self report problem score ต่ำ (0.41) ค่า cross information correlation (mean = 0.34) ค่า retest stability หลังจาก 4 - 6 เดือน (mean = 0.62) ค่า The Strengths and Difficulties Questionnaire score ที่สูงกว่า 90 percentile สามารถที่จะทำนายความเป็นไปได้ของความผิดปกติในการวินิจฉัยทางจิตเวช⁽⁹⁹⁾

การศึกษาของ สมชาติ สุทธิกาญจน์⁽¹⁰⁰⁾ ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) กับแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก Child Behavior Check List (BCL) ซึ่งได้จัดว่าเป็นตัววัดมาตรฐาน (Gold Standard) พบว่ามีความสอดคล้องกันอยู่ในเกณฑ์ที่ดี และแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) ดีกว่าแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก Child Behavior Check List (BCL) ในการประเมินปัญหาพฤติกรรมด้านสมาธิสั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการประเมินปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์มีประสิทธิภาพเท่าๆ กัน และมีประสิทธิภาพในการทำนาย Clinical Diagnosis ของ Hyperactivity Disorder ดีกว่า

การศึกษาในต่างประเทศ

การศึกษาของ Robert Goodman และคณะ⁽⁶⁹⁾ ได้ศึกษาประชากรในชุมชน ประเทศอังกฤษ โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) ในเด็กอายุ 5 - 15 ปี จำนวน 7,984 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม (SDQ) ทั้ง 3 ชุด ผลการศึกษา พบว่ามีค่า Sensitivity 63.3% (95% CI 59.7 - 66.9%), Positive Predictive Value 52.7%, Negative Predictive Value 96.4% (96.0 - 96.8%) และ Specificity 94.6% (94.1 - 95.1 %)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเอง โดยมีการดำเนินงาน ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอเก็บข้อมูล เพื่อขอความร่วมมือในงานวิจัย จากภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยติดต่อครูประจำชั้นเพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลนักเรียนประจำชั้น และติดต่อกลุ่มงานแนะแนวของโรงเรียน เพื่อขออนุญาตครูผู้สอนวิชาแนะแนวในการเข้าไปเก็บข้อมูลนักเรียนในห้องเรียนในช่วงโมงเรียนวิชาแนะแนว โดยการเข้าพบในครั้งนี้ได้มีการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย และชี้แจงถึงประโยชน์ที่โรงเรียนของกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มตัวอย่างจะได้รับ พร้อมนัดหมายวัน เวลา ในการเก็บข้อมูล และมีการวางแผนถึงกระบวนการในการเก็บข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

3. ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียน ครั้งที่ 1 ในช่วงโมงเรียนวิชาแนะแนว เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับงานวิจัย และเข้าสู่ขั้นตอนการดำเนินการขอความยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม เริ่มจากการแจกเอกสาร ทั้งหมด 4 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย

ฉบับที่ 2 เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย

ฉบับที่ 3 เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม

ฉบับที่ 4 เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม

โดยจะแจกเอกสารทั้งหมด 4 ฉบับพร้อมด้วยแบบสอบถามส่วนที่ 3 (สำหรับผู้ปกครอง) และให้นักเรียนนำเอกสารทั้งหมดส่งกลับคืนมาที่โรงเรียน โดยนำเอกสารทั้งหมดส่งที่ครูประจำชั้น

4. ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียน ครั้งที่ 2 ในช่วงโมงเรียนวิชาแนะแนว เริ่มจากการตรวจสอบการแสดงความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กในการแสดงความยินยอมให้เด็กเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยเด็กนักเรียนที่ผู้แทนโดยชอบธรรมแสดงความยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะแจกเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับเด็กที่เข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7 - 12 ปี และเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7 - 12 ปี เพื่อให้เด็กนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการวิจัยลงนามในหนังสือแสดงความยินยอม หลังจากนั้นจึงให้เด็กนักเรียนตอบ

แบบสอบถามส่วนที่ 1 ส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 (สำหรับเด็ก) และผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำแบบสอบถาม รายละเอียดของข้อคำถาม และการวิธีการในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งการตอบแบบสอบถามของนักเรียนจะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้วิจัยและครูผู้สอนประจำวิชาแนะแนว โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด และทำการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถาม

5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามทั้งหมดมาบันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์
6. นำข้อที่ได้ทั้งหมดจากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ทางสถิติ
7. ผู้วิจัยจะส่งอาสาสมัครที่ได้รับการคัดกรองแล้วพบว่ามีปัญหาให้ผู้เชี่ยวชาญดูแลรักษาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมาทำการตรวจสอบความครบถ้วน สมบูรณ์และถูกต้องของข้อมูลอีกครั้ง ก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Statistic Package for the Social Science (SPSS) for Windows version 17

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) นำเสนอข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ข้อมูลทางด้านปัจจัยในด้านต่างๆ พฤติกรรมการกวดวิชา และการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรม เป็นค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามลักษณะของข้อมูลทำการวิเคราะห์

2. ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับ การแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรม การเปรียบเทียบความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหา พฤติกรรมระหว่างเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่มีการเรียนกวดวิชา โดยใช้ T-test, One-way ANOVA และใช้ Pearson correlation เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการกวดวิชากับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรม โดยมีการกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่น้อยกว่า .05 และใช้ Multiple linear regression เพื่อศึกษาปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 3 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปสำหรับเด็ก แบบสอบถามพฤติกรรมกวดวิชา และแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) สำหรับเด็ก และจากแบบสอบถามของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1 ชุด ได้แก่ แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) สำหรับผู้ปกครอง โดยมีเด็กเข้าร่วมการศึกษาวิจัย จำนวน 422 คน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูล โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows version 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำเสนอในลักษณะตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งเป็น 7 ตอน ตามลำดับ ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 3 การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 4 ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- ตอนที่ 7 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

1.1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 422)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	182	43.1
หญิง	240	56.9
อายุ		
9	27	6.4
10	104	24.6
11	191	45.3
12	98	23.2
13	2	0.5
Mean=10.87 S.D.=0.86 Min=9 Max=13		
ระดับชั้นปีที่ศึกษา		
ป.4	46	10.9
ป.5	146	34.6
ป.6	230	54.5

จากตารางที่ 3 พบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 422 คน เป็นเพศชายร้อยละ 43.1 เป็นเพศหญิงร้อยละ 56.9 คิดเป็นอัตราส่วน ชาย:หญิง คือ 1:1 มีอายุ 11 ปี มากที่สุด (ร้อยละ 45.3) และส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ร้อยละ 54.5)

1.2. ปัจจัยด้านครอบครัว

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านครอบครัวของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 422)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การเลี้ยงดู		
เข้มงวด	123	29.1
ประชาธิปไตย	213	50.5
อิสระ	2	0.5
ผสม	84	19.9
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	349	82.7
แยกกันอยู่	47	11.1
หย่าร้าง	21	5
ม่าย	5	1.2
การศึกษาของบิดา		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	44	10.4
มัธยมศึกษาตอนต้น	45	10.7
มัธยมศึกษาตอนปลาย	103	24.4
อนุปริญญา	31	7.3
ปริญญาตรี	163	38.7
สูงกว่าปริญญาตรี	36	8.5
การศึกษาของมารดา		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	50	11.8
มัธยมศึกษาตอนต้น	43	10.2
มัธยมศึกษาตอนปลาย	90	21.3
อนุปริญญา	35	8.4
ปริญญาตรี	177	41.9
สูงกว่าปริญญาตรี	27	6.4
จำนวนเวลาในการทำกิจกรรมกับครอบครัว		
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	59	14.0
2 - 4 ชั่วโมง	119	28.2
5 - 7 ชั่วโมง	82	19.4
8 - 10 ชั่วโมง	63	14.9
มากกว่า 10 ชั่วโมง	99	23.5

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (ร้อยละ 50.5) บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 82.7) บิดามารดามีระดับการศึกษาปริญญาตรี (ร้อยละ 38.6 และ 41.9 ตามลำดับ) มีจำนวนเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมกับครอบครัวอยู่ที่ 2 - 4 ชั่วโมง (ร้อยละ 28.2)

1.3. ปัจจัยด้านโรงเรียน

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านโรงเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 422)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผลการเรียน		
0.00 - 1.00	4	0.9
1.01 - 2.00	6	1.4
2.01 - 3.00	72	17.1
3.01 - 4.00	340	80.6
Mean=3.77 S.D.=0.51 Min=1 Max=4		
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน		
น้อยกว่า 60 บาท	255	60.4
61 - 80 บาท	79	18.7
81 - 100 บาท	68	16.2
มากกว่า 100 บาท	20	4.7
เพื่อนสนิท		
ไม่มี	7	1.7
1 - 3 คน	86	20.4
4 - 6 คน	152	36
7 - 9 คน	87	20.6
10 - 12 คน	46	10.9
มากกว่าหรือเท่ากับ 12 คน	44	10.4

ตาราง 5 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านโรงเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 422)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
วิชาที่ชอบเรียน		
ภาษาไทย	184	43.6
สังคมศึกษา	139	32.9
คณิตศาสตร์	223	52.8
วิทยาศาสตร์	256	60.7
ภาษาอังกฤษ	176	41.7
อื่นๆ	107	25.4
วิชาที่ไม่ชอบเรียน		
ภาษาไทย	93	22
สังคมศึกษา	132	31.3
คณิตศาสตร์	105	24.9
วิทยาศาสตร์	65	15.4
ภาษาอังกฤษ	136	32.2
อื่นๆ	73	17.3

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผลการเรียนส่วนใหญ่อยู่ที่ 3.01 - 4.00 (ร้อยละ 80.6) ได้รับค่าขนมในแต่ละวัน น้อยกว่า 61 บาท (ร้อยละ 60.4) มีเพื่อนสนิท 4 - 6 คน (ร้อยละ 36) ชอบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 60.7) และไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 32.2)

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กที่เรียนกรวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กที่เรียนกรวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 239)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การกรวดวิชา (N = 422)		
เรียน	239	56.6
ไม่เรียน	183	43.4
วิชาที่เรียน		
ภาษาไทย	125	29.6
สังคมศึกษา	95	22.5
คณิตศาสตร์	202	47.9
วิทยาศาสตร์	146	34.6
ภาษาอังกฤษ	197	46.7
อื่นๆ	9	2.1
จำนวนวิชาที่เรียน		
1 วิชา	49	11.6
2 วิชา	43	10.2
3 วิชา	39	9.2
4 วิชา	24	5.7
5 วิชา	78	18.5
มากกว่า 5 วิชา	6	1.4
วันที่ใช้ในการเรียนกรวดวิชา		
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	12.1
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	149	58.6
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	29.3
ช่วงเวลาในการเรียนกรวดวิชา		
วันเสาร์ช่วงเช้า	108	25.6
วันเสาร์ช่วงเย็น	19	4.5
วันเสาร์ทั้งวัน	50	11.8
วันอาทิตย์ช่วงเช้า	71	16.8
วันอาทิตย์ช่วงเย็น	19	4.5
วันอาทิตย์ทั้งวัน	30	7.1
วันจันทร์ถึงวันศุกร์ช่วงเย็นหรือหลังเลิกเรียน	98	23.2

ตารางที่ 6 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านประชากร (N = 239)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์		
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	5.5
3 - 4 ชั่วโมง	44	10.4
5 - 6 ชั่วโมง	63	14.9
7 - 8 ชั่วโมง	44	10.4
9 - 10 ชั่วโมง	29	6.9
มากกว่า 10 ชั่วโมง	36	8.5

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เรียนกวดวิชา (ร้อยละ 56.4) เรียนกวดวิชาคณิตศาสตร์ (ร้อยละ 47.9) เรียนกวดวิชาจำนวน 5 วิชา (ร้อยละ 18.5) เรียนกวดวิชาในวันเสาร์ – วันอาทิตย์ (ร้อยละ 58.6) ช่วงเวลาในการเรียนกวดวิชาคือวันเสาร์ช่วงเช้า (ร้อยละ 25.6) และมีจำนวนชั่วโมงเรียนอยู่ที่ 5 - 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 14.9)

ตอนที่ 3 การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3.1. ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

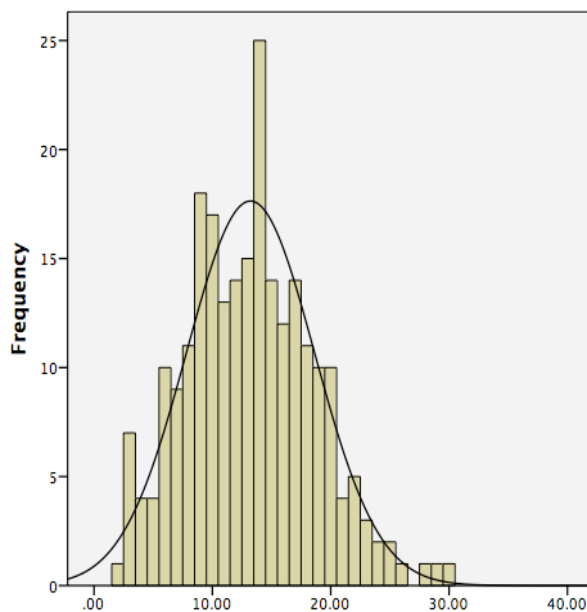
ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของเด็ก

พฤติกรรม (N = 239)	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (N = 239)						Mean	S.D.
	ปกติ		เสี่ยง		ผิดปกติ			
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
คะแนนรวมปัญหา พฤติกรรม	123	51.5	51	21.3	65	27.2	13.22	5.41
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านอารมณ์	122	51.0	38	15.9	79	33.1	3.56	2.24
- ปัญหาพฤติกรรม เกร	80	33.5	63	26.4	96	40.1	3.40	1.77
- ปัญหาพฤติกรรม อยู่ไม่นิ่ง	199	83.3	19	7.9	21	8.8	3.36	2.19
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านความสัมพันธ์กับ เพื่อน	106	44.4	51	21.3	82	34.3	2.29	1.77
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก								
- พฤติกรรมด้าน สัมพันธ์ภาพทาง สังคม	181	75.7	30	12.6	28	11.7	6.74	1.90

ลักษณะการกระจายข้อมูลของคะแนนพฤติกรรม

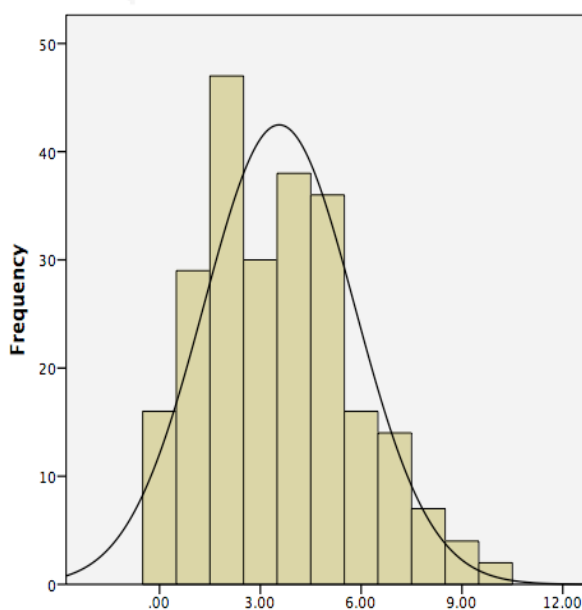
การศึกษานี้ พบว่าคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกโดยรวมและรายด้าน ดังนี้

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านลบ

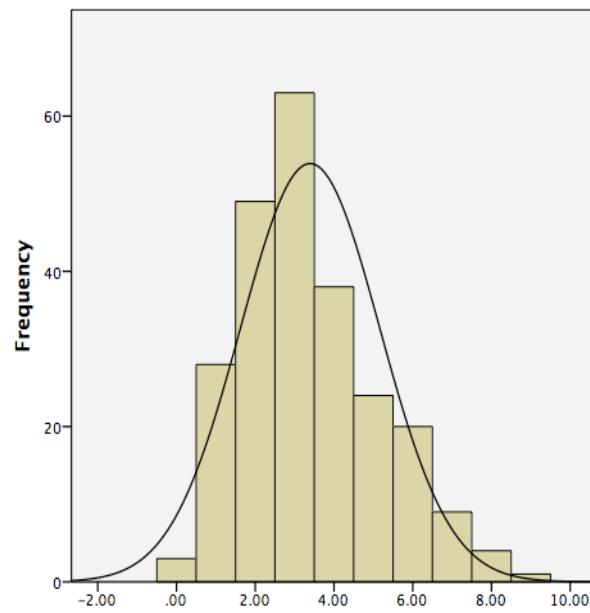
ภาพที่ 1 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม

2. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

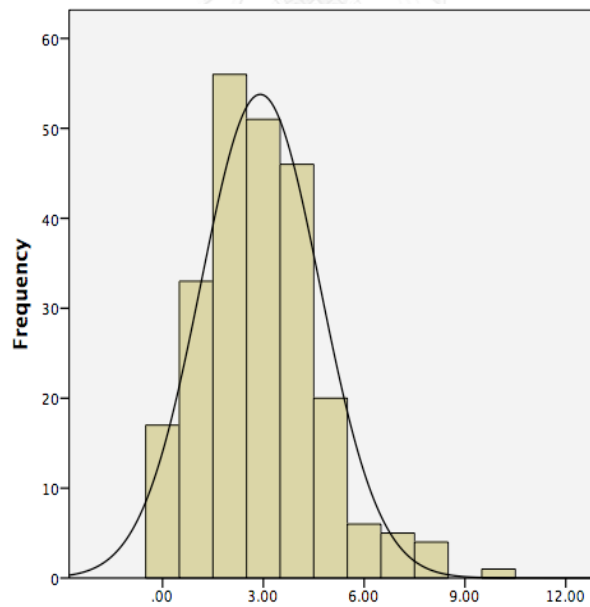
ภาพที่ 2 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

3. ปัญหาพฤติกรรมเกร

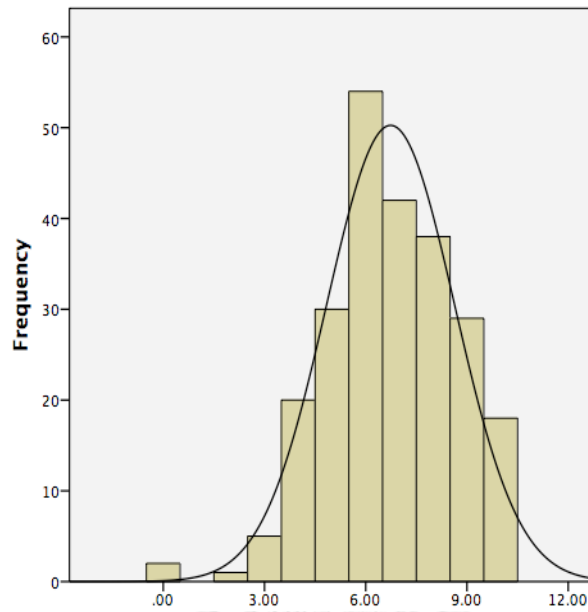
ภาพที่ 3 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมเกร

4. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

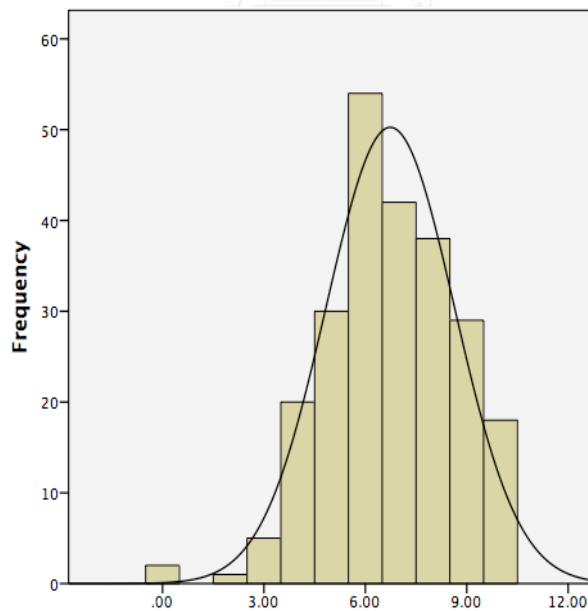
ภาพที่ 4 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

5. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ภาพที่ 5 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

6. พฤติกรรมด้านบวก

ภาพที่ 6 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม

จากตารางที่ 7 พบว่า

คะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score)

คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 13.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.41 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 65 คน (ร้อยละ 27.2) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 19 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.24 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 79 คน (ร้อยละ 33.1) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

2. ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 96 คน (ร้อยละ 40.1) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

3. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.19 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 21 คน (ร้อยละ 8.8) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 7 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

4. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 82 คน (ร้อยละ 34.3) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score)

คะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.90 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ซ้าย) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ จำนวน 181 คน (ร้อยละ 75.7) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ

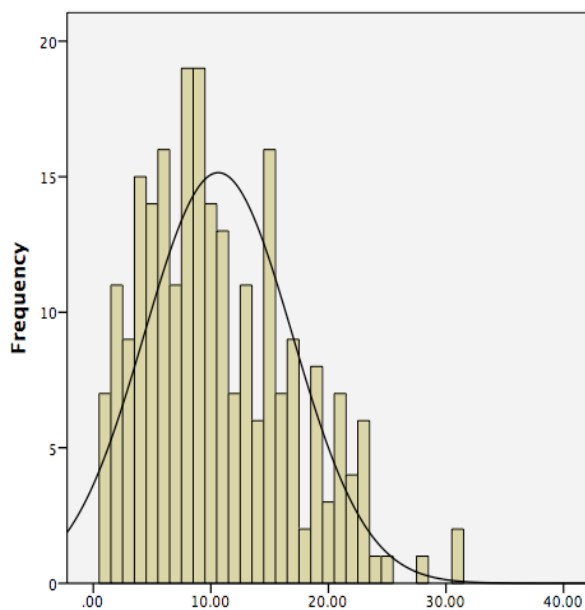
ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของผู้ปกครอง

พฤติกรรม (N = 239)	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (N = 239)						Mean	S.D.
	ปกติ		เสี่ยง		ผิดปกติ			
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
คะแนนรวมปัญหา พฤติกรรม	166	69.5	29	12.1	44	18.4	10.63	6.29
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านอารมณ์	155	64.9	28	11.7	56	23.4	2.80	2.41
- ปัญหาพฤติกรรม เกรง	179	74.9	18	7.5	42	17.6	1.82	2.00
- ปัญหาพฤติกรรม อยู่ไม่นิ่ง	199	83.3	19	7.9	21	8.8	3.12	2.28
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านความสัมพันธ์กับ เพื่อน	112	46.9	49	20.5	78	32.6	2.89	1.75
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก								
- พฤติกรรมด้าน สัมพันธ์ภาพทาง สังคม	196	82.0	25	10.5	18	7.5	7.28	1.96

ลักษณะการกระจายข้อมูลของคะแนนพฤติกรรม

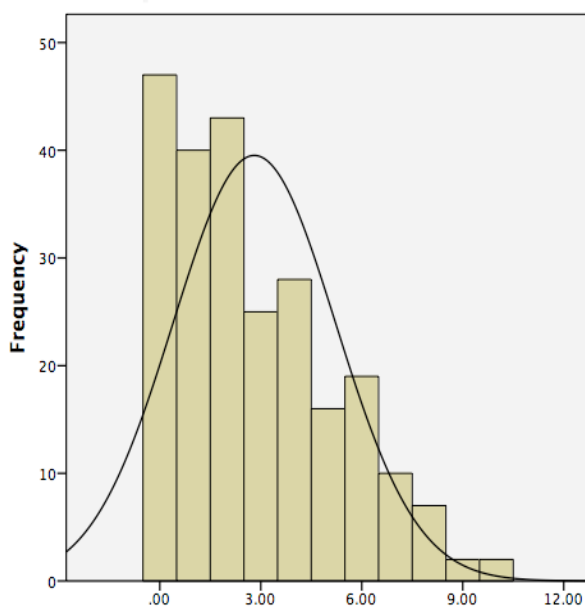
การศึกษานี้ พบว่าคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกโดยรวมและรายด้าน ดังนี้

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านลบ

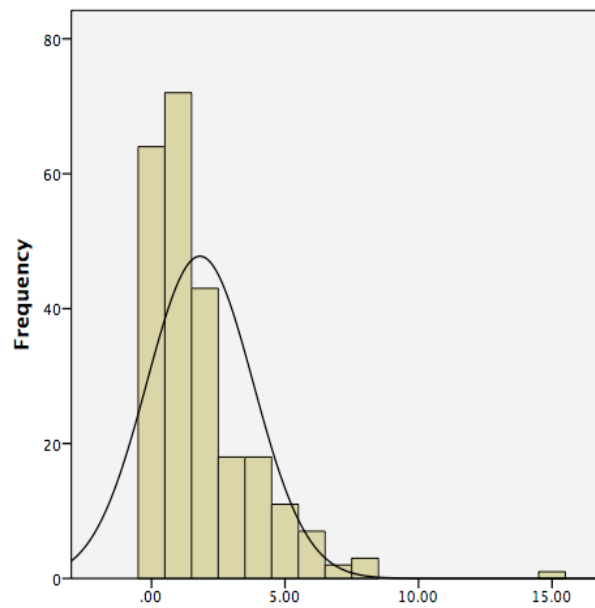
ภาพที่ 7 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม

2. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

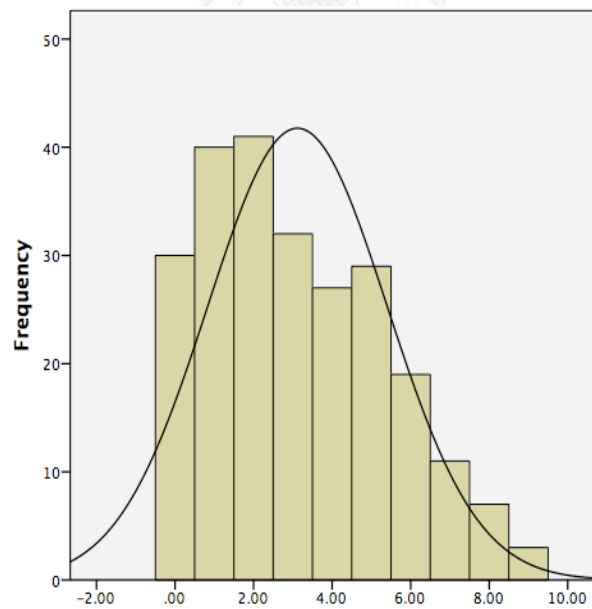
ภาพที่ 8 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

3. ปัญหาพฤติกรรมเกเร

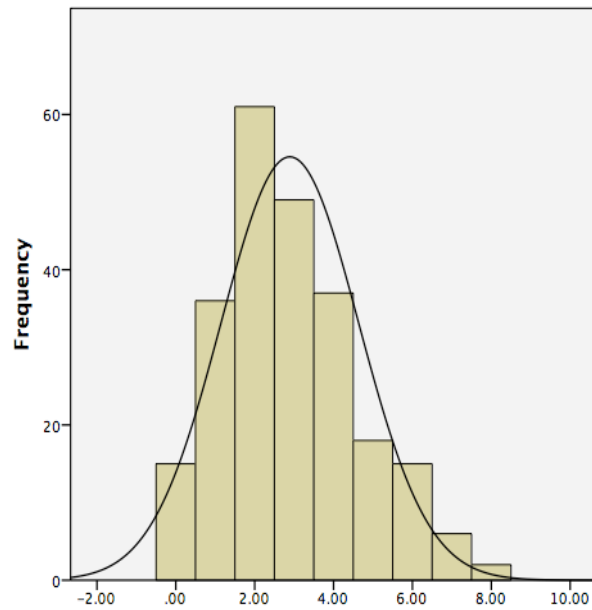
ภาพที่ 9 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมเกเร

4. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

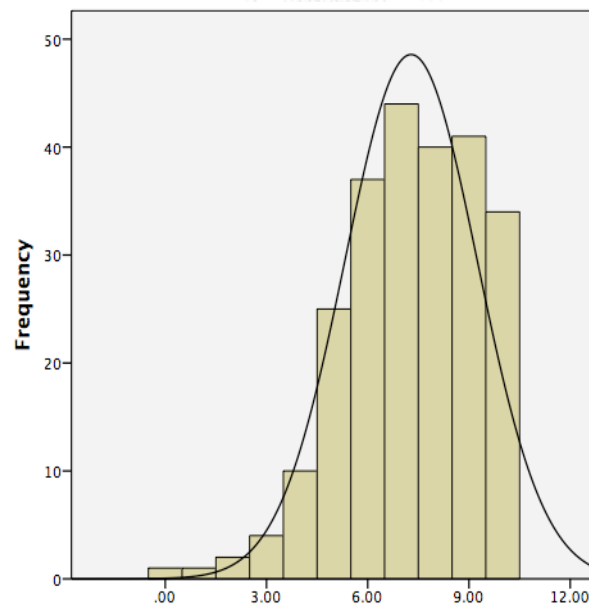
ภาพที่ 10 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

5. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ภาพที่ 11 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

6. พฤติกรรมด้านบวก

ภาพที่ 12 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม

จากตารางที่ 8 พบว่า

คะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score)

คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 10.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.29 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 44 คน (ร้อยละ 18.4) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 19 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.41 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 56 คน (ร้อยละ 23.4) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

2. ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 1.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 42 คน (ร้อยละ 17.6) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

3. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.28 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 21 คน (ร้อยละ 8.8) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 7 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

4. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.75 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 78 คน (ร้อยละ 32.6) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score)

คะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 7.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ซ้าย) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ จำนวน 196 คน (ร้อยละ 82) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ

3.2. ปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

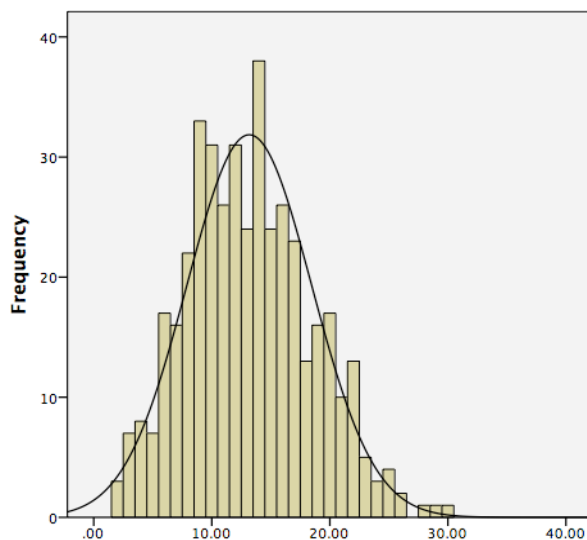
ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของเด็ก

พฤติกรรม (N = 422)	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (N = 422)						Mean	S.D.
	ปกติ		เสี่ยง		ผิดปกติ			
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
คะแนนรวมปัญหา พฤติกรรม	225	53.3	88	20.9	109	25.8	13.18	5.29
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านอารมณ์	207	49.1	74	17.5	141	33.4	3.66	2.26
- ปัญหาพฤติกรรม เกร	140	33.2	116	27.5	166	39.3	3.32	1.69
- ปัญหาพฤติกรรม อยู่ไม่นิ่ง	353	83.6	37	8.8	32	7.6	3.30	2.15
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านความสัมพันธ์กับ เพื่อน	188	44.5	95	22.5	139	33	2.89	1.69
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก								
- พฤติกรรมด้าน สัมพันธ์ภาพทาง สังคม	308	73	60	14.2	54	12.8	6.62	1.89

ลักษณะการกระจายข้อมูลของคะแนนพฤติกรรม

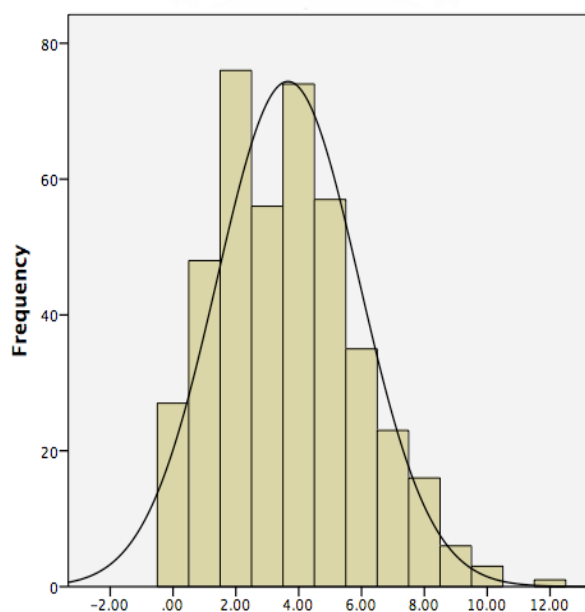
การศึกษานี้ พบว่าคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกโดยรวมและรายด้าน ดังนี้

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านลบ

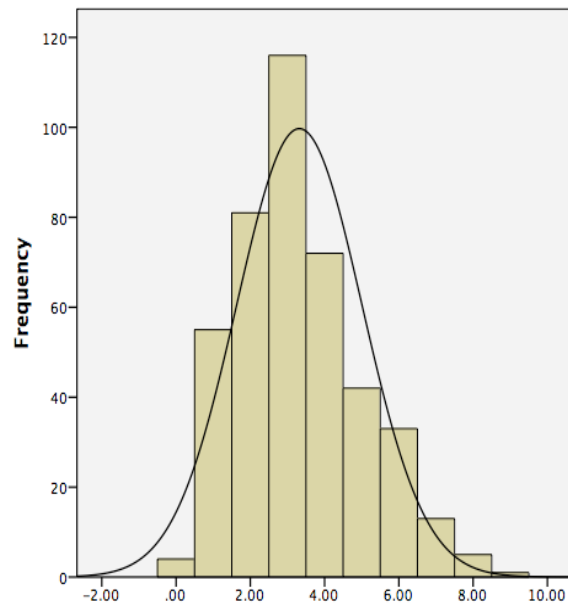
ภาพที่ 13 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม

2. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

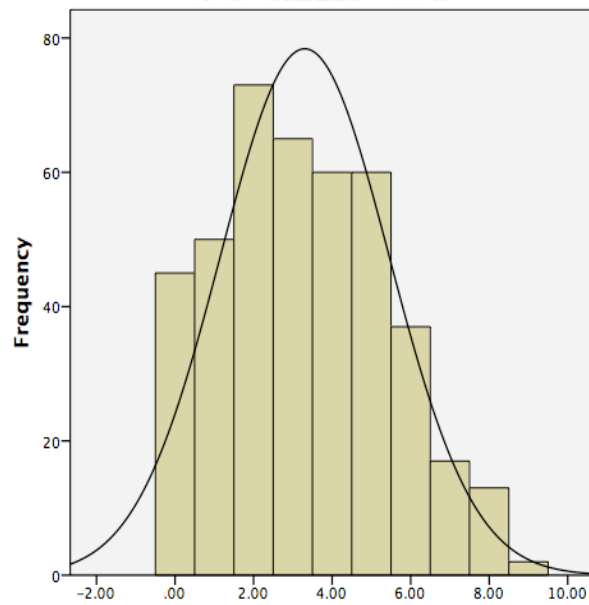
ภาพที่ 14 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

3. ปัญหาพฤติกรรมเกร

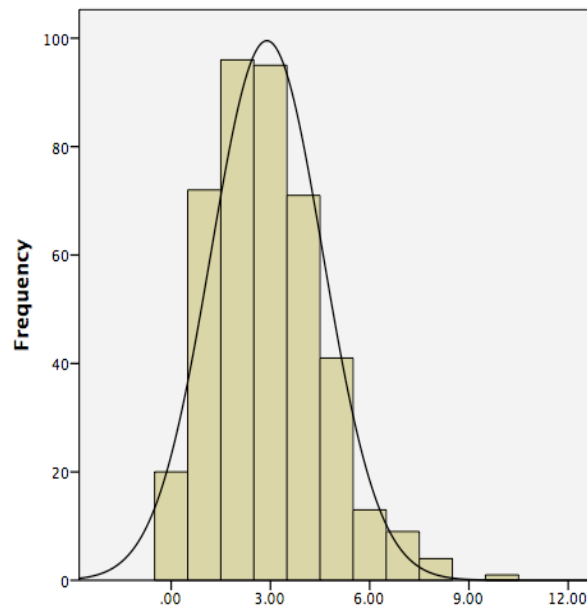
ภาพที่ 15 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมเกร

4. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

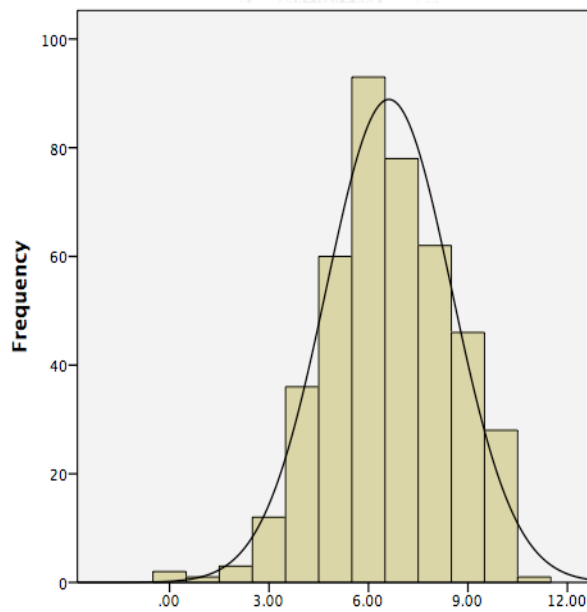
ภาพที่ 16 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

5. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ภาพที่ 17 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

6. พฤติกรรมด้านบวก

ภาพที่ 18 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม

จากตารางที่ 9 พบว่า

คะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score)

คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 13.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.29 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 109 คน (ร้อยละ 25.8) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 19 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.26 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 141 คน (ร้อยละ 33.4) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

2. ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 166 คน (ร้อยละ 39.3) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

3. ปัญหาพฤติกรรมอยู่นิ่ง (Hyperactivity Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.15 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 32 คน (ร้อยละ 7.6) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 7 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

4. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 139 คน (ร้อยละ 33) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score)

คะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.89 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ซ้าย) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ จำนวน 308 คน (ร้อยละ 73) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ

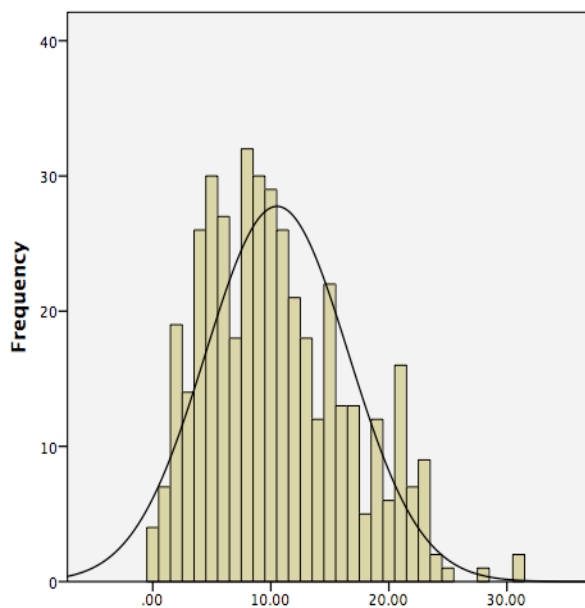
ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินของผู้ปกครอง

พฤติกรรม (N = 422)	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (N=422)						Mean	S.D.
	ปกติ		เสี่ยง		ผิดปกติ			
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
คะแนนรวมปัญหา พฤติกรรม	301	71.5	47	11.0	74	17.5	10.53	6.07
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านอารมณ์	278	65.8	53	12.6	91	21.6	2.79	2.26
- ปัญหาพฤติกรรม เกร	310	73.5	35	8.3	77	18.2	1.84	1.96
- ปัญหาพฤติกรรม อยู่ไม่นิ่ง	358	84.8	27	6.4	37	8.8	3.04	2.27
- ปัญหาพฤติกรรม ด้านความสัมพันธ์ กับเพื่อน	198	46.9	90	21.3	134	31.8	2.86	1.71
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก								
- พฤติกรรมด้าน สัมพันธ์ภาพทาง สังคม	343	81.2	42	10	37	8.7	7.25	1.96

ลักษณะการกระจายข้อมูลของคะแนนพฤติกรรม

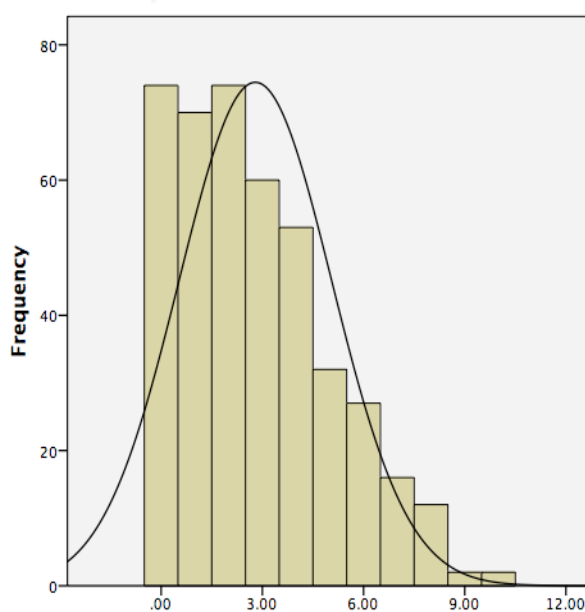
การศึกษานี้ พบว่าคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมและคะแนนพฤติกรรมด้านบวกโดยรวมและรายด้าน ดังนี้

1. ปัญหาพฤติกรรมด้านลบ

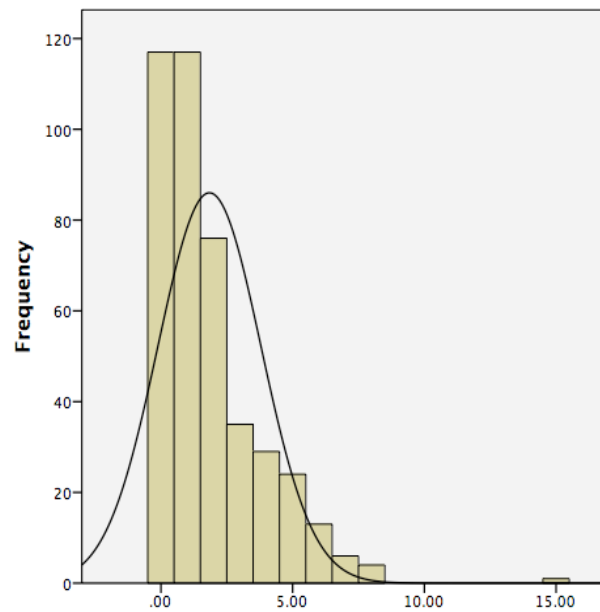
ภาพที่ 19 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม

2. ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

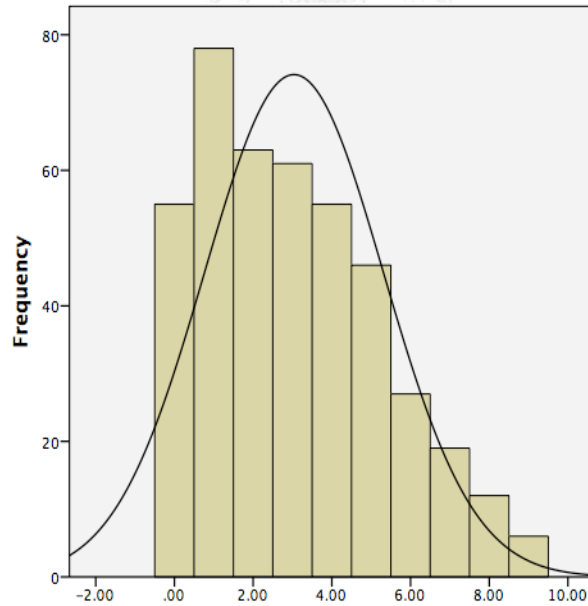
ภาพที่ 20 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์

3. ปัญหาพฤติกรรมเกร

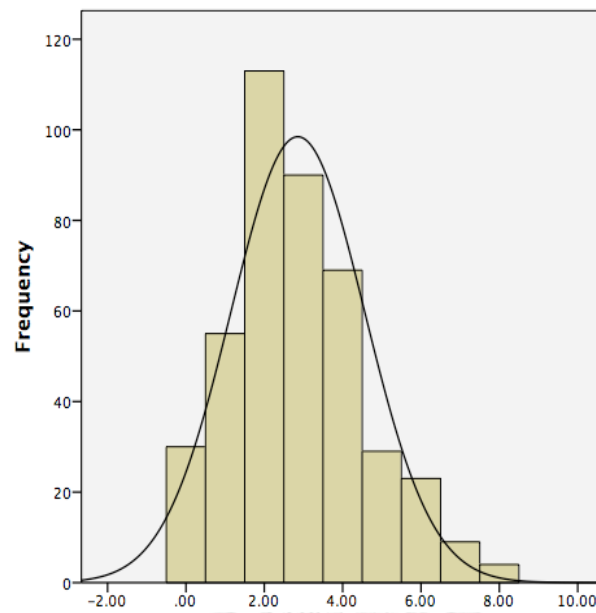
ภาพที่ 21 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมเกร

4. ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

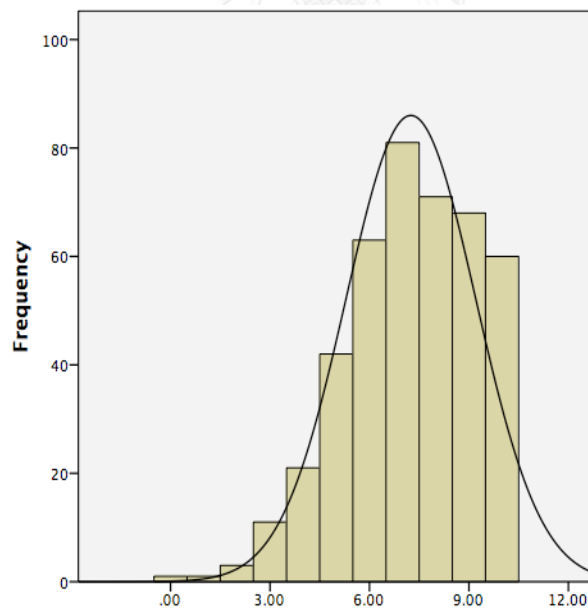
ภาพที่ 22 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง

5. ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ภาพที่ 23 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

6. พฤติกรรมด้านบวก

ภาพที่ 24 ลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม

จากตารางที่ 10 พบว่า

คะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score)

คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 10.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.07 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 74 คน (ร้อยละ 17.5) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 19 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1) ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.26 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 91 คน (ร้อยละ 21.6) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

2) ปัญหาพฤติกรรมเกร (Conduct Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 1.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 77 คน (ร้อยละ 18.2) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมเกรอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

3) ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.27 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 37 คน (ร้อยละ 8.8) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 7 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

4) ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer Problems) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.71 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ขวา) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ จำนวน 134 คน (ร้อยละ 31.8) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน ตัดสินว่ามีปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ

คะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score)

คะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial Behavior) ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 7.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 และมีการกระจายข้อมูลแบบไม่ปกติ (กราฟเบ้ซ้าย) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ จำนวน 343 คน (ร้อยละ 81.2) โดยใช้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน ตัดสินว่ามีพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ

ตอนที่ 4 ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับพฤติกรรมการกวดวิชา
ของเด็กที่เรียนกวดวิชากับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 11 การวิเคราะห์ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้าน
พฤติกรรมกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชากับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษา
ตอนปลายด้วยทางสถิติ T-test จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา	Mean	S.D.	t	p-value
คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม				
เรียนกวดวิชา (N=239)	13.22	5.41	-0.206	0.837
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	13.11	5.14		
- ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์				
เรียนกวดวิชา (N=239)	3.56	2.24	1.018	0.309
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	3.79	2.29		
- ปัญหาพฤติกรรมเกร				
เรียนกวดวิชา (N=239)	2.39	1.77	-1.021	0.308
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	3.22	1.58		
- ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง				
เรียนกวดวิชา (N=239)	3.36	2.19	-0.617	0.537
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	3.23	2.09		
- ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน				
เรียนกวดวิชา (N=239)	2.91	1.77	-0.202	0.840
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	2.87	1.58		
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก				
- พฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม				
เรียนกวดวิชา (N=239)	6.74	1.90	-1.493	0.136
ไม่เรียนกวดวิชา (N=183)	6.46	1.88		

จากตารางที่ 11 พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาและเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมและ
ปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มตัวอย่างที่เรียนกวดวิชา (N=239) ในส่วนของคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative
score) พบว่าคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 13.22 ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.41 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรม
ด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.24, ปัญหาพฤติกรรมเกร มี
ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่

3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.19 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 และในส่วนของคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคมมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 6.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.90 โดยที่คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คะแนนปัญหาพฤติกรรมทุกด้าน และคะแนนรวมพฤติกรรมด้านบวก อยู่ในเกณฑ์ปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เรียนกวดวิชา (N=183) ในส่วนของคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score) พบว่าคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 13.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.14 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.29, ปัญหาพฤติกรรมเกรง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.58, พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.09 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.58 และในส่วนของคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 6.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.88 โดยที่คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คะแนนปัญหาพฤติกรรมทุกด้าน และคะแนนรวมพฤติกรรมด้านบวก อยู่ในเกณฑ์ปกติ

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กที่เรียนกรวดวิชากับเด็กไม่เรียนกรวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายด้วยทางสถิติ T-test จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา	Mean	S.D.	T	p-value
คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	10.63	6.29	-0.409	0.683
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	10.39	5.77		
- ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	2.81	2.41	-0.170	0.865
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	2.77	2.05		
- ปัญหาพฤติกรรมเกร				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	1.82	2.00	0.304	0.763
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	1.87	1.91		
- ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	3.12	2.28	-0.819	0.413
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	2.93	2.26		
- ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	2.89	1.75	-0.491	0.624
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	2.18	1.66		
คะแนนพฤติกรรมด้านบวก				
- พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม				
เรียนกรวดวิชา (N=239)	7.28	1.96	-0.428	0.669
ไม่เรียนกรวดวิชา (N=183)	7.20	1.95		

จากตารางที่ 12 พบว่าเด็กที่เรียนกรวดวิชาและเด็กที่ไม่เรียนกรวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมและปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มตัวอย่างที่เรียนกรวดวิชา (N=239) ในส่วนของคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score) พบว่าคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.29 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.41, ปัญหาพฤติกรรมเกร มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.28 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.75 และในส่วนของคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.28 ส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 โดยที่คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คะแนนปัญหาพฤติกรรมทุกด้าน และคะแนนรวมพฤติกรรมด้านบวก อยู่ในเกณฑ์ปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เรียนกวดวิชา (N=183) ในส่วนของคะแนนปัญหาพฤติกรรมด้านลบ (Negative score) พบว่าคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.77 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.05, ปัญหาพฤติกรรมเกรง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.91, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.26 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.66 และในส่วนของคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.95 โดยที่คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คะแนนปัญหาพฤติกรรมทุกด้าน และคะแนนรวมพฤติกรรมด้านบวก อยู่ในเกณฑ์ปกติ

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย

5.1. ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว
ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชา
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้าน
ครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียน
กวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ
ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	104	14.07	5.81	2.163	0.032	
หญิง	135	12.56	5.00			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	88	14.09	5.13	1.908	0.058	
10.7 - 13 ปี	155	12.72	5.51			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4	25	14.48	6.39	2.779	0.064	
ป.5	112	13.78	5.18			
ป.6	102	12.30	5.31			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด	68	12.72	5.28	1.390	0.251	
ประชาธิปไตย/อิสระ	121	13.05	5.43			
ผสม	50	14.32	5.41			
สถานภาพสมรสของบิดามารดา						
อยู่ด้วยกัน	206	13.26	5.41	0.253	0.800	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	33	13.00	5.43			

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

ตารางที่ 13 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	15	14.27	3.81	0.472	0.624	
มัธยมศึกษา	75	13.45	5.81			
อุดมศึกษา	149	13.00	5.34			
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	18	12.22	4.54	1.420	0.244	
มัธยมศึกษา	57	14.21	5.67			
อุดมศึกษา	164	12.99	5.34			
จำนวนเวลาในการทำ กิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	29	12.97	4.86	0.169	0.954	
2 - 4 ชั่วโมง	71	13.65	5.49			
5 - 7 ชั่วโมง	47	12.91	5.72			
8 - 10 ชั่วโมง	31	13.16	3.80			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	61	13.11	6.09			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 (1)	4	12.50	6.61	4.172	0.017	(2)vs(3)*
2.01 - 3.00 (2)	21	16.43	5.91			
3.01 - 4.00 (3)	214	12.92	5.26			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	158	13.12	5.53	0.772	0.510	
61 - 80 บาท	43	13.56	5.09			
81 - 100 บาท	27	14.07	5.43			
มากกว่า 100 บาท	11	11.27	4.84			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 13 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	5	15.60	5.32	0.493	0.611	
1 - 6 คน	129	13.19	5.15			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	105	13.15	5.73			
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	13.03	5.85	0.045	0.956	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	13.01	5.35			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	13.13	5.40			
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	13.05	5.81	0.280	0.597	
มากกว่า 3 วิชา	108	13.43	4.89			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	13.35	5.07	0.356	0.701	
3 - 6 ชั่วโมง	107	12.90	5.38			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	13.51	5.53			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชา พบว่าเด็กที่มีเพศที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กที่มีอายุที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีบิดาที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการทำกิจกรรมกับครอบครัวที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 และเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00 มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00

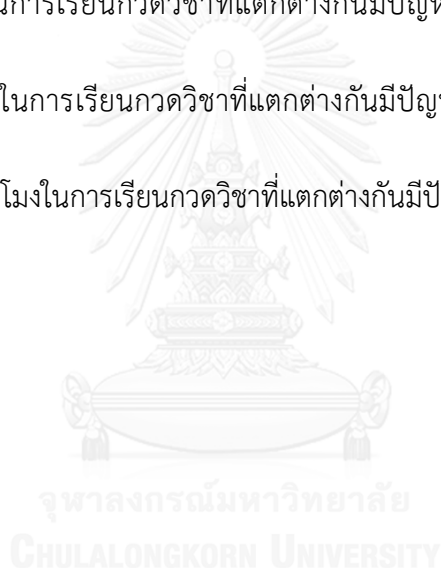
เด็กที่ได้รับค่าขนมที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวิชาเรียนในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	104	10.14	6.27	-1.052	0.294	
หญิง	135	11.01	6.31			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	88	11.00	6.19	0.690	0.491	
10.7 - 13 ปี	155	11.28	6.36			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4	25	10.29	6.94	0.363	0.696	
ป.5	112	10.85	5.77			
ป.6	102	10.63	6.71			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด	68	11.93	6.88	2.066	0.129	
ประชาธิปไตย/อิสระ	121	10.03	5.81			
ผสม	50	10.32	6.44			
สถานภาพสมรสของบิดามารดา						
อยู่ด้วยกัน	206	10.10	6.16	-3.320	0.001	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	33	13.94	6.19			
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	15	16.00	6.87	6.872	0.001	(1)vs(2)**
มัธยมศึกษา (2)	75	10.99	6.55			(1)vs(3)**
อุดมศึกษา (3)	149	9.91	5.86			
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	18	13.83	7.51	5.745	0.006	(2)vs(3)**
มัธยมศึกษา (2)	57	12.46	6.92			
อุดมศึกษา (3)	164	9.65	5.68			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 14 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
จำนวนเวลาในการทำกิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	29	11.76	6.98	1.089	0.363	
2 - 4 ชั่วโมง	71	11.27	6.18			
5 - 7 ชั่วโมง	47	11.00	6.12			
8 - 10 ชั่วโมง	31	9.81	5.56			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	61	9.49	6.54			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 (1)	4	14.25	8.81	6.966	0.001	(2)vs(3)**
2.01 - 3.00 (2)	21	15.10	7.97			
3.01 - 4.00 (3)	214	10.13	5.89			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	158	10.58	6.15	0.272	0.846	
61 - 80 บาท	43	10.16	6.03			
81 - 100 บาท	27	11.52	7.38			
มากกว่า 100 บาท	11	11.00	7.17			
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	5	11.20	7.19	0.405	0.668	
1 - 6 คน	129	10.95	6.39			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	105	10.22	6.18			
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	6.93	6.47	0.399	0.672	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	6.84	6.03			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	6.29	6.77			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 14 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 239)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	10.84	6.64	0.562	0.579	
มากกว่า 3 วิชา	108	1.38	5.87			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	9.96	6.66	0.193	0.825	
3 - 6 ชั่วโมง	107	10.57	6.34			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	10.84	6.21			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาพบว่า

เด็กที่มีเพศที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีอายุที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เด็กที่มีบิดาที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับอุดมศึกษา

เด็กที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Games-Howell พบว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการทำกิจกรรมกับครอบครัวที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 และเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00 มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00

เด็กที่ได้รับค่าขนมที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวิชาเรียนในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2. ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียนและปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	182	13.58	5.63	1.397	0.168	
หญิง	240	12.87	4.99			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	131	13.99	5.27	2.14	0.033	
10.7 - 13 ปี	291	12.81	5.26			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4 (1)	46	15.02	5.64	4.445	0.012	(1)vs(3)*
ป.5 (2)	146	13.49	5.39			
ป.6 (3)	230	12.61	5.06			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด (1)	123	13.16	4.95	4.624	0.010	(2)vs(3)*
ประชาธิปไตย/อิสระ (2)	215	12.60	5.40			
ผสม (3)	84	14.65	5.23			
สถานภาพสมรสของบิดา						
มารดา						
อยู่ด้วยกัน	349	13.00	5.28	-1.517	0.130	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	73	14.03	5.24			
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	44	14.25	4.49	1.431	0.240	
มัธยมศึกษา	148	13.36	5.61			
อุดมศึกษา	230	12.85	5.20			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 15 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	50	14.24	5.09	2.304	0.101	
มัธยมศึกษา	133	13.59	5.26			
อุดมศึกษา	239	12.72	5.31			
จำนวนเวลาในการทำกิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	59	13.63	4.92	1.036	0.388	
2 - 4 ชั่วโมง	119	13.81	5.19			
5 - 7 ชั่วโมง	82	12.54	5.43			
8 - 10 ชั่วโมง	63	13.14	4.52			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	99	12.70	5.89			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00	10	14.50	6.65	2.606	0.075	
2.01 - 3.00	72	14.35	5.67			
3.01 - 4.00	340	12.89	5.13			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	255	13.06	5.53	0.321	0.810	
61 - 80 บาท	79	13.28	4.86			
81 - 100 บาท	68	13.66	4.88			
มากกว่า 100 บาท	20	12.60	5.32			
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	7	14.86	4.56	1.084	0.339	
1 - 6 คน	238	13.42	5.30			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	177	12.79	5.29			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 15 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เรียนกวดวิชา						
เรียน	239	13.22	5.41	-0.206	0.837	
ไม่เรียน	183	13.11	5.14			
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	13.03	5.85	0.045	0.956	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	13.01	5.35			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	13.13	5.40			
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	13.05	5.81	0.280	0.597	
มากกว่า 3 วิชา	108	13.43	4.89			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	13.35	5.07	0.356	0.701	
3 - 6 ชั่วโมง	107	12.90	5.38			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	13.51	5.53			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาพบว่า

เด็กที่มีเพศที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีอายุที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระและเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบผสมมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบผสม มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ

เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีบิดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการทำกิจกรรมกับครอบครัวที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่ได้รับค่าขนมที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวิชาเรียนในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัย ด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	182	10.65	6.24	0.360	0.719	
หญิง	240	10.43	5.94			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	131	10.20	6.03	-0.744	0.457	
10.7 - 13 ปี	291	10.67	6.09			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4	46	10.13	5.93	2.165	0.116	
ป.5	146	9.78	5.74			
ป.6	230	11.08	6.26			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด (1)	123	11.70	6.53	3.431	0.033	(1)vs(2)*
ประชาธิปไตย/อิสระ (2)	215	9.93	5.58			
ผสม (3)	84	10.35	6.38			
สถานภาพสมรสของบิดา						
มารดา						
อยู่ด้วยกัน	349	10.03	5.90	-3.762	0.000	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	73	12.92	6.31			
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	44	13.30	6.19	7.751	0.000	(1)vs(3)**
มัธยมศึกษา (2)	148	11.05	6.30			
อุดมศึกษา (3)	230	9.66	5.70			
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	50	12.62	6.26	13.226	0.000	(1)vs(3)**
มัธยมศึกษา (2)	133	12.05	6.31			
อุดมศึกษา (3)	239	9.24	5.58			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 16 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
จำนวนเวลาในการทำกิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	59	10.71	6.32	0.984	0.416	
2 - 4 ชั่วโมง	119	11.20	6.18			
5 - 7 ชั่วโมง	82	10.61	6.09			
8 - 10 ชั่วโมง	63	10.44	5.72			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	99	9.59	5.97			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 (1)	10	13.70	7.87	4.167	0.029	(2)vs(3)*
2.01 - 3.00 (2)	72	12.39	7.22			
3.01 - 4.00 (3)	340	10.04	5.64			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	255	10.73	6.04	0.357	0.784	
61 - 80 บาท	79	10.14	5.72			
81 - 100 บาท	68	10.49	6.34			
มากกว่า 100 บาท	20	9.60	6.93			
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	7	13.86	7.56	1.361	0.258	
1 - 6 คน	238	10.66	6.26			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	177	10.21	5.72			
เรียนกวดวิชา						
เรียน	239	10.39	5.77	-0.409	0.683	
ไม่เรียน	183	10.63	6.29			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 16 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัย ด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	6.93	6.47	0.399	0.672	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	6.84	6.03			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	6.29	6.77			
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	10.84	6.64	0.315	0.575	
มากกว่า 3 วิชา	108	10.38	5.87			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	9.96	6.66	0.193	0.825	
3 - 6 ชั่วโมง	107	10.57	6.34			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	10.83	6.21			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 16 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาพบว่า

เด็กที่มีเพศที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 เด็กที่มีอายุที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ มีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ

เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกัันมีปัญหาพฤติกรรมที่ต่างกัันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เด็กที่มีบิดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

เด็กที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการทำกิจกรรมกับครอบครัวที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Games-Howell พบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 และเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00 มีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00

เด็กที่ได้รับค่าขนมที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวิชาเรียนในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3. ความแตกต่างของพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการกวตริษาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการกวตริษาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	182	6.24	1.92	-3.586	0.000	
หญิง	240	6.90	1.82			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	131	6.89	1.77	2.024	0.044	
10.7 - 13 ปี	291	6.49	1.94			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4	46	6.93	1.57	1.855	0.158	
ป.5	146	6.76	1.95			
ป.6	230	6.46	1.91			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด	123	6.43	2.07	1.489	0.227	
ประชาธิปไตย/อิสระ	215	6.61	1.79			
ผสม	84	6.89	1.87			
สถานภาพสมรสของบิดา						
มารดา						
อยู่ด้วยกัน	349	6.61	1.92	-0.137	0.891	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	73	6.64	1.76			
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	44	5.86	1.85	4.057	0.018	(1)\vs(2)*
มัธยมศึกษา (2)	148	6.76	2.01			(1)\vs(3)*
อุดมศึกษา (3)	230	6.67	1.79			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 17 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	50	5.96	2.06	3.601	0.028	(1)vs(3)*
มัธยมศึกษา (2)	133	6.63	1.97			
อุดมศึกษา (3)	239	6.74	1.79			
จำนวนเวลาในการทำ กิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	59	6.24	1.69	1.059	0.376	
2 - 4 ชั่วโมง	119	6.51	1.85			
5 - 7 ชั่วโมง	82	5.82	2.00			
8 - 10 ชั่วโมง	63	6.70	1.78			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	99	6.75	2.03			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 (1)	10	5.50	1.72	6.337	0.002	(1)vs(3)**
2.01 - 3.00 (2)	72	6.04	1.83			
3.01 - 4.00 (3)	340	6.77	1.88			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	255	6.70	1.93	0.423	0.736	
61 - 80 บาท	79	6.53	1.90			
81 - 100 บาท	68	6.46	1.81			
มากกว่า 100 บาท	20	6.45	1.76			
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	7	7.14	2.04	1.035	0.356	
1 - 6 คน	238	6.51	1.86			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	177	6.74	1.93			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 17 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของเด็ก

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เรียนกวดวิชา						
เรียน	239	6.74	1.90	-0.929	0.136	
ไม่เรียน	183	6.46	1.88			
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	6.93	1.87	1.104	0.333	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	6.84	1.79			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	6.46	2.10			
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	6.70	1.86	-0.306	0.760	
มากกว่า 3 วิชา	108	6.78	1.95			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	6.26	2.20	0.998	0.370	
3 - 6 ชั่วโมง	107	6.87	1.76			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	6.71	1.96			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 17 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาพบว่า

เด็กที่มีเพศที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กที่มีอายุที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็ก ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จากการประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
เพศ						
ชาย	182	7.05	1.88	-1.776	0.076	
หญิง	240	7.40	2.00			
อายุ						
9 - 10.6 ปี	131	7.36	1.81	0.774	0.493	
10.7 - 13 ปี	291	7.20	2.02			
ระดับชั้นปีที่ศึกษา						
ป.4 (1)	46	7.30	1.91	5.363	0.006	(1)vs(2)**
ป.5 (2)	146	7.64	1.70			
ป.6 (3)	230	7.00	2.08			
การเลี้ยงดู						
เข้มงวด	123	7.02	1.93	1.747	0.176	
ประชาธิปไตย/อิสระ	215	7.42	1.90			
ผสม	84	7.14	2.12			
สถานภาพสมรสของบิดา						
มารดา						
อยู่ด้วยกัน	349	7.34	1.97	2.190	0.029	
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	73	6.80	1.82			
การศึกษาของบิดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า (1)	44	6.70	2.02	3.220	0.041	(1)vs(2)*
มัธยมศึกษา (2)	148	7.51	1.90			
อุดมศึกษา (3)	230	7.18	1.97			
การศึกษาของมารดา						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	50	6.90	2.25	2.962	0.055	
มัธยมศึกษา	133	7.02	1.85			
อุดมศึกษา	239	7.45	1.93			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 18 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
จำนวนเวลาในการทำ กิจกรรมกับครอบครัว						
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	59	7.08	1.99	0.809	0.520	
2 - 4 ชั่วโมง	119	7.03	1.84			
5 - 7 ชั่วโมง	82	7.39	2.23			
8 - 10 ชั่วโมง	63	7.35	1.76			
มากกว่า 10 ชั่วโมง	99	7.42	1.96			
ผลการเรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 (1)	10	7.40	1.65	3.349	0.036	(2)vs(3)*
2.01 - 3.00 (2)	72	6.71	1.91			
3.01 - 4.00 (3)	340	7.36	1.96			
ค่าขนมที่ได้รับในแต่ละวัน						
น้อยกว่า 60 บาท	255	7.16	2.00	0.611	0.608	
61 - 80 บาท	79	7.30	2.00			
81 - 100 บาท	68	7.50	1.71			
มากกว่า 100 บาท	20	7.40	1.96			
เพื่อนสนิท						
ไม่มี	7	6.86	2.41	0.386	0.680	
1 - 6 คน	238	7.20	1.90			
มากกว่าหรือเท่ากับ 7 คน	177	7.33	2.02			
เรียนกวดวิชา						
เรียน	239	7.20	1.95	-0.428	0.669	
ไม่เรียน	183	7.29	1.96			

*p<0.05,**p<0.01

ตารางที่ 18 (ต่อ) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ด้วยทางสถิติ T-test, One-way ANOVA และความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Gabriel และ Games-Howell จาก การประเมินของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา (N = 422)	n	Mean	S.D.	t/F	p-value	Significant pairwise comparison
วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา						
วันจันทร์ - วันศุกร์	29	7.76	1.83	1.053	0.315	
วันเสาร์ - วันอาทิตย์	140	7.18	1.96			
วันจันทร์ - วันอาทิตย์	70	7.30	2.00			
จำนวนวิชาที่เรียน						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 วิชา	131	7.24	1.99	-0.415	0.679	
มากกว่า 3 วิชา	108	7.34	1.94			
จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์						
น้อยกว่า 3 ชั่วโมง	23	7.70	1.64	0.980	0.377	
3 - 6 ชั่วโมง	107	7.36	1.94			
มากกว่า 6 ชั่วโมง	109	7.12	2.04			

*p<0.05,**p<0.01

จากตารางที่ 18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านพฤติกรรมการกวดวิชาพบว่า

เด็กที่มีเพศที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีอายุที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Games-Howell พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เด็กที่มีการเลี้ยงดูที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เด็กที่มีบิดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับมัศึกษามีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า

เด็กที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการทำกิจกรรมกับครอบครัวที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำไปทดสอบรายคู่ (Post hoc Comparison) ด้วยวิธีการของ Gabriel พบว่าเด็กที่มีผลการเรียนที่อยู่ 2.01 - 3.00 และเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ 3.01 - 4.00 มีพฤติกรรมด้านบวกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ 3.01 - 4.00 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ 2.01 - 3.00

เด็กที่ได้รับค่าขนมที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีวิชาเรียนในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เด็กที่มีจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านบวกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมและพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation)

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 422)	คะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score)		พฤติกรรมด้านบวก (Strength score)	
	Pearson Correlation	p-value	Pearson Correlation	p-value
อายุ	-0.109	0.025*	0.103	0.034*

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 19 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ของอายุกับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่า

อายุมีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ทางลบ ($p < 0.05$)

อายุมีความสัมพันธ์กับคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ทางบวก ($p < 0.05$)

ตอนที่ 7 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การวิเคราะห์ปัจจัยทำนายระดับคะแนนรวมด้านปัญหาพฤติกรรมและพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายระดับคะแนนรวมด้านปัญหาพฤติกรรมและพฤติกรรมด้านบวก ดังนี้

ปัญหาพฤติกรรม

7.1 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของเด็กที่เรียนกวดวิชา ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้เข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- ผลการเรียน
- เพศ

ตารางที่ 20 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 239)	b	S.E.	R ²	t	p-value
ผลการเรียน (2.01 - 3.00)	3.450	1.208	0.181	2.856	0.005
เพศ (ชาย)	1.463	0.690	0.135	2.122	0.035
Constant	12.282	0.465		26.393	<0.001

*p<0.05, **p<0.01

จากตารางที่ 20 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คือ ผลการเรียน (2.01 - 3.00) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 18.1 โดยเมื่อตัวแปรผลการเรียน (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 3.450 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเพศ (ชาย) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 13.5 โดยเมื่อเพศ (ชาย) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 1.463 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

	y	=	$a+b_1x_1 + b_2x_2$
แทนค่า	a	=	Constant
	b	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป Δx หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป Δy หน่วย)
	x_1	=	ผลการเรียน (2.01 - 3.00)
	x_2	=	เพศ (ชาย)
ดังนั้น	y	=	$12.282 + 3.450$ (ผลการเรียน 2.01 - 3.00) + 1.463 (เพศชาย)

การประเมินของผู้ปกครอง

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของเด็กที่เรียนกวดวิชา ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้นำเข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- การศึกษาของบิดา
- ผลการเรียน
- การศึกษาของมารดา

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 239)	b	S.E.	R ²	t	p-value
การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)	5.344	1.606	0.206	3.327	0.001
ผลการเรียน (2.01 - 3.00)	3.898	1.397	0.176	2.791	0.006
การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา)	2.019	0.923	0.137	2.186	0.030
Constant	9.427	0.462		20.511	<0.001

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 21 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คือ การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 20.6 โดยเมื่อตัวแปรการศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย (คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหา

พฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 5.344 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเรียนรู้ (2.01 - 3.00) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 17.6 โดยเมื่อตัวแปรผลการเรียนรู้ (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 3.898 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 13.7 โดยเมื่อตัวแปรการศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 2.019 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

	y	=	$a + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3$
แทนค่า	a	=	Constant
	b	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป Δx หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป Δy หน่วย)
	x_1	=	การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)
	x_2	=	ผลการเรียนรู้ (2.01 - 3.00)
	x_3	=	การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา)
ดังนั้น	y	=	$9.427 + 5.344$ (การศึกษาของบิดา ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) $+ 3.898$ (ผลการเรียนรู้ 2.01 - 3.00) $+ 2.019$ (การศึกษาของมารดา ระดับมัธยมศึกษา)

7.2 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของเด็ก ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้เข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- ระดับชั้นปีที่ศึกษา
- การเลี้ยงดู

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 422)	b	S.E.	R ²	t	p-value
ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4)	1.885	0.823	0.122	2.292	0.022
การเลี้ยงดู (ประชาธิปไตย/อิสระ)	-1.031	0.513	0.156	-2.010	0.045
Constant	13.495	0.383		35.262	<0.001

*p<0.05, **p<0.01

จากตารางที่ 22 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คือ ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 12.2 โดยเมื่อตัวแปรระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 1.885 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการเลี้ยงดู (ประชาธิปไตย/อิสระ) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 15.6 โดยเมื่อตัวแปรการเลี้ยงดู (ประชาธิปไตย/อิสระ) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมลดลงเป็น 1.031 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

$$y = a + b_1x_1 + b_2x_2$$

แทนค่า

$$a = \text{Constant}$$

$$b = \text{ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป } \Delta x \text{ หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป } \Delta y \text{ หน่วย)}$$

$$x_1 = \text{ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4)}$$

$$\begin{aligned} \text{ดังนั้น} \quad x_2 &= \text{การเลี้ยงดู (ประชาติไ้ไทย/อิสระ)} \\ y &= 13.495 + 1.885 (\text{ระดับชั้นปีที่ศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 4}) - 1.031 (\text{การเลี้ยงดูแบบประชาติไ้ไทย/อิสระ}) \end{aligned}$$

การประเมินของผู้ปกครอง

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) ของเด็ก ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้เข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- สถานภาพสมรสของบิดามารดา
- การศึกษาของบิดา
- การศึกษาของมารดา

ตารางที่ 23 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 422)	b	S.E.	R ²	t	p-value
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน)	-2.444	0.761	0.181	-3.211	0.001
การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)	2.012	1.061	0.240	1.896	0.059
การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา)	2.291	0.645	0.279	3.555	<0.001
การศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)	2.328	1.036	0.298	2.246	0.025
Constant	11.340	0.767		14.782	<0.001

*p<0.05, **p<0.01

จากตารางที่ 23 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม คือ สถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 18.1 โดยเมื่อตัวแปรสถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมลดลงเป็น 2.444 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 24.0 โดยเมื่อการศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย

(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 2.021 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 27.9 โดยเมื่อการศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 2.291 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 29.8 โดยเมื่อการศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 2.328 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรมของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

	y	=	$a + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3 + b_4x_4$
แทนค่า	a	=	Constant
	b	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป Δx หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป Δy หน่วย)
	x_1	=	สถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน)
	x_2	=	การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)
	x_3	=	การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา)
	x_4	=	การศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)
ดังนั้น	y	=	$11.340 - 2.444$ (สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน) $+ 02.012$ (การศึกษาของบิดา ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) $+ 2.291$ (การศึกษาของมารดา ระดับมัธยมศึกษา) $+ 2.328$ (การศึกษาของมารดา ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)

พฤติกรรมด้านบวก

7.3 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) ของเด็ก ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้เข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- เพศ
- การศึกษาของบิดา
- ผลการเรียน

ตารางที่ 24 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 422)	b	S.E.	R ²	t	p-value
เพศ (ชาย)	-0.614	0.182	0.172	-3.365	0.001
การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)	-0.694	0.301	0.218	-2.304	0.022
ผลการเรียน (2.01 - 3.00)	-0.489	0.246	0.237	-1.988	0.047
Constant	7.037	0.126		55.965	<0.001

*p<0.05, **p<0.01

จากตารางที่ 24 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนพฤติกรรมด้านบวก คือ เพศ (ชาย) สามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 17.2 โดยเมื่อตัวแปรเพศ (ชาย) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกลดลงเป็น 0.614 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 21.8 โดยเมื่อการศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกลดลงเป็น 0.694 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการเรียน (2.01 - 3.00) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 23.7 โดยเมื่อผลการเรียน (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกลดลงเป็น 0.489 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อระดับคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

$$y = a + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3$$

แทนค่า	a	=	Constant
	b	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป Δx หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป Δy หน่วย)
	x_1	=	เพศ (ชาย)
	x_2	=	การศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า)
	x_3	=	ผลการเรียน (2.01-3.00)
ดังนั้น	y	=	7.037 - 0.614 (เพศชาย) - 0.694 (การศึกษาของบิดา ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) - 0.489 (ผลการเรียน 2.01 - 3.00)

การประเมินของผู้ปกครอง

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์จากการทำ Univariate analysis ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) ของเด็ก ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรต่อไปนี้เข้าสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธี Stepwise ได้แก่

- ระดับชั้นปีที่ศึกษา
- การศึกษาของบิดา
- ผลการเรียน
- สถานภาพสมรสของบิดามารดา

ตารางที่ 25 การวิเคราะห์ปัจจัยการพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple linear regression) ด้วยวิธี Stepwise

ตัวแปรที่ศึกษา (N = 422)	b	S.E.	R ²	t	p-value
ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5)	0.502	0.201	0.144	2.502	0.013
การศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษา)	0.521	0.197	0.181	2.639	0.009
ผลการเรียน (2.01 - 3.00)	-0.521	0.254	0.210	-2.051	0.041
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน)	0.505	0.250	0.231	2.018	0.044
Constant	6.564	0.258		25.454	<0.001

*p<0.05, **p<0.01

จากตารางที่ 25 พบว่าการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์พฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่มีผลต่อคะแนนพฤติกรรมด้านบวก คือ ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 14.4 โดยเมื่อตัวแปรระดับชั้นปีที่ศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกเพิ่มขึ้นเป็น 0.502 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษา) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 18.1 โดยเมื่อการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษา) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกเพิ่มขึ้นเป็น 0.521 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเรียน (2.01 - 3.00) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 21.0 โดยเมื่อผลการเรียน (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย(คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกลดลงเป็น 0.521 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน) สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 23.1 โดยเมื่อสถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย (คะแนน) จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวกเพิ่มขึ้นเป็น 0.505 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีผลต่อคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก โดยสามารถแทนค่าในสมการถดถอย (Regression analysis) ได้ดังนี้

	y	=	$a + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3 + b_4x_4$
แทนค่า	a	=	Constant
	b	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอย (อัตราส่วนของขนาดการเปลี่ยนแปลงเมื่อค่า x เปลี่ยนแปลงไป Δx หน่วย ค่า y จะเปลี่ยนไป Δy หน่วย)
	x_1	=	ระดับชั้นปีที่ศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 5)
	x_2	=	การศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษา)
	x_3	=	ผลการเรียน (2.01 - 3.00)
	x_4	=	สถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน)
ดังนั้น	y	=	$6.564 + 0.502$ (ระดับชั้นปีที่ศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 5) + 0.521 (การศึกษาของบิดา ระดับมัธยมศึกษา) - 0.521 (ผลการเรียน 2.01 - 3.00) + 0.505 (สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาโดยศึกษา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-sectional Study) เพื่อศึกษาการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายเขตกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) รวมจำนวนตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 422 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) ฉบับแปลไทย โดยใช้เฉพาะชุดแบบประเมินพฤติกรรมเด็กสำหรับเด็กและสำหรับผู้ปกครอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์อนุमानโดยใช้สถิติทดสอบ T-test, One-Way ANOVA หรือสถิติอื่นๆ ตามลักษณะของข้อมูล วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้ Pearson correlation และศึกษาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมโดยใช้ Multiple linear regression ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป Statistical Package For Social Science (SPSS) Version 17 ดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างเดือน สิงหาคม 2557 - กุมภาพันธ์ 2558

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้จัดผลการวิจัยเป็นข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรวดวิชา และข้อมูลการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ทั้งสิ้น 422 คน เป็นเด็กชาย 182 คน (ร้อยละ 43.1) เป็นเด็กหญิง จำนวน 240 คน (ร้อยละ 56.9) คิดเป็นอัตราส่วน ชาย:หญิง คือ 1:1 นักเรียนส่วนใหญ่ อายุ 11 ปี ร้อยละ 45.3 และศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2 ข้อมูลปัจจัยด้านครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ร้อยละ 50.5 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 82.7 บิดามารดามีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 38.6 และ 41.9 ตามลำดับ และมีจำนวนเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมกับในครอบครัว 2 - 4 ชั่วโมง ร้อยละ 28.2

1.3 ข้อมูลปัจจัยด้านโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00 ร้อยละ 80.6 ได้รับค่าขนมในแต่ละวัน น้อยกว่า 61 บาท ร้อยละ 60.4 มีเพื่อนสนิท 4 - 6 คน ร้อยละ 36 ชอบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 60.7 และไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 32.2

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรวดวิชาของเด็กที่เรียนกรวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เรียนกรวดวิชา ร้อยละ 56.4 วิชาคณิตศาสตร์ ร้อยละ 47.9 จำนวน 5 วิชา ร้อยละ 18.5 วันเสาร์ - วันอาทิตย์ ร้อยละ 58.6 วันเสาร์ช่วงเช้า ร้อยละ 25.6 และ 5 - 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ร้อยละ 14.9

ตอนที่ 3 การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3.1 ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกรวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 51.5 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมส่วนใหญ่ในแต่ละด้าน ด้านที่อยู่ในเกณฑ์ปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ร้อยละ 51.0, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ร้อยละ 83.3 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 44.4 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมเกรง ร้อยละ 40.1 และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก

(Strength score) พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 75.7

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 69.5 เมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้านส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ร้อยละ 64.9, ปัญหาพฤติกรรมเกรง ร้อยละ 74.9, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ร้อยละ 83.3 และ ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 46.9 และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 82.0

3.2 ปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 53.3 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมส่วนใหญ่ในแต่ละด้าน ด้านที่อยู่ในเกณฑ์ปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ร้อยละ 49.1, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ร้อยละ 83.6 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 44.5 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมเกรง ร้อยละ 39.3 และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 72.9

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 71.5 พิจารณาพฤติกรรมในแต่ละด้าน พบว่าปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้านส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ร้อยละ 65.8, ปัญหาพฤติกรรมเกรง ร้อยละ 73.5, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ร้อยละ 84.8 และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 46.9, และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าส่วนใหญ่มีค่าคะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคมอยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 81.2

ตอนที่ 4 ความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมกับพฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาและเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรม และปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาและเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมและปัญหาพฤติกรรมในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

5.1 ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้านต่างๆ ของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ เพศและผลการเรียน

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และผลการเรียน

5.2 ความแตกต่างของปัญหาพฤติกรรมกับปัจจัยด้านต่างๆ ของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ อายุ ระดับชั้นปีที่ศึกษา และการเลี้ยงดู

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ การเลี้ยงดู สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และผลการเรียน

5.3 ความแตกต่างของพฤติกรรมด้านบวกกับปัจจัยด้านต่างๆ ของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวก ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาของบิดามารดา และผลการเรียน

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านบวก ได้แก่ ระดับชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดา และผลการเรียน

ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การทดสอบค่าสัมพันธ์โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ของอายุกับคะแนนรวมปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) และคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมและพฤติกรรมด้านบวก คือ อายุ

ตอนที่ 7 ปัจจัยการพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

7.1 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผลการเรียนและเพศ

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การศึกษาของบิดามารดาและผลการเรียน

7.2 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ระดับการศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเลี้ยงดู

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ สถานภาพสมรสของบิดามารดา

7.3 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเกิดพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ เพศ การศึกษาของบิดา และผลการเรียน

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ระดับการศึกษา การศึกษาของบิดา และสถานภาพสมรสของบิดามารดา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผลการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหาพฤติกรรม

อุบัติการณ์ของปัญหาพฤติกรรม

จากการศึกษาปัญหาพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก The Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) ฉบับแปลไทย โดยใช้เฉพาะแบบประเมินพฤติกรรมชุดสำหรับ เด็กและผู้ปกครอง พบว่าผลรวมของคะแนนปัญหาพฤติกรรมของเด็กกลุ่มตัวอย่าง ที่อยู่ในเกณฑ์ ผิดปกติ ขณะที่ใช้จุดตัดที่มากกว่าหรือเท่ากับ 19 คะแนน

จากการประเมินของเด็ก พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ร้อยละ 27.2 ปัญหาพฤติกรรมแต่ละด้านที่อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกรี้ยว ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อย ละ 33.1, 40.1, 8.8, 34.3 ตามลำดับ และเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีปัญหาพฤติกรรมที่อยู่ในเกณฑ์ ผิดปกติ ร้อยละ 25.8 ปัญหาพฤติกรรมแต่ละด้านอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้าน อารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกรี้ยว ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับ เพื่อน ร้อยละ 33.4, 39.3, 7.6, 33 ตามลำดับ

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ร้อยละ 18.4 ปัญหาพฤติกรรมแต่ละด้านที่อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกรี้ยว ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 23.4, 17.6, 8.8, 32.6 ตามลำดับ และเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ ผิดปกติ ร้อยละ 17.5 ปัญหาพฤติกรรมแต่ละด้านที่อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้าน อารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกรี้ยว ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับ เพื่อน ร้อยละ 21.6, 18.2, 8.8, 31.8 ตามลำดับ สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาและเด็กชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย (กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) พบว่าการประเมินจากทัศนคติของผู้ปกครอง มีค่าคะแนน เฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่น้อยกว่าการประเมินจากทัศนคติของเด็กประเมินตนเอง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Verhulst and Akkerhuis⁽¹⁰¹⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรม และอารมณ์ของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างเด็กอายุ 4 - 12 ปี จำนวน 1,162 คน โดยทำการ ประเมินจากบิดามารดาผู้ปกครองและครู พบว่าเด็กมีปัญหาที่อยู่ในเกณฑ์ที่ระดับต่ำถึง ระดับปานกลาง (Low to moderate) สอดคล้องกับการศึกษาของ มงคล หลักคำ⁽¹⁰²⁾ ที่ ศึกษาปัญหาพฤติกรรมเด็กในชุมชนชั้นกลาง กรุงเทพมหานคร พบว่าคะแนนเฉลี่ยของ ปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กอายุ 6 - 11 ปี ตามมุมมองบิดามารดาผู้ปกครองจัด อยู่ในระดับที่น้อยมาก และผลการศึกษาในครั้งนี้ที่มีความแตกต่างกันน่าจะเกิดจาก 6 ประการ คือ

1.1 ผู้ที่ทำการประเมินข้อมูลอาจมีทัศนคติหรือมุมมองการเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แตกต่างกันว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นปัญหาพฤติกรรมหรือไม่ ตามความเข้าใจของแต่ละบุคคล ดังนั้นหากแต่ละคนมีความรู้ ความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและไม่เป็นปัญหาแตกต่างกัน ก็ย่อมทำให้ผลของการศึกษาที่ได้นั้นมีความแตกต่างกัน

1.2 วิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยคิดว่ามีความสำคัญต่อผลการศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากว่าจากการศึกษาครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม โดยผู้ให้ข้อมูลเป็นเด็กและผู้ปกครอง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าข้อมูลที่ได้ น่าจะทำให้ผลการศึกษาที่ออกมา มีความแตกต่างกันตามทัศนคติและการรับรู้ของแต่ละบุคคล

1.3 การทำการประเมินในแบบประเมิน ผู้ประเมินอาจจะขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อคำถามหรือแนวคิดในการใช้แบบประเมิน

1.4 ทัศนคติการเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จากการศึกษาของ ปนัดดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ และ สมัย ศิริทองถาวร⁽⁸³⁾ พบว่าทัศนคติในการอบรมเลี้ยงดูเด็กของผู้ปกครองในสังคมไทยที่มีการอบรมเลี้ยงดูเด็กในรูปแบบที่ให้การคุ้มครองที่มากเกินไป ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย (Secure) ซึ่งการเลี้ยงดูในรูปแบบนี้มีความเหมาะสมกับเด็กไทยที่เติบโตในวัฒนธรรมตะวันออก โดยมีทัศนคติที่ต้องการดูแลจากผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด และอาจจะเป็นไปได้ว่าการที่ผู้ปกครองเลี้ยงดูเด็กในรูปแบบที่ให้การคุ้มครองมากเกินไป ก็จะมีทัศนคติต่อบุตรหลานของตนว่าเป็นเด็กที่ดีพร้อมเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน จึงมีทัศนคติที่ว่าเด็กไม่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรมหรือปัญหาทางด้านอื่นๆ ดังนั้นเมื่อทำการประเมินพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของเด็ก จึงมีแนวโน้มของการประเมินเป็นไปในพฤติกรรมของเด็กในด้านที่ดีมากกว่าความเป็นจริง

1.5 การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองขาดความรู้ความเข้าใจต่อพัฒนาการและความต้องการในแต่ละช่วงวัยของเด็ก จากการศึกษาของ ผกา สัตยธรรม⁽¹⁰³⁾ สังคม สุภรัตน์กุล และ ประจัญ กิ่งมิ่งแฮ⁽¹⁰⁴⁾ และ ศรีเรือน แก้วกั้งวาล⁽¹⁰⁵⁾ พบว่าผู้ปกครองยังขาดความรู้ความเข้าใจในพัฒนาการและการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็ก ยกตัวอย่างเช่น การที่ผู้ปกครองมองว่าการทะเลาะวิวาทกับเพื่อนของเด็กวัยประถมเป็นเรื่องเล็กน้อย หรืออาจจะมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ไม่น่าจะเป็นสาเหตุในการทะเลาะวิวาท ทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มองข้ามปัญหาเหล่านี้ แต่ในขณะเดียวกันวุฒิภาวะของเด็กในขณะนั้น เด็กไม่สามารถที่จะพิจารณาได้อย่างถี่ถ้วนได้ว่าสาเหตุแห่งการทะเลาะนั้นสมควรหรือไม่ แต่เป็นเพียงต้นเหตุที่จากความไม่พึงพอใจในความรู้สึกของเด็กเอง ยิ่งไปกว่านั้นการ

ทะเลาะในแต่ละครั้ง ก็ทำให้เด็กต้องเผชิญกับสภาวะเครียดและความกดดันใน ทุกครั้งที่มีการทะเลาะกันเกิดขึ้น และเด็กจะพยายามแสวงหาความรุนแรงมาใช้ ในการต่อสู้เพื่อให้ตนเองชนะหรือเพื่อนต้องยอมตลอด ในกรณีเช่นนี้ผู้ปกครอง อาจมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยตามธรรมชาติของเด็กที่อาจจะมีการทะเลาะกับ เพื่อนบ้าง ทำให้ผู้ปกครองละเลยการพยายามเข้าใจพัฒนาการและปัญหาของ การแสดงออกของเด็กอย่างแท้จริง หากพฤติกรรมเช่นนี้ไม่ได้รับการแก้ไขอย่าง จริงจังและทันท่วงที เด็กก็จะเติบโตพร้อมกับพฤติกรรมที่รุนแรงและมีทัศนคติต่อ การทะเลาะวิวาทว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่ผู้ใหญ่และสังคมให้การยอมรับ และจาก การศึกษาของ Elizabeth Thompson Gershoff⁽¹⁰⁶⁾ พบว่าเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้น และมีความคิด ต้องการเหตุผลและคำอธิบายที่เหมาะสมต่อความเข้าใจตามช่วง วัยของเด็ก ทำให้เด็กเริ่มมีความสงสัยและเกิดคำถามต่างๆ มากมาย หรือในกรณี ที่ผู้ปกครองมีคำสั่งให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กปฏิบัติตามแล้วเด็กเกิดคำถามว่า “ทำไม” และเมื่อผู้ปกครองตอบว่า “ไม่” หรือ “เพราะแม่บอก” ซึ่งคำพูดเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองไม่ได้คำนึงว่าเด็กไม่ได้เป็นเด็กเล็กอีกต่อไป การที่ ผู้ปกครองที่ไม่เข้าใจเด็กก็อาจจะเกิดความหงุดหงิดหรือรำคาญในการอธิบาย เนื่องจากมีทัศนคติต่อเด็กที่ว่าเด็กยังไม่รู้เรื่องและไม่สามารถเข้าใจเหตุการณ์ ต่างๆ ได้ และในขณะเดียวกันหากอธิบายยากเกินไปสำหรับเด็ก เด็กก็จะ พยายามหลีกเลี่ยงการถามหรือไม่สนใจในสิ่งที่ผู้ปกครองพยายามอธิบายหรือ สอนอีกต่อไป ดังนั้นการอธิบายหรือสอนควรเป็นไปในรูปแบบที่ยกตัวอย่าง เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจตามวัยของเด็ก จะเห็นได้ว่าวิธีการที่ผู้ปกครองขาดความรู้ ความเข้าใจในพัฒนาการเด็ก หรือแม้กระทั่งการละเลยต่อการตอบสนองต่อการ เรียนรู้ตามช่วงวัยของเด็ก ซึ่งดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นทัศนคติที่เล็กน้อย สำหรับผู้ปกครองแต่ในทางกลับกันนับวันก็จะยิ่งทวีความรุนแรงต่อเด็กเพิ่มมาก ขึ้น ทำให้เด็กไม่สามารถที่จะได้รับการตอบสนองต่อความต้องการในการรับรู้และ พัฒนาระบบการคิดของเด็กได้ เด็กอยู่กับความสงสัยและความไม่เข้าใจ ทำให้ เกิดความรู้สึกรู้สึกที่ซุ่นซ้องหมองใจ ความไม่เข้าใจในการกระทำของผู้ปกครอง และ เด็กมีความวิตกกังวลในการเข้าหา ส่งผลให้เกิดความห่างเหินระหว่างสัมพันธ์ภาพ ของเด็กและผู้ปกครอง กลายเป็นปัจจัยขัดขวางความสามารถที่จะพัฒนาและ เจริญเติบโตได้อย่างเหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงวัยของเด็กที่ควรจะเป็น และ นำมาซึ่งสาเหตุของการเกิดปัญหาทางด้านอารมณ์ของเด็กได้ง่าย และเมื่อปัญหา เหล่านี้ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องและทันท่วงที ก็จะนำมาซึ่งการเกิดปัญหา พฤติกรรมในที่สุด และเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อตนเองและ สังคมรอบข้าง

1.6 การให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) ของเด็ก จากการศึกษา ของ Helen Bee⁽¹⁰⁷⁾ Diane E. Papalia และ Sally Wendkos Olds⁽¹⁰⁸⁾ และ

ศิริกุล อิศรานุรักษ์ และคณะ⁽¹⁰⁹⁾ พบว่าการพัฒนาด้านอารมณ์และสังคมของเด็กในวัยนี้อยู่ในช่วงเด็กวัยกลาง (Middle childhood) อายุ 6 – 12 ปี หรือ 13 ปี โดยพัฒนาการของเด็กวัยนี้จะมีการขยายขอบเขตกว้างขึ้น รวมทั้งด้านอารมณ์ สังคมและจริยธรรม เด็กรู้จักการเข้าใจผู้อื่นและเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น ขณะที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์เด็กก็จะมีการประเมินตนเองโดยการเปรียบเทียบกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นแรงเสริมให้เด็กพัฒนาความสามารถของตนเอง (Competence) และในขณะเดียวกันเด็กก็อาจเกิดการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (Self-criticism) รวมถึงการที่เด็กรับรู้ถึงการวิพากษ์วิจารณ์ถึงตนเองจากผู้อื่น ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในตนเองหรือความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

การเริ่มต้นของพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมของเด็กวัยนี้ คือ การค้นหาคุณลักษณะเฉพาะด้านจิตใจของเด็ก เรียกว่า Psychological Characteristics of self-definition หรือการที่เด็กให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) พร้อมการพัฒนาแนวคิดว่าตนเองเป็นใคร (Real Self) และต้องการเป็นใคร (Ideal Self) นำไปสู่การสร้างความรู้สึกรู้สึกถึงการมีคุณค่าของตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความนับถือต่อตนเอง โดยการตระหนักถึงคุณค่าของตนเองเช่นนี้จะเกิดจากการที่เด็กให้คุณค่าต่อความสามารถของตนเองและจากการให้คุณค่าของคนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็น บิดามารดา เพื่อน พี่น้อง เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกันหากคนรอบข้างมองว่าการกระทำหรือความสามารถของเด็กไม่มีคุณค่าหรือมีการวิพากษ์วิจารณ์เด็ก ยกตัวอย่างเช่น บิดามารดามองว่าเด็กเป็นเด็กเกียจคร้าน ไม่อ่านหนังสือ ใดๆ ที่เด็กตั้งใจเรียนจากในห้องเรียนจนมีความเข้าใจในบทเรียนเป็นอย่างดีแล้ว จึงอยากใช้เวลาในห้องเรียนเพื่อพักผ่อนและทำกิจกรรมอย่างอื่น แต่บิดามารดาก็ยังมองว่าเด็กเป็นเด็กเกียจคร้าน จากการทำที่บิดามารดาพยายามสร้างความหมายต่อตัวเด็กเช่นนี้ ก็จะทำให้เด็กรับรู้ถึงการวิพากษ์วิจารณ์ถึงตนเองจากผู้อื่นและนำความหมายเหล่านี้ไปสู่การให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) และเด็กก็รับรู้ว่าเป็นเด็กเกียจคร้าน ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในตนเองหรือความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ลดลง และเชื่อว่าตนเองเป็นเด็กเกียจคร้านในที่สุด

จากผลการศึกษาพบว่าเด็กประเมินว่าตนเองว่าคะแนนมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าการประเมินของผู้ปกครอง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้ปกครองหรือบุคคลรอบข้างของเด็กได้มีการสะท้อนหรือวิพากษ์ต่อพฤติกรรมด้านลบของเด็ก ทำให้เด็กมีทัศนคติต่อตนเองตามที่ผู้อื่นบอกในการให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) และเชื่อว่าตนเองมีพฤติกรรมในด้านลบเช่นนั้น ทั้งที่แท้จริงแล้วผู้ปกครองหรือบุคคลรอบข้างของเด็กอาจจะกล่าวไปด้วยความต้องการที่จะกระตุ้นให้เด็กตั้งใจเรียน ใดๆ ที่ทราบอยู่แล้วว่าเด็กเป็นเด็กที่ขยันเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของชนิกา ตูจันดา⁽¹¹⁰⁾ กล่าวว่า การเลี้ยงดูแบบสังคมไทยทำให้บิดามารดาได้รับการอบรมมาว่าชื่นชมเด็กมากเกินไป เพราะเด็กจะหลงตัวหรือท้อแท้ แต่แท้จริงแล้ว

การชื่นชมหรือการบอกกล่าวต่อพฤติกรรมของเด็กที่เป็นไปตามความเป็นจริงนั้น เป็นสิ่งที่บิดามารดาควรกระทำ เพราะการชื่นชมเด็กก็เปรียบเสมือนกับการให้กำลังใจ และเด็กก็รับรู้ได้ว่าบิดามารดาชื่นชมและภูมิใจในตัวเด็ก เด็กก็จะให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) ว่าตนเองเป็นเด็กที่ดี มีความมั่นใจในศักยภาพและมองเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความนับถือต่อตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ Coppersmith⁽¹¹¹⁾ ที่กล่าวว่า การที่บุคคลจะเห็นคุณค่าในตนเอง ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้รับประสบการณ์ ดังนี้ ประสบการณ์ความสำเร็จตามเป้าหมาย ประสบการณ์ที่แสดงถึงอำนาจ ประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองได้รับความสำคัญหรือมีคุณค่า และการมีโอกาสดำเนินการแสดงพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับค่านิยมของตนเอง อันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าของตนเอง โดยจะเห็นได้ว่า การที่เด็กได้รับแรงเสริมหรือประสบการณ์เหล่านั้นในการให้ความหมายต่อตนเองในลักษณะเช่นนี้ ก็จะเป็นการสร้างกำลังใจและความภาคภูมิใจให้กับเด็กที่จะประพฤติปฏิบัติและมีพฤติกรรมที่ดีต่อไป สอดคล้องกับการศึกษาของ สิทธิโชค วรานุสันติกูล⁽¹¹²⁾ จากทฤษฎีพัฒนาการทางพฤติกรรมสังคม ของ Bandura และ Skinner ที่พบว่า ยิ่งพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาได้รับแรงเสริมหรือการตอบสนองต่อพฤติกรรมทางด้านบวกมากเท่าไร เด็กก็จะยิ่งแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาเท่านั้น อีกทั้งเด็กวัยนี้ยังเป็นวัยที่เข้าใจมุมมองหรือทัศนคติของผู้อื่น ก็จะยิ่งทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะแสดงออกพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมตามที่บรรทัดฐานที่ผู้อื่นหรือสังคมยอมรับได้มากขึ้น

2. จากผลการประเมินที่ไม่มีความสอดคล้องกันนั้น จำเป็นที่จะต้องมีการติดตาม เก็บข้อมูลเพิ่มเติม และมีการส่งต่อผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เพื่อการประเมินที่ถูกต้องและสามารถให้การดูแลและสนับสนุนเด็กให้มีพฤติกรรมที่ดีได้ต่อไป

3. ผลการศึกษาในครั้งนี้ใกล้เคียงกับการศึกษาของ ปันตดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ที่ศึกษาความชุกของปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมในเด็กที่มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี พบว่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมในระดับปัญหาที่มากที่สุด ร้อยละ 20.5 ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษาของ กัลยา แก้วอินทร์⁽¹¹³⁾ ที่ศึกษาภาวะซึมเศร้าและปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 582 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) พบความชุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็กทั่วไป ร้อยละ 21.2 และการศึกษาของ Malau⁽⁹⁶⁾ ที่ศึกษาความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็กอายุ 6 - 11 ปี จำนวน 611 คน ประเทศเอธิโอเปีย โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็กสำหรับผู้ปกครอง พบความชุกของปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 21.45 จากการศึกษาของ สมทรง สุวรรณเลิศ และวัยชัย ไชยสิทธิ์⁽¹¹⁴⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมและปัญหาทางอารมณ์ในเด็กและวัยรุ่น โดยศึกษาในแง่มุมมองของ

รูปแบบและระดับของปัญหาจากมุมมองของบิดามารดาผู้ปกครอง โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรม พบว่าการประเมินของบิดามารดาผู้ปกครอง เด็กมีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 24.2 และจากการศึกษาของ อริสา วัชรสินธุ์⁽⁹²⁾ ที่ศึกษาผู้ป่วยวัยรุ่นในคลินิกจิตเวชเด็ก โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ พบว่าสาเหตุที่เด็กถูกส่งมาปรึกษาที่พบบ่อย คือ ปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 22.5 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มวัยรุ่นที่ถูกส่งมาโดยแพทย์ และกลุ่มผู้ปกครองมาปรึกษาด้วยตนเอง พบว่าผู้ปกครองมาปรึกษาด้วยสาเหตุปัญหาพฤติกรรม ขณะที่แพทย์ส่งต่อวัยรุ่นที่มีอาการทางกาย โดยในกลุ่มวัยรุ่นที่ผู้ปกครองพามาได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นความประหลาดผิดปกติ ความผิดปกติแบบสมาธิสั้น อยู่ไม่นิ่ง และการติดสารเสพติด กลุ่มที่แพทย์ส่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นปัญญาอ่อน ออทิสติก และปัญหาการเรียน

แต่อย่างไรก็ดีการศึกษาในครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณวิไล กมลกิจวัฒนา⁽¹¹⁵⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความชุกของปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2544 จำนวน 420 คน โดยใช้แบบประเมินแบบพฤติกรรมเด็ก (SDQ) มีการศึกษาในแง่ของของผู้ปกครองและเด็ก พบว่าผู้ปกครองประเมินว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 48.1 ในขณะที่นักเรียนประเมินตนเองมีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 46.4 จากการศึกษาของ บัณฑิต ศรไพศาล⁽¹¹⁶⁾ ที่ศึกษาการสำรวจพฤติกรรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในแง่ของผู้ปกครอง พบว่ามีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 54.4 ใกล้เคียงกับการศึกษาของ เพชรราชันย์ มณีวงศ์⁽¹¹⁷⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ในกลุ่มตัวอย่าง อายุ 6 - 16 ปี โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (Thai Youth Checklist) สำหรับผู้ปกครอง พบว่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมระดับผิดปกติ (Clinical Range) ร้อยละ 54.5

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็กนั้นมีค่าใกล้เคียงกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่พบทั่วไป ทั้งนี้อาจถือได้ว่าเป็นลักษณะพฤติกรรมปกติที่พบได้ในเด็กวัยประถมศึกษาดอนปลาย โดยอธิบายได้จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางด้านต่างๆ ของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ได้แก่

3.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Sigmund Freud ได้จัดให้เด็กวัยนี้อยู่ในขั้นแฝง (Latency state) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเริ่มออกสู่สังคมภายนอกมากขึ้น เพราะเด็กเริ่มมีการเข้าโรงเรียนอย่างเป็นทางการ เด็กจะเริ่มสนใจตัวเองน้อยลง ในขณะที่เด็วยังก็เริ่มสนใจผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบข้างมากขึ้น โดยเฉพาะการสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน เด็กชอบการมีเพื่อน ทำงานเป็นกลุ่มหรือการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เริ่มมีเหตุผลและเรียนรู้กฎกติกาทางสังคมมากขึ้น และพยายามปรับตัวเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้จากการศึกษาของ ระพีวรรณ คล้ายแดง⁽¹¹⁸⁾ และดวงเดือน ศาสตราจารย์⁽¹¹⁹⁾ พบว่าเด็กที่อยู่ในพัฒนาการตามขั้นของเด็กในวัยนี้ มีโอกาสน้อยที่เด็กจะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากปกติหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

3.2 ทฤษฎีพัฒนาการ (Psychosocial development stage) ของ Erik Homburger Erikson ได้จัดให้เด็กในช่วงวัยนี้อยู่ในขั้น Industry & Inferiority ซึ่งเป็นวัยของเด็กที่มีการพัฒนาในด้านความขยันหมั่นเพียร ทางด้านการเรียน การทำการบ้านหรือการทำกิจกรรมต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ นำมาซึ่งความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าและมีความเชื่อมั่นในตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ อูบลรัตน์ เฟ็งสเถีย⁽¹²⁰⁾ ที่พบว่ามีความเป็นไปได้น้อยที่เด็กในวัยที่กำลังขยันหมั่นเพียรนี้จะเกิดความล้มเหลวหรือปมด้อย อันเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาพฤติกรรมในด้านอื่นๆ ตามมา เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับความพากเพียรพยายามในทุกๆ กิจกรรมรวมถึงในด้านการเรียน ที่ไม่ว่าจะเป็นการเรียนในห้องเรียนหรือการเรียนนอกห้องเรียน ต่างก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กมองเห็นและตระหนักถึงศักยภาพของตนเอง การที่เด็กได้นำศักยภาพเหล่านั้นออกมาใช้ ทำให้เด็กมองเห็นความสามารถของตนเอง มีความมั่นใจในการทำสิ่งต่างๆ และเกิดความขยันหมั่นเพียรมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากคนรอบข้าง ดังนั้นเมื่อเด็กรับรู้ได้ว่าสังคมให้การยกย่องคนเก่ง โดยเฉพาะการสอบเข้าเรียนต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ ทำให้เด็กต้องขยันหมั่นเพียรและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ดังนั้นจึงทำให้เด็กมีการเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมและเรียนวิชาเรียนที่สอดคล้องกับโรงเรียนที่ต้องสอบเข้าในโรงเรียนที่ต้องการเข้าศึกษา สอดคล้องกับการศึกษาของ กวี วงศ์พุ่ม⁽¹²¹⁾ ที่กล่าวว่าเด็กต้องการการยอมรับจากสังคม และเมื่อสังคมให้การยกย่องคนเก่ง โดยเฉพาะบุคคลที่สามารถสอบเข้าเรียนต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ จึงทำให้เด็กต้องเรียนพิเศษและเลือกเรียนวิชาเรียนที่สอดคล้องกับโรงเรียนที่ต้องการสอบเข้าศึกษาต่อ สอดคล้องกับการศึกษาของ พรณี ช. เจนจิต⁽¹²²⁾ ที่กล่าวถึงทฤษฎีของ Erikson ไว้ว่าเด็กวัยนี้เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากครูและเพื่อนมาก ดังนั้นเด็กจึงมีความพยายามในการทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จเพื่อให้ตนเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และสอดคล้องกับการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ⁽¹²³⁾ ที่พบว่าการที่นักเรียนเลือกเรียนวิชาเรียนนั้นเป็นการเลือกเพื่อตอบสนองความสนใจของตนเอง ตลอดจนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและเป็นคนที่มีความก้าวหน้า

3.3 ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด (Cognitive Theory) ของ Jean Piaget ได้จัดให้เด็กวัยนี้อยู่ในระยะ School period ซึ่งเป็นระยะของการเข้าโรงเรียน ซึ่งเด็กในวัยนี้จะเป็นวัยที่สามารถใช้ความคิดในรูปแบบเชิงรูปธรรม (Concrete operation) เริ่มใช้เหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์ มีความคิดอย่างมีเหตุมีผลมากขึ้น เชื่อตรงและยึดมั่นในเรื่องของกฎระเบียบและความถูกต้อง พยายามดำเนินชีวิตให้อยู่ในกรอบกฎระเบียบที่พึงประสงค์และพยายามทำให้สิ่งที่ตนและสังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและควรกระทำ มีความสามารถในการคิดย้อนกลับ ทำ

ให้เด็กสามารถที่จะคิดย้อนกลับมาสำรวจตนเองได้ และเข้าใจผู้อื่นได้ และเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่ช่วงปลายของวัยเรียนประถมศึกษาตอนปลาย การพัฒนาทางด้านการคิดและสติปัญญาก็จะเริ่มมีการใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal operational) มากขึ้น ความคิดแบบเด็กๆ จะเริ่มลดลงและเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ สามารถคิดแก้ปัญหาที่เป็นนามธรรม รู้จักคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ สามารถตั้งสมมติฐาน ทดลองใช้เหตุผล และทำงานที่ต้องใช้สติปัญญาอย่างสลับซับซ้อนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับการศึกษาของ Ginbury และ Oppen⁽¹²⁴⁾ และการศึกษาของ สงคราม เชาว์ศิลป์ และ นารา ธรเนตร⁽¹²⁵⁾ ที่พบว่าพัฒนาการทางความคิดเช่นนี้ทำให้เด็กสามารถคิดไตร่ตรองได้อย่างมีเหตุผล ตลอดจนสามารถนำผลของความคิดมาใช้ในการปรับรูปแบบของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ อีกด้วย

3.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางพฤติกรรมสังคม ของ Bandura และ Skinner โดยทฤษฎีนี้ได้สื่อให้เห็นชัดเจนว่าปัจจัยหรือสิ่งแวดล้อมภายนอกมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็ก โดยพบว่าเด็กได้มีการเรียนรู้การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมผ่านการเรียนรู้จากผลของการกระทำหรือผลลัพธ์ของการตอบสนองต่อพฤติกรรม ซึ่งในเด็กวัยนี้สามารถที่จะคิดวิเคราะห์และคาดการณ์ได้แล้วว่าการตอบสนองต่อพฤติกรรมจะเป็นเช่นใด ฉะนั้นแล้วเด็กจะเรียนรู้ในการเลือกที่จะแสดงพฤติกรรมที่ได้รับผลทางบวกมากกว่าทางลบ สอดคล้องกับการศึกษาของ สิทธิโชค วรรณสันติกุล⁽¹¹²⁾ ที่พบว่ายิ่งพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาได้รับแรงเสริมหรือการตอบสนองต่อพฤติกรรมทางด้านบวกมากเท่าไร เด็กก็จะยิ่งแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมามากเท่านั้น อีกทั้งเด็กวัยนี้เป็นวัยที่รู้จักคิดในมุมมองของผู้อื่น เข้าใจมุมมองหรือทัศนคติของผู้อื่นมากขึ้น ก็จะทำให้เด็กมีการเรียนรู้ที่จะแสดงออกพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมตามที่บรรทัดฐานที่ผู้อื่นหรือสังคมยอมรับได้มากขึ้น

4. ในส่วนของคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) คือ พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial behavior) ของเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าผลรวมของคะแนนพฤติกรรมด้านบวกของเด็กกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในเกณฑ์ปกติ ขณะที่เมื่อใช้จุดตัดที่มากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน

การประเมินของเด็ก พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) มีพฤติกรรมด้านบวก ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 73 และการประเมินของผู้ปกครอง พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) มีพฤติกรรมด้านบวก ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 81.2 ซึ่งมีค่าความชุกใกล้เคียงกับการศึกษาของ จามรินทร์ วงศ์เทพเตียน⁽⁸²⁾ ที่ศึกษาการแสดงออกด้านพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กที่มีภาวะซึมเศร้า ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าเด็กที่ไม่มีภาวะซึมเศร้า มีค่าคะแนน Strength score ร้อยละ

82.7 โดยพฤติกรรมกรรมการแสดงออกที่พบบ่อยและมีความแตกต่างจากเด็กที่มีภาวะซึมเศร้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ พฤติกรรมของการแบ่งปัน ร้อยละ 94.8 พฤติกรรมใจดีกับเด็กที่เล็กกว่า ร้อยละ 93.7 และพฤติกรรมที่ขออาสาช่วยเหลือผู้อื่น ร้อยละ 93.2 โดยพฤติกรรมเหล่านี้เห็นได้ชัดและบ่อยในเด็กที่ไม่มีภาวะซึมเศร้ามามากกว่าเด็กในที่มีภาวะซึมเศร้า เห็นได้ว่าภาวะซึมเศร้านั้นส่งผลกระทบต่อแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่เหมาะสมทางสังคมบกพร่อง และจากการศึกษาของ กัลยา แก้วอินทร์⁽¹¹³⁾ ที่ศึกษาเรื่องภาวะซึมเศร้า และปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) พบว่าเด็กมีคะแนนพฤติกรรมด้านบวก (Strength score) ร้อยละ 83.2 ความซุกทางด้านจุดแข็งของเด็กสามารถบ่งบอกได้ถึงระดับของพฤติกรรมกรรมการสร้างเสริมสังคม (Prosocial Behavior) ของเด็กที่อยู่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก หากเด็กได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้สามารถแสดงออกและนำจุดแข็งเหล่านี้ออกมาใช้ในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้การมีพฤติกรรมที่ดี ทำให้เด็กสามารถพัฒนาให้มีสุขภาพจิตที่ดีและเป็นปัจจัยที่สามารถนำไปสู่การป้องกันปัญหาทางสุขภาพจิตของเด็กได้

จากการศึกษาพบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมด้านบวกอยู่ในเกณฑ์ที่สูง แสดงให้เห็นว่าเด็กมองเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) จากการศึกษาของ Coppersmith⁽¹¹¹⁾ กล่าวว่าการศึกษาที่บุคคลจะเห็นคุณค่าในตนเอง ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้รับประสบการณ์ ดังนี้ ประสบการณ์ความสำเร็จตามเป้าหมาย ประสบการณ์ที่แสดงถึงการอำนาจ ประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีความสำคัญหรือมีคุณค่า และการมีโอกาสในการแสดงพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับค่านิยมของตนเอง อันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าของตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของกรกช สุดสวัสดิ์⁽¹²⁶⁾ ที่ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา พบว่าหลังการทดลองกลุ่มทดลอง (มีการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์) มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่มีการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการศึกษาของ วินิจ เกตุขำ และ คมเพชร ฉัตรศุภกุล⁽¹²⁷⁾ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกระบวนการการทำงานของกระบวนการกลุ่ม (Group process) ว่าทำให้เกิดการตอบสนองความต้องการด้านขั้นพื้นฐาน คือ ความรู้สึกการมีส่วนร่วม การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ความต้องการการยอมรับจากกลุ่ม และกลุ่มสร้างความอบอุ่นใจให้กับสมาชิก ความรู้สึกปลอดภัย

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์หรือกระบวนการกลุ่ม (Group process) มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ของเด็ก และจากการศึกษาของ Coopersmith⁽¹¹¹⁾ พบว่าการทำกระบวนการกลุ่มเป็นการสร้างองค์ประกอบภายนอกของบุคคล ซึ่งหมายถึงการที่สภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคลนั้นได้ปฏิสัมพันธ์ด้วย ได้มีโอกาสในการใช้ความสามารถของตนเองในการสนับสนุนเกื้อกูลตนเองและผู้อื่น ได้รับความสำคัญและความเชื่อถือศรัทธาจากผู้อื่น และประสบผลสำเร็จตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นการที่สังคมหรือบุคคลรอบข้างให้สนับสนุนเด็กโดยตระหนักในพลังหรือจุดแข็ง (Strength) ของเด็ก จะช่วยให้เด็กสามารถมองเห็นและตระหนักได้ถึงศักยภาพและความสามารถในการพัฒนา

ศักยภาพของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรมค่ายฤดูร้อน MDCU Happy Kids ของภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีรูปแบบของกิจกรรมเป็นกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ เข้าใจ ยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเองมากยิ่งขึ้น โดยมีการส่งเสริมให้เด็กได้นำจุดแข็งหรือศักยภาพของตนเองมาใช้ในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม เด็กได้เรียนรู้การจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในเฉพาะหน้าและในระยะยาว มีการเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น การได้รับการยอมรับและการให้คุณค่าจากสมาชิกในกลุ่ม ก็จะทำให้เด็กตระหนักถึงศักยภาพและคุณค่าของตนเอง นำมาซึ่งการให้ความหมายต่อตนเอง (Self-concept) ในด้านที่ดีเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Berns⁽¹²⁸⁾ ที่กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองนั้น เป็นส่วนหนึ่งของอัตมโนทัศน์ที่จะนำไปสู่การรับรู้ถึงเอกลักษณ์แห่งตน อีกทั้งยังทำให้เด็กมีแรงจูงใจในการพยายามทำตามเป้าหมายของตนเองให้สำเร็จ สอดคล้องกับแนวคิดของ Bradshaw⁽¹²⁹⁾ ที่พบว่าความคาดหวังในการกำหนดเป้าหมายด้วยตนเองนำไปสู่การเพิ่มพลังในตนเอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่งเสริมให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเองในทางบวกเพิ่มมากขึ้น และการที่เด็กเห็นคุณค่าของตนเองจะทำให้เด็กมีแรงจูงใจในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ดีอีกด้วย

ผลการศึกษาส่วนใหญ่ พบว่าพฤติกรรมด้านบวกของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความซุกไม่แตกต่างกับงานวิจัยอื่นๆ ส่วนในด้านความซุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายและเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกับงานวิจัยอื่นๆ มากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยในเด็กปกติ ซึ่งผลการวิจัยที่ปรากฏก็อาจจะเป็นไปตามหลักของความเป็นจริงที่ว่าเด็กที่ปกติก็ไม่น่าจะมีปัญหาด้านพฤติกรรมมากนัก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมีบางงานวิจัยที่มีผลการศึกษาที่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างเด็กที่ใช้ในการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างของกลุ่มประชากรเด็ก ความหลากหลายทางด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก รวมถึงอิทธิพลทางด้านค่านิยมและวัฒนธรรมทางสังคมของเด็กที่แตกต่างกันตามความเป็นปัจเจกบุคคลของเด็ก

2. ความแตกต่างด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชา ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผลการศึกษา การประเมินของเด็กและผู้ปกครองของเด็ก พบว่าเด็กที่มีพฤติกรรมการเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชา มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหาพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน คือ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์, ปัญหาพฤติกรรมเกร, ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชา มีปัญหาพฤติกรรมทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ดังนั้นผล

การศึกษาในครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยการเรียนรู้กวดวิชาไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก โดยอธิบายได้จากพฤติกรรมกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

จากการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ⁽¹²³⁾ พบว่าการที่เด็กเรียนพิเศษ เนื่องจากว่าเด็กจะได้มีการทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และรองลงมาคือเป็นความต้องการของเด็กเอง และผู้ปกครองเชื่อว่าการเรียนพิเศษจะช่วยให้เด็กสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้ แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการศึกษาของบุตรหลานและให้ความสำคัญกับสถาบันที่บุตรหลานจะทำการศึกษาต่อ และการศึกษาของ พรณีย์ ช. เจนจิต⁽¹²²⁾ พบว่าเหตุผลในการเรียนพิเศษของเด็กในวัยนี้ส่วนใหญ่เลือกเรียนเพื่อให้ได้ระดับคะแนนเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการทบทวนวิชาที่เรียนในชั้นเรียนปกติ และเชื่อว่าเมื่อเรียนแล้วทำให้สอบคัดเลือกได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ สุพัฒน์ กุศลสันต์⁽¹⁷⁾ ที่พบว่าการศึกษาของเด็กเลือกเรียนพิเศษ เนื่องจากเด็กรับรู้ได้ว่าในปัจจุบันการแข่งขันในสังคมมีมากขึ้น ประกอบกับค่านิยมของสังคมที่ยกย่องคนเก่ง และสังคมต้องการคนเก่งในด้านการทำงานหรือการเรียน และสอดคล้องกับการศึกษาของ ก้องเกียรติ บุญเสริม⁽⁴²⁾ ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าการที่เด็กเลือกเรียนกวดวิชาเนื่องจากเด็กสามารถรับรู้ได้ว่าโรงเรียนกวดวิชาที่มีคุณภาพและความสามารถในการสอน

การศึกษาของ เปรมฤดี มหาภาสกร⁽³²⁾ ที่ศึกษาการศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร พบว่าความพึงพอใจของผู้ปกครองเกี่ยวกับจำนวนวันที่เรียนพิเศษ พบว่าการเรียนส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงหลังเลิกเรียนในวันธรรมดา รูปแบบของการเรียนจะเน้นที่การสอนการบ้านของเด็ก เพื่อให้เด็กทำการบ้านได้และเป็นการแบ่งเบาภาระของผู้ปกครอง โดยผู้ปกครองมีความพึงพอใจเพราะจำนวนวันมีความเหมาะสมในการแนะนำการบ้านของนักเรียนได้ และพบว่าผู้ปกครองและนักเรียนส่วนใหญ่มีความพอใจในรูปแบบและประเภทการเรียนการสอน และนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการกระบวนกรของการเรียนการสอนทุกขั้นตอน ซึ่งเด็กเองก็สามารถรับรู้ได้ถึงเป้าหมายในการเรียนของตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ กวี วงศ์พุ่ม⁽¹²¹⁾ ที่กล่าวว่าการเรียนพิเศษในระดับประถมศึกษามีการสอนในวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ เพราะคนไทยมีค่านิยมที่เชื่อว่าถ้านักเรียนสามารถเรียนวิชาทั้งสองได้ดีก็จะทำให้มีอนาคตเจริญก้าวหน้า และตามหลักจิตวิทยาแล้ว เด็กต้องการการยอมรับจากสังคม ดังนั้นเมื่อสังคมยกย่องคนเก่ง โดยเฉพาะการสอบเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ ทำให้เด็กต้องเรียนพิเศษและเลือกเรียนวิชาเรียนที่สอดคล้องกับโรงเรียนที่ต้องการสอบเข้าศึกษาต่อ

การศึกษาของ สโรชนี ชื่นใจ⁽⁴¹⁾ ที่ศึกษาความต้องการเรียนกวดวิชาของนักเรียน พบว่านักเรียนที่เรียนกวดวิชาให้เหตุผลว่าโรงเรียนกวดวิชาสามารถช่วยให้ประสิทธิภาพทางการเรียนดีขึ้น เพราะโรงเรียนกวดวิชา มีเทคนิคหรือวิธีการต่างๆ ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และสามารถเข้าใจได้ง่ายและดีขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ⁽¹²³⁾ ที่พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนพิเศษถึงร้อยละ 93.51 โดยมีเหตุผลที่น่าสนใจ คือ นักเรียนมีความสนใจ ชอบและสนุกสนานในการเรียนวิชาหลักที่ใช้ในการสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยเห็นได้ว่าการเลือกวิชาเรียนในการเรียนพิเศษเป็นการเลือกเพื่อตอบสนองความสนใจของตนเอง อีกทั้งเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและเป็นบุคคลที่มีความก้าวหน้า และจากการศึกษา

ของ วุฒิพันธ์ ปรัชญพฤทธิ⁽⁵³⁾ กล่าวถึงความสำคัญของโรงเรียนกวดวิชาที่มีต่อเด็กว่าทุกวันนี้โรงเรียนกวดวิชากำลังเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของนักเรียนไปแล้ว

จากการศึกษาของ Mark Bray⁽¹³⁰⁾ ก้านทิพย์ ชาตวงศ์⁽³⁰⁾ และ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์⁽¹⁸⁾ มีผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่าการเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่เกิดจากความต้องการของผู้ปกครองที่เห็นด้วยกับการเรียนกวดวิชาของเด็กวัยนี้ว่าการเรียนกวดวิชาจะสามารถพัฒนาความรู้และความสามารถในการเรียนของเด็กได้ อีกทั้งการที่ผู้ปกครองต้องออกไปทำงาน ทำให้ไม่มีเวลาให้กับเด็ก จึงมีทัศนคติว่าการที่เด็กไปเรียนกวดวิชาและอยู่กับเพื่อนๆ ที่โรงเรียนกวดวิชาจะเกิดประโยชน์กับเด็กมากกว่าอยู่บ้านตามลำพัง โดยการเรียนกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายในสถาบันหรือโรงเรียนกวดวิชานี้ มีรูปแบบการเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้เคร่งครัดในเฉพาะเนื้อหาวิชาในการเรียนกวดวิชาเพียงอย่างเดียว แต่ผู้สอนจะมีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนผ่านการทำกิจกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ตามพัฒนาการและความสนใจของเด็ก มีแนวคิดหรือวิธีการสอนที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจของเด็ก พร้อมทั้งยังมีการสอดแทรกความสนุกสนานในการเรียนร่วมด้วย เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจได้เร็ว ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินและผ่อนคลายในการเรียน มีความสนใจในการเรียนได้นาน มีความต้องการในการเรียนและให้ความร่วมมือในการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้โรงเรียนกวดวิชาก็ยังเป็นสถานที่ที่ช่วยให้เด็กยังได้สนุกกับการมีพื้นที่ทางสังคมใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพบเพื่อนจากชั้นเรียนหรือพบเพื่อนใหม่ที่นอกเหนือจากเพื่อนที่เรียนในชั้นเรียนหรือโรงเรียนเดียวกัน ก็จะทำให้เด็กได้ฝึกเรียนรู้การเริ่มสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น และการมีพื้นที่ทางสังคมที่กว้างมากขึ้นกว่าครอบครัวและโรงเรียนของเด็กเอง เด็กได้เรียนรู้ที่จะสร้างมิตรภาพและสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น พร้อมทั้งเกิดการพัฒนาการเรียนรู้การเข้าใจอารมณ์และความต้องการตนเองและผู้อื่น สามารถที่จะเรียนรู้การปรับตัวและการอยู่ร่วมสังคมกับเพื่อนๆ นอกจากการเรียนกวดวิชาด้านเนื้อหาวิชาการแล้วยังมีรูปแบบการเรียนกวดวิชาด้านอื่นๆ ที่เรียกว่าการเรียนกวดวิชานันทนาการ ซึ่งเป็นการเรียนที่นอกเหนือจากเนื้อหาวิชาการที่เด็กจะต้องเรียนในชั้นเรียน ยกตัวอย่างเช่น การเรียนดนตรี การเรียนภาษา การเรียนทำขนม การเรียนด้านศิลปะการป้องกันตัว การเรียนด้านกีฬา เป็นต้น โดยเรียนในรูปแบบนี้เรียกได้ว่าเป็นการเรียนกวดวิชาที่เป็นการเรียนตามความสนใจหรือความถนัดของเด็ก โดยการเรียนกวดวิชาในรูปแบบนี้นอกจากจะช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินและผ่อนคลายแล้ว ยังทำให้เด็กได้เรียนรู้ว่าตนเองมีความสามารถในด้านใดและจะส่งเสริมหรือพัฒนาตนเองได้อย่างไรบ้าง อันจะนำมาซึ่งการเข้าใจในความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งเด็กจะสามารถที่จะส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

จะเห็นได้ว่ารูปแบบของการเรียนกวดวิชาในปัจจุบันนี้มีบรรยากาศของรูปแบบการเรียนที่แตกต่างไปจากการเรียนเพื่อมุ่งศึกษาวิชาการเพียงอย่างเดียวอีกต่อไป แต่ยังรวมไปถึงการสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานและให้มีความสอดคล้องต่อการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งโรงเรียนกวดวิชาที่นอกจากจะไม่ได้เป็นสถานที่ที่สร้างความตึงเครียดให้กับเด็กอีกต่อไปแล้ว แต่ยังเป็นสถานที่ที่สร้างความสนุกสนานและพื้นที่ทางสังคมของเด็ก ให้เด็กได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการสนุกสนานกับการเรียนและเพลิดเพลินกับการไปเจอเพื่อนและมีสังคมที่กว้างขึ้น

จากการศึกษาเห็นว่าเด็กส่วนใหญ่มีการรับรู้และมีเหตุผลของตนเองในการเลือกเรียนกวดวิชา ถึงแม้ว่าจะมีเด็กบางกลุ่มที่เรียนกวดวิชาเพื่อต้องการที่จะเรียนตามเพื่อนหรือมองว่าเป็นกระแสนิยมก็ตาม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นโดยส่วนใหญ่แล้วการเรียนกวดวิชา มีรูปแบบการเรียนการสอนที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลินในการเรียนกวดวิชา อีกทั้งเด็กยังได้สนุกสนานกับการพบเจอเพื่อนๆ ที่เรียนร่วมกันและได้ทำกิจกรรมร่วมกันในโรงเรียนกวดวิชา ทำให้พื้นที่ของโรงเรียนกวดวิชาเป็นพื้นที่ที่เปรียบเสมือนสังคมของเด็กอีกสังคมหนึ่งที่เด็กมีความสุขและสนุกสนานที่จะอยู่ในพื้นที่ตรงนี้ และเด็กมีทัศนคติต่อการเรียนกวดวิชาว่าการเรียนกวดวิชาทำให้ตนเองสามารถทำการบ้านและหรือการทบทวนบทเรียนที่เรียนในชั้นเรียนปกติได้ และยังรวมไปถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อสอบแข่งขันในการเข้าศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น จึงทำให้เด็กตัดสินใจเลือกเรียนกวดวิชา ซึ่งนอกจากการเรียนกวดวิชาจะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น เป็นการเพิ่มพูนความรู้แล้วยังได้เรียนรู้เทคนิควิธีการคิดต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อ บ่งชี้ได้ว่าเด็กรับรู้ได้ถึงถึงความสำคัญด้านการเรียนกวดวิชาและเลือกเรียนกวดวิชาด้วยความต้องการของตนเองอย่างเต็มใจ เพราะเด็กรับรู้และได้ตระหนักถึงความจำเป็นของการเรียนกวดวิชาต่อการศึกษาทั้งปัจจุบันและอนาคต ตลอดจนการเรียนกวดวิชาทำให้เด็กมีความมั่นใจว่าการเรียนกวดวิชาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จทางการศึกษาได้ ดังนั้นเมื่อเด็กรับรู้ได้ว่าเรียนกวดวิชาเพื่ออะไร เด็กก็จะได้รับประโยชน์จากการเรียนกวดวิชา นอกจากนี้เด็กยังได้รับการสนับสนุนการเรียนกวดวิชาจากผู้ปกครองอีกด้วย เนื่องจากผู้ปกครองมีทัศนคติที่รับรู้ได้ถึงถึงความสำคัญของการเรียนกวดวิชาของเด็กที่นอกจากจะช่วยในการทำการบ้านและทบทวนบทเรียนแล้วยังเป็นการช่วยพัฒนาและส่งเสริมความรู้ให้สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในชั้นเรียนที่สูงขึ้นได้ จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนกวดวิชานอกจากจะไม่ได้มีผลต่อการเกิดความวิตกกังวลหรือความเครียดของเด็กโดยตรงแล้ว ยังเป็นปัจจัยที่ช่วยในการสนับสนุนและส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในการเรียนอีกด้วย

แต่อย่างไรก็ดีการศึกษาในครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์⁽¹³⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเครียดในเด็ก พบว่าเด็กมีความเครียดถึงร้อยละ 44.32 ซึ่งในเด็กจำนวนนี้มีสาเหตุจากการเรียนกว่าร้อยละ 66.99 และเมื่อเด็กเกิดความเครียดหรือวิตกกังวล ก็จะทำให้เด็กเกิดการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตามมาได้ เช่น ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัญหาพฤติกรรมด้านความผิดปกติของความสนใจ เป็นต้น และจากการศึกษาของ สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับการกวดวิชาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียด ได้แก่ วิชาที่เรียนกวดวิชา วันที่เรียนกวดวิชา และเวลาที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา โดยพบว่านักเรียนมีความเครียดเป็นครั้งคราว และการศึกษาของ ปัทมา อินทร์พรหม⁽¹³¹⁾ ที่ศึกษาความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าระดับความเครียดของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนความเครียด คือ ความไม่พร้อมในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ความคาดหวังที่สูงของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยอื่นๆ พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชา มีความเครียดหรือปัญหาทางด้านสุขภาพจิตเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น โดยเห็นได้ว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาที่กำลังศึกษา

อยู่ในช่วงประถมศึกษาจะพบกับปัญหาทางด้านสุขภาพจิตจากปัจจัยการกวดวิชาน้อยกว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงมัธยมศึกษา เห็นได้จากการศึกษาของ สมปรารถนา ภาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับการกวดวิชาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียด ได้แก่ วิชาที่เรียนกวดวิชา วันที่เรียนกวดวิชา และเวลาที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา ในขณะที่การศึกษาในครั้งนี้อยู่ที่ศึกษาในเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าปัจจัยพฤติกรรมด้านการกวดวิชา ได้แก่ วิชาที่เรียนกวดวิชา วันที่เรียนกวดวิชา และเวลาที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา ไม่มีความเกี่ยวข้องต่อปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์หรือปัญหาพฤติกรรมในด้านอื่นๆ ของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความคาดหวังจากการเรียนและระดับความยากของเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการเรียนและการสอบแข่งขันที่แตกต่างกัน จากการศึกษาของ มานะ ตรีรยาภิวัฒน์⁽⁶²⁾ ที่พบว่าเป้าหมายในการเรียนกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษา จะเน้นการเรียนกวดวิชาเพื่อการทำกรบ้าน การทบทวนเนื้อหาความรู้ในห้องเรียน รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมความรู้ให้เด็กสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้ในระดับมัธยมศึกษาได้ โดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับได้ มีเป็นศิษย์เก่าของสถาบันนั้นๆ ได้รับการยอมรับจากสังคม และเป็นสถาบันที่มีนักเรียนสามารถที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับได้มาก ส่วนการเรียนกวดวิชาในระดับมัศึกษานั้น มีเป้าหมายเพื่อการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนจริง เพื่อเพิ่มเกรดและเรียนอย่างละเอียดและเจาะลึกในเนื้อหาวิชาการ เพื่อหวังผลในการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและสามารถเข้าเรียนในสายเรียนที่ได้รับความนิยมได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ ก้านทิพย์ ชาตวงศ์⁽³⁰⁾ ที่พบว่าการเรียนกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาจะเน้นการเรียนที่เฉพาะเจาะจงในการสอบเข้าศึกษาต่อระดับสูง เพื่อให้เกิดความชำนาญและเข้าใจมากขึ้นในเนื้อหาวิชาต่างๆ มากขึ้น เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เป็นต้น และจากการศึกษาของ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์⁽¹⁸⁾ ที่ศึกษาการเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย จำนวน 3,353 คน พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการเรียนกวดวิชา ร้อยละ 54.3 โดยนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ มีการเรียนกวดวิชาถึงร้อยละ 76.1 นักเรียนที่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าการเรียนกวดวิชาจะช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้นและช่วยในการเตรียมสอบเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ส่วนนักเรียนที่ไม่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าค่าเล่าเรียนแพง ร้อยละ 48.8 และเมื่อพิจารณาตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน พบว่านักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนเขตเมืองมีอัตราการเรียนกวดวิชาสูงกว่านักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนเขตนอกเมืองทุกจังหวัด

จากผลการศึกษาของแต่ละงานวิจัย พบว่าการเรียนกวดวิชาของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายนั้นไม่มีความแตกต่างกันมากนัก แต่มีการศึกษาของบางงานวิจัยที่มีผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความหลากหลายของความแตกต่างด้านปัจจัยส่วนบุคคลของเด็ก สภาพแวดล้อมและสังคมของเด็ก รวมถึงความคาดหวังและพฤติกรรมด้านการเรียนของเด็กที่มีความแตกต่างกันตามความเป็นปัจเจกบุคคล แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ยังสามารถบ่งชี้ได้ว่าการเรียนกวดวิชาของเด็กก็อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กมีปัญหาพฤติกรรม โดยจะมีผลต่อระดับของการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่มากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับความแตกต่างด้านปัจจัยต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นปัจเจกบุคคลของเด็ก

อีกทั้งนอกจากนี้ยังมีอีกหลายปัจจัยที่ที่ความสัมพันธ์กับเกิดปัญหาพฤติกรรม ยกตัวอย่างเช่น จากการศึกษาของ ปนัดดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ที่ศึกษาความชุกของปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมในเด็กที่มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดาและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การศึกษาของ Wang Yu Feng และคณะ⁽¹³²⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยเรียน อายุ 7 - 14 ปี จำนวน 2,432 คน ในเขตชุมชนเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมต่างๆ โดยเด็กชายจะมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กหญิง ในอัตราส่วน 4.9:1 การศึกษาของ สนิทพรณ ปิยนราพร⁽¹³³⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่ป่วยด้วยโรคลมชัก จำนวน 90 คน ที่มารับบริการแบบผู้ป่วยนอกที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า และสถาบันประสาทวิทยา พบว่าเด็กที่ป่วยด้วยโรคลมชักมีคะแนนที่อยู่ในระดับที่มีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 52.2 และการศึกษาของ จามรินทร์ วงเทพเตียน⁽⁸²⁾ ที่ศึกษาการแสดงออกด้านพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กที่มีภาวะซึมเศร้า ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าเมื่อเปรียบเทียบเด็กที่มีภาวะซึมเศร้ากับเด็กที่ไม่มีภาวะซึมเศร้า พบว่าเด็กที่มีภาวะซึมเศร้ามีค่าคะแนนของ SDQ แตกต่างจากเด็กที่ไม่มีภาวะซึมเศร้าใน Total difficulties score และทุกๆ คะแนนของ subscale อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าจะมีปัญหาทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์มากกว่าเด็กที่ไม่มีภาวะซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $p < 0.01$

จากการศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก จะเห็นได้ว่ามีหลายปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรม และเห็นได้ชัดว่าเด็กที่มีปัญหาทางด้านร่างกายและหรือด้านจิตใจร่วมด้วยจะมีระดับของค่าคะแนนของปัญหาพฤติกรรมที่มากกว่าเด็กปกติทั่วไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความแตกต่างด้านปัจเจกบุคคลของเด็กด้วย

จากการศึกษาของแต่ละงานวิจัย พบว่าต่างก็มีหลากหลายปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก และพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางด้านร่างกายและหรือจิตใจร่วมด้วย จะมีความชุกของปัญหาพฤติกรรมที่สูงกว่าเด็กปกติทั่วไปอย่างเห็นได้ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าเด็กมีค่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมในระดับต่ำ เนื่องจากได้ทำการศึกษาในเด็กที่ปกติทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามหลักของความเป็นจริงที่ว่าเด็กที่ปกติก็ไม่น่าที่จะมีปัญหาด้านพฤติกรรมที่มากนัก

3. ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

3.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3.1.1 เพศ

เด็กที่เรียนกวดวิชาทั้งหมดมีจำนวนเพศหญิง ร้อยละ 56.5 และเพศชาย ร้อยละ 43.5 ซึ่งพบว่าเพศหญิงมากกว่าเพศชาย สอดคล้องกับการศึกษาของ รัชดา บุญมหาสิทธิ์⁽¹³⁴⁾ ที่ศึกษาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย บริเวณสยามสแควร์ พบว่าเพศหญิงมีการเรียนกวดวิชามากกว่าเพศชาย สอดคล้องกับบทความของ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ⁽¹³⁵⁾ ที่ศึกษาการกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา กล่าวว่าผู้ที่กวดวิชาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง เนื่องจากเพศหญิงมีความวิตกกังวลและมีความสนใจในการเรียนมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้แตกต่างกับการศึกษาของ เปรมฤดี มหาภาสกร⁽³²⁾ ที่ศึกษาการศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร พบว่าโดยส่วนใหญ่เด็กที่เรียนกวดวิชาเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และจากการศึกษาของ สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่มีจำนวนเพศชายและเพศหญิงใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของเด็กในการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน และในการศึกษาครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลแบบไม่เฉพาะเจาะจงเลือกเพศของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล

ผลการศึกษาจากการประเมินของเด็กที่เรียนกวดวิชา พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยจากการศึกษาของ สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ที่พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กนักเรียนในด้านปวดหัวข้างเดียวหรือบริเวณขมับทั้งสองข้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พบว่าเพศหญิงจะมีความเครียดในปัจจุบันด้านนี้มากกว่าเพศชาย จากการศึกษาของ Coleman⁽¹³⁶⁾ บ่งชี้ให้เห็นว่าเมื่อเด็กเกิดความวิตกกังวล เด็กมักมีการแสดงออกให้เห็นผ่านทางด้านการแสดงพฤติกรรมและปฏิกิริยาต่างๆ ทางร่างกาย เช่น ปวดศีรษะ มีปัญหาเกี่ยวกับระบบทางเดินอาหาร จากการศึกษาการศึกษาของ Wade และคณะ⁽¹³⁷⁾ พบว่าภาวะและความรุนแรงของความวิตกกังวลของเด็กนั้นเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น การได้รับสิ่งกระตุ้นจากความเครียดในชีวิตประจำวัน (Separation anxiety) ซึ่งการที่เด็กเครียดและมีอาการแสดงออกด้านการปวดหัวข้างเดียวนั้น เป็นลักษณะที่บ่งชี้ว่าเด็กมีความเครียดที่ค่อนข้างรุนแรง สอดคล้องกับการศึกษาของ Savery⁽¹³⁸⁾ ที่กล่าวว่าอาการปวดศีรษะที่เกิดจากความเครียด เป็นความเครียดในระดับที่รุนแรงในชั้นที่ 3 จากทั้งหมด 4 ชั้น ซึ่งเป็นอาการที่ต้องรีบปรึกษาแพทย์เพื่อบรรเทาอาการ บ่งชี้ได้ว่าเด็กที่มี

ความเครียดและมีปัญหาด้านร่างกายร่วมด้วยนั้นจะมีแนวโน้มของการเกิดปัญหาพฤติกรรมได้มากกว่าเด็กปกติทั่วไป

จากการศึกษาของ ปันดดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ที่พบว่าเพศชายมีปัญหาพฤติกรรมสูงกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับการศึกษาของ ลินีพรณ ปิยนราพร⁽¹³³⁾ ที่พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 พบว่าเพศชายมีปัญหาพฤติกรรมสูงกว่าเพศหญิงเกือบ 2 เท่า สอดคล้องกับการศึกษาของ Wang Yu Feng และคณะ⁽¹³²⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยเรียน อายุ 7 - 14 ปี ในเขตชุมชนเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรม โดยเด็กชายจะมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กหญิง ในอัตราส่วน 4.9:1 การศึกษาของ อำไพ ทองเงิน⁽¹³⁹⁾ พบว่าเด็กชายมีพฤติกรรมรุนแรงโดยรวมและมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งมากกว่าเด็กหญิง เนื่องจากการเลี้ยงดูในเด็กที่แตกต่างกันตามเพศ โดยที่เด็กหญิงส่วนใหญ่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบการเอาใจใส่ ดูแล ถูกควบคุม และมีกฎระเบียบกฎเกณฑ์มากกว่าเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงมีพฤติกรรมที่เรียบร้อยมากกว่า ในขณะที่เดียวกันเด็กชายมักได้รับการเลี้ยงดูให้ทำตามใจชอบ มีอิสระและไม่ค่อยถูกตำหนิเมื่อทำอะไรผิดพลาดหรือไม่เรียบร้อย รวมถึงร่างกายและพฤติกรรมของเด็กชายที่มีความว่องไวและปราดเปรี้ยวมากกว่า ทำให้เด็กชายค่อนข้างที่จะอิสระในการแสดงออก จากการศึกษาของ วาสนา อิมโอษฐ์⁽¹⁴⁰⁾ และ Papalia และ Olds⁽¹⁰⁸⁾ พบว่าเด็กหญิงมีพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กชาย เนื่องจากธรรมชาติของเด็กหญิงที่ถูกอบรมสั่งสอนให้ช่วยเหลือผู้อื่น จากการศึกษาของ รัชนิวรรณ วนิชย์ถนอม⁽¹⁴¹⁾ และ วรสฤษฎ์ บึงเมือง⁽¹⁴²⁾ พบว่าเพศหญิงมีความเป็นกันเองและมีความอบอุ่นมากกว่าในเพศชาย สอดคล้องกับการศึกษาของ อัจฉรา กัลยาณชาติ⁽¹⁴³⁾ ที่พบว่าเพศหญิงจะมีลักษณะนิสัยที่ให้ความใส่ใจผู้อื่นในด้านปฏิสัมพันธ์ ในขณะที่เพศชายจะให้ความสำคัญกับการงานและใส่ใจกับความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในครั้งนี้ จากการประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากการศึกษาบ่งชี้ได้ว่าเพศหญิงอาจมีแนวโน้มในการแสดงออกด้านพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเพศชาย และอธิบายได้ว่าการเลี้ยงดูในเพศชายที่ไม่ถูกควบคุมหรือจำกัดขอบเขตมาก ทำให้มีแนวโน้มในการแสดงออกปัญหาพฤติกรรมมากกว่า และมีแนวโน้มที่รุนแรงมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เดียวกันเพศหญิงที่ถูกอบรมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดและมีกฎระเบียบมากกว่า ทำให้การแสดงออกด้านพฤติกรรมเป็นไปในรูปแบบที่สำรวม ไตร่ตรอง และเอาใจใส่กับสิ่งต่างๆ รวมถึงพฤติกรรมด้านการเรียนและความสนใจในการเรียนร่วมด้วย อีกทั้งยังมีแนวโน้มในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเพศชาย ดังนั้นจากการศึกษา พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็ก โดยเด็กที่มีเพศที่ต่างกัน ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ต่างกันไป ทั้งนี้เนื่องมาจากความแตกต่างด้านลักษณะทางกายภาพของเด็ก อันเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อรูปแบบการเลี้ยงดูในเด็กที่ต่างกัน จึงสามารถบ่งชี้ได้ว่าเพศเป็นปัจจัยที่มี

ความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กและยังรวมถึงปัญหาพฤติกรรมของเด็กอีกด้วย

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3.2.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

ผลการศึกษาจากการประเมินของผู้ปกครองของเด็กที่เรียนกวดวิชา พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับการศึกษาของ สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนในด้านความรู้สึกหงุดหงิด รำคาญใจ และความรู้สึกเสียงสั่น ปากสั่นหรือมือสั่นเวลาที่เกิดความไม่พอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างกันมีความเครียดในเรื่องความรู้สึกหงุดหงิด รำคาญใจมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่ เป็นม่าย และอยู่ด้วยกัน จากการศึกษาของ Penn State University⁽¹⁴⁴⁾ พบว่าครอบครัวที่มีบิดามารดาเพียงคนเดียวมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและมีเวลาในการทำกิจกรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาหรืองานอดิเรกกับบุตรที่ต่ำกว่าครอบครัวที่มีทั้งบิดาและมารดา และจากการศึกษาของ จิตติมา อัจฉริยกุล⁽¹⁴⁵⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนกวดวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนในระดับที่สูงจะมีการตัดสินใจเรียนกวดวิชามากกว่านักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนในระดับต่ำ เนื่องจากผู้ปกครองที่มีฐานะดีย่อมไม่มีปัญหาในด้านค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการเรียนกวดวิชาที่ค่อนข้างสูงพอสมควร จึงมีความสามารถในการส่งบุตรหลานของเข้าเรียนกวดวิชาได้ ในขณะที่ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีรายได้น้อยไม่สามารถส่งให้บุตรหลานของตนเรียนกวดวิชาได้ และจากการศึกษาของ ประภาวีย์ ชวนไชยะกุล⁽¹⁴⁶⁾ ที่ศึกษาสภาพและผลกระทบของโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทย พบว่าค่าใช้จ่ายด้านการกวดวิชามีผลกระทบด้านเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับมาก โดยค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้กับผู้ปกครองโดยไม่จำเป็น ทั้งนี้รวมถึงรายจ่ายด้านอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือค่าใช้จ่ายของการเรียนกวดวิชา เช่น ค่าอาหารกลางวัน ค่าเดินทาง ตลอดจนอุปกรณ์การเรียนอื่นๆ ที่จำเป็นและเอื้อต่อการเรียนกวดวิชา เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าปัจจัยสถานภาพสมรสของบิดามารดามีความเกี่ยวข้องกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา จากการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่าครอบครัวของเด็กที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกันจะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ดีกว่าครอบครัวของเด็กที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสแยกกันอยู่หรือม่าย ในขณะที่เดียวกันเด็กที่ครอบครัวมีรายได้สูงก็อาจจะมีความสามารถในการเข้าถึง

การเรียนรู้กวดวิชามากกว่าเด็กที่มีครอบครัวมีรายได้ต่ำ เนื่องจากครอบครัวที่มีรายได้สูงสามารถให้การสนับสนุนในด้านค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาและสามารถเข้าถึงการเรียนกวดวิชาได้มากกว่า ในขณะที่เด็กที่มีความครอบครัวที่มีรายได้น้อยก็ทำให้ความสามารถในการเข้าถึงการกวดวิชาได้น้อย ขาดโอกาสในการได้รับความรู้เพิ่มเติมจากการเรียนกวดวิชา ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในความรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากการศึกษาของสโรชินี ซินใจ⁽⁴¹⁾ ที่ศึกษาความต้องการเรียนกวดวิชาของนักเรียน พบว่าการที่นักเรียนเรียนกวดวิชาเนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาสามารถช่วยให้ตนมีประสิทธิภาพทางการเรียนสูงขึ้นได้ เพราะโรงเรียนกวดวิชามีเทคนิคหรือวิธีการต่างๆ ที่สอนแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้และสามารถเข้าใจได้ง่ายและดีขึ้น จะเห็นได้ว่าเด็กโดยส่วนใหญ่มีทัศนคติที่เชื่อว่าการเรียนกวดวิชาจะช่วยให้ตนเองมีผลการเรียนที่ดีขึ้นและเพิ่มความรู้ความมั่นใจในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นการที่เด็กขาดโอกาสในการเข้าถึงการกวดวิชาอาจทำให้เกิดความวิตกกังวลหรือความเครียดจากการเรียนได้ ทั้งนี้หากความเครียดเหล่านั้นไม่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและเหมาะสมก็จะทำให้ความเครียดของเด็กยังคงอยู่และอาจจะเพิ่มมากขึ้น อันส่งผลกระทบต่อการศึกษาสุขภาพจิตและปัญหาพฤติกรรมของเด็กก็ตามมาได้ จากการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาในครั้งนี้ที่พบว่าส่วนใหญ่เด็กที่เรียนกวดวิชาเป็นผู้ปกครองที่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน 206 คน (ร้อยละ 86.2) และพบว่าผลการศึกษาด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชามีปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

3.2.2 การศึกษาของบิตามารดา

ผลการศึกษาจากการประเมินของผู้ปกครองของเด็กที่เรียนกวดวิชา พบว่าการศึกษาของบิตามารดามีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่าเด็กที่มีบิดามารดาการศึกษาอยู่ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีบิดามารดาการศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา และเด็กที่มีมารดาการศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาที่มีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีมารดาการศึกษาอยู่ระดับอุดมศึกษา สอดคล้องกับการศึกษาของ สมปรารถนา ผาสุพันธ์⁽⁶⁴⁾ ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนกวดวิชา ในกรุงเทพมหานคร พบว่าการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียน ด้านความรู้สึกล้มเหลวและเศร้าหมอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การศึกษาของมารดาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียน ด้านความรู้สึกรวนกระวายอยู่ตลอดเวลา และมีอาการของหัวใจเต้นแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าเด็กที่บิดามารดาไม่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีไม่มีความเครียดเหล่านี้

ผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่เรียนกวดวิชาที่มีบิดามารดาไม่มีการศึกษาอยู่ระดับอุดมศึกษา จำนวน 149 คน (ร้อยละ 62.3) และ 164 คน (ร้อยละ 68.6) ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของ ปริญญา แก้วไทรนนท์⁽¹⁴⁷⁾ ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลต่อการเรียนกวดวิชา : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสาม

เสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่เรียนกวดวิชาจากครอบครัวที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง เนื่องจากผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาที่สูงย่อมมีทัศนคติที่เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงมีแนวโน้มที่จะส่งเสริมให้บุตรหลานเข้าสู่กระบวนการการศึกษาได้มาก

จากการศึกษา สามารถอธิบายได้ว่าเด็กที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาที่ต่ำมีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมที่มากกว่าเด็กที่มีบิดามารดามีการศึกษาสูงนั้น เนื่องจากการที่บิดามารดามีการศึกษาต่ำอาจจะมีความรู้ความสามารถที่ไม่เพียงพอต่อการเข้าใจพัฒนาการและความต้องการในแต่ละช่วงวัยของเด็ก รวมถึงความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ จึงทำให้ขาดความรู้ความสามารถในการให้คำแนะนำและข้อชี้แนะต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการสนับสนุนปัจจัยในการตอบสนองหรือส่งเสริมความต้องการในด้านต่างๆ ของเด็ก เมื่อเด็กไม่ได้รับการสนับสนุนหรือตอบสนองอย่างเพียงพอต่อความต้องการก็จะนำมาซึ่งความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล และเครียดง่าย สอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีเรือน แก้วกังวาล⁽¹⁴⁾ วนิดา ชนินทุทรวงศ์⁽⁷⁰⁾ และ อลิษา วัชรสินธุ์⁽⁷¹⁾ ที่กล่าวว่าเด็กที่ไม่ได้รับการตอบสนองทางด้านอารมณ์ที่เหมาะสมจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล เครียด ไม่สบายใจ และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็อาจจะทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณเองไม่มีค่า รู้สึกว่าตนเองล้มเหลวและเกิดทัศนคติหรือมุมมองในด้านลบต่อภาพลักษณ์ของตนเอง โดยมีการแสดงออกถึงความรู้สึกเหล่านั้นผ่านการแสดงออกทางอารมณ์ที่ผิดปกติ ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรมได้ง่าย โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Emotional problems)

3.3 ปัจจัยด้านโรงเรียนที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3.3.1 ผลการเรียนรู้

ผลการศึกษา พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่มีผลการศึกษาอยู่ที่ 3.01 – 4.00 จำนวน 214 คน (ร้อยละ 89.5) สอดคล้องกับการศึกษาของ ไพฑูรย์ สินลารัตน์⁽¹⁸⁾ ที่ศึกษาเรื่องการกวดวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย พบว่านักเรียนที่เกรดเฉลี่ยสูงมีการกวดวิชามากกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ

ผลการศึกษาจากการประเมินของเด็กที่เรียนกวดวิชาและผู้ปกครองของเด็กที่เรียนกวดวิชา พบว่าผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปัทมา อินทร์พรหม⁽¹³¹⁾ ที่ศึกษาความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 5 ภาคการศึกษาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความเครียด โดยพบว่าเกรดเฉลี่ยที่สูงทำให้มีระดับความเครียดอยู่ในระดับต่ำ จากการศึกษารองของ วิเชียร เกตุสิงห์⁽¹⁴⁸⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน

ปี 2542 พบว่าเกรดเฉลี่ยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสัมพันธ์กับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ สอดคล้องกับการศึกษาของ บุญวดี เพชรรัตน์⁽¹⁴⁹⁾ พบว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีผลการเรียนที่ไม่ดี มีความเปราะบางต่อความเครียดได้มากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนดี และสอดคล้องกับการศึกษาของ Lee และคณะ⁽¹⁵⁰⁾ ที่พบว่าปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นทางการศึกษาที่พบบ่อยที่สุดที่ทำให้นักศึกษาเกิดความเครียด คือ ผลการเรียนและการแข่งขันในการสอบ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้นี้พบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 มีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 3.01 - 4.00

บ่งชี้ได้ว่าผลการเรียนของเด็กเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กตลอดจนความเครียดในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนดีก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการสอบแข่งขันเพื่อเข้าศึกษาต่อได้มาก จากการศึกษาของ อรุณี ออนสวัสดิ์⁽¹⁵¹⁾ กล่าวว่าการศึกษาที่นักเรียนมีผลการเรียนที่ดี ก็อาจจะส่งผลให้นักเรียนมีความเครียดในระดับที่น้อย หรือทั้งนี้เกิดจากระเบียบการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในรูปแบบการสอบรับตรง ที่เป็นรูปแบบการสอบที่มีการกระจายโอกาสให้กับนักเรียน และสำนักทดสอบกลาง⁽¹⁵²⁾ กล่าวว่า การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยในระบบการสอบแบบแอดมิชชั่น (Admissions) นั้น ได้มีการนำผลของการเรียนมาใช้เป็นองค์ประกอบในการคิดเป็นคะแนนถึง ร้อยละ 30 ดังนั้นสามารถที่จะอธิบายได้ว่าผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาต่ออย่างมาก ฉะนั้นแล้วการที่เด็กนักเรียนมีผลการเรียนที่ดี ก็จะทำให้เด็กมีความวิตกกังวล ความเครียดในการเรียนหรือการสอบแข่งขันอยู่ในระดับที่น้อย เพราะผลการเรียนที่อยู่ในระดับที่ดีสามารถที่จะตอบสนองความต้องการในการเข้าศึกษาต่อของเด็กได้

จากการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่าผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเกิดความเครียดและการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก จากการศึกษาของ Linda Mayes (อ้างใน หัตยา ดำรงค์ผล)⁽¹⁵³⁾ กล่าวว่าเด็กที่มีประสบการณ์ความเครียด ร่างกายจะมีการปล่อยสารสื่อประสาทชนิดหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำงานของสมอง ในกรณีที่เด็กมีประสบการณ์ความเครียดเกิดขึ้นบ่อยครั้ง จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสมองโดยถาวร มีผลต่อผลกระทบทางลบต่อระดับสติปัญญาของเด็ก และการศึกษาของ หัตยา ดำรงค์ผล⁽¹⁵³⁾ พบว่าการที่เด็กเกิดความเครียดจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของความเครียดของเด็ก ในกรณีที่เด็กมีความเครียดที่รุนแรงมาก เด็กจะมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมถดถอย มีอารมณ์โกรธและโมโหง่าย มีพฤติกรรมเมเกรี้ยวร้าย ทั้งนี้อาจนำไปสู่การมีปัญหาด้านจิตใจได้ในอนาคต สอดคล้องกับผลการศึกษาในครั้งนี้นี้ที่พบว่าผลการเรียนของเด็กที่เรียนกวดวิชาอยู่ในระดับที่สูงและมีผลการศึกษาด้านปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

4. ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

4.1.1 อายุ

ผลการศึกษา การประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับการศึกษาของ อำไพ ทองเงิน⁽¹³⁹⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมของเด็กในเขตในเขตชุมชนชั้นนอกกรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสังเกตโดยตรง พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก โดยอายุ 6 - 7 ปี มีพฤติกรรมอยู่ไม่สุขหรือลุกลี้ลุกกลนมากกว่าเด็ก อายุ 8 - 9 ปี และ 10 - 11 ปี บ่งชี้ได้ว่าอายุที่แตกต่างกันมีการแสดงออกด้านพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ในขณะที่เดียวกันผลการศึกษาข้างต้นพบว่าเด็กมีปัญหาพฤติกรรมสูงกว่าผลการศึกษาของ เบญจพร ปัญญา⁽⁹⁰⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมและปัญหาทางอารมณ์ของเด็ก อายุ 8 - 11 ปี พบว่าเด็กมีปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 29.11 สอดคล้องกับการศึกษาของ มงคล หล้าคำ⁽¹⁰²⁾ และ อบรม สนิทบาล⁽¹⁵⁴⁾ พบว่าเด็กในช่วงอายุน้อยพบปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กในช่วงอายุมาก สามารถอธิบายได้จากพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็ก เนื่องจากเด็กที่อายุน้อยยังไม่สามารถรับรู้ถึงความถูกต้องเหมาะสมของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่เหมาะสมตามสถานการณ์หรือกาลเทศะ รวมถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ตามบรรทัดฐานที่สังคมให้การยอมรับได้มากเท่าใดนัก อีกทั้งยังเป็นช่วงระยะเวลาที่เด็กกำลังปรับตัวเข้าสู่สังคมที่กว้างมากขึ้น ทั้งสังคมภายในโรงเรียน กลุ่มเพื่อน ครู สังคมภายนอกโรงเรียน รวมถึงระบบการเรียนการสอนที่แตกต่างจากเดิม ซึ่งอาจจะทำให้เด็กประสบกับสภาวะที่ยุ่งยากทางด้านจิตใจ ฉะนั้นเมื่อเด็กประสบกับสภาวะที่ยุ่งยากทางด้านจิตใจ เด็กก็จะมีการแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้องหรือที่เรียกได้ว่าปัญหาพฤติกรรม ได้มากกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า เนื่องจากเด็กที่อายุมากกว่าได้ผ่านกระบวนการอบรมขัดเกลาสั่งสอนว่าสิ่งใดควรปฏิบัติและเรียนรู้การปฏิบัติตามในสังคมได้มากกว่า จึงทำให้การแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมในเด็กอายุมากกว่ามีน้อยกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า สอดคล้องกับผลการศึกษาจากการประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งอาจบ่งชี้ได้ว่าเด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีการพัฒนาทางด้านกระบวนการของการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและรู้จักคิดในมุมมองของผู้อื่นได้มากกว่า ทำให้เกิดการเรียนรู้ด้านการแสดงออกของพฤติกรรมเป็นไปอย่างเหมาะสมตามเหตุผลของสถานการณ์นั้นๆ และเด็กสามารถที่จะเรียนรู้การประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมตามความต้องการและอยู่บนบรรทัดฐานของสังคมได้มากขึ้น ฉะนั้นแล้วอาจกล่าว

ได้ว่าการแสดงออกด้านพฤติกรรมของเด็กที่อายุมากกว่าเป็นไปในรูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสมมากกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า

การประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก สอดคล้องกับการศึกษาของ กัลญา แก้วอินทร์⁽¹¹³⁾ ที่พบว่าอายุที่แตกต่างกันของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็กนักเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กที่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีอายุที่ใกล้เคียงกันและอยู่ในช่วงวัยเรียนที่ใกล้เคียงกัน ทำให้ไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมตามทัศนคติของผู้ปกครอง ซึ่งอาจมีทัศนคติที่ว่าเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษายู่ในช่วงวัยเดียวกัน จึงทำให้การประเมินพฤติกรรมของเด็กไม่มีความแตกต่างด้านพฤติกรรมหรือปัญหาพฤติกรรมมากนัก

4.2 ปัจจัยด้านครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

4.2.1 การเลี้ยงดู

ผลการศึกษา การประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายและผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีความสอดคล้องกันที่ว่า การเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับการศึกษาของ ปณิตดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมในเด็ก พบว่ารูปแบบการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และจากการศึกษาของ Sears และคณะ⁽¹⁵⁵⁾ พบว่าการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามีผลต่อการแสดงออกด้านพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบันและศักยภาพในการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กในอนาคต

การประเมินของผู้ปกครอง พบว่าการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูเด็กแบบเข้มงวด (ร้อยละ 29.1) มีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ (ร้อยละ 60) สอดคล้องกับการศึกษาของ ปณิตดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมในเด็ก พบว่าการเลี้ยงดูเด็กแบบใช้อำนาจควบคุมมีสัดส่วนเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมต่อเด็กที่ไม่มีปัญหาพฤติกรรมสูงสุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการที่บิดามารดาเลี้ยงดูเด็กโดยการตั้งกรอบและกฎระเบียบให้เด็กอย่างจำกัด ขาดพื้นที่และการยอมรับในการแสดงด้านพฤติกรรมและความคิดอย่างอิสระ และมีการตั้งความหวังไว้กับเด็กว่าจะต้องมีแนวทางการประพฤติปฏิบัติเช่นไร ทำให้เด็กไม่สามารถเข้าถึงความรู้สึกที่เป็นอิสระในการแสดงออกถึงพฤติกรรมและความคิดได้อย่างใจปรารถนา สอดคล้องกับการศึกษาของ Baumrind⁽¹⁵⁶⁾ ที่กล่าวว่าเด็กที่บิดามารดาเลี้ยงดูโดยใช้อำนาจในการควบคุมในการกระทำสิ่งต่างๆ มักเป็นเด็กที่มีความวิตกกังวล (Anxious) ไม่ค่อยมีความสุขกับสิ่งต่างๆ รู้สึกไม่มั่นคง (Insecure) เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือกลุ่มเพื่อน มักมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Withdrawal) แสดงความไม่เป็นมิตร เมื่อเด็กเกิดความรู้สึกที่ซับซ้อนใจ

การประเมินของเด็ก พบว่าการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบผสม (เข้มงวดและแบบประชาธิปไตย/อิสระ) (ร้อยละ 19.9) มีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ (ร้อยละ 60) อธิบายได้จากลักษณะของการเลี้ยงดูในรูปแบบผสม ที่มีลักษณะการเลี้ยงดูที่เป็นประชาธิปไตย มีอิสระในการคิด และการแสดงออก แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีการกำหนดกฎระเบียบพฤติกรรมที่ชัดเจนและเข้มงวด ทำให้เด็กมีทัศนคติว่าเป็นรูปแบบของการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและการใช้อำนาจเข้ามาร่วมด้วย บางครั้งเด็กอาจจะเกิดความสับสน เพราะได้รับการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่ไม่คงเส้นคงวาหรือไม่มั่นคง เด็กไม่สามารถคาดการณ์การตอบสนองของผู้ปกครองได้ อาจทำให้เด็กเกิดความสับสนในรูปแบบการตอบสนองที่ไม่มั่นคง สอดคล้องกับการศึกษาของ สุปัทนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา⁽¹⁵⁷⁾ ที่กล่าวว่า การอบรมบุตรควรที่จะมีความสม่ำเสมอคงเส้นคงวา (consistency) เพราะความรักความอบอุ่น ความสม่ำเสมอ ความเป็นที่พึง และการปกป้องคุ้มครองที่พอเหมาะที่ได้รับจากบิดามารดา จะสร้างความรู้สึกรับประกันทางจิตใจ (security) และความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) ให้กับเด็ก อันเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีและมีความสำเร็จในชีวิตของเด็ก และจากการศึกษาของ วัฒนเพ็ญ บุญประกอบ⁽¹⁵⁸⁾ กล่าวว่าเด็กตั้งแต่ 2 ขวบขึ้นไป บิดาจะมีบทบาทสำคัญต่อการเลี้ยงดูอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเรื่องการสร้างวินัยและควบคุมระเบียบ เด็กที่มีบิดาเข้ามา มีบทบาทจะมีการพัฒนาการปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี ยอมรับและรู้จักเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีทักษะการเรียนรู้ที่ดีและสามารถทำสำเร็จได้หลายอย่าง โดยบิดาควรที่จะมีลักษณะที่เข้มงวดแต่ให้อภัย รับฟังความคิดเห็น มีความยืดหยุ่น มีอารมณ์ขัน มีเทคนิคในการสอน และรู้จักการปรับเปลี่ยนบทบาทเมื่อเด็กเริ่มโตหรือเข้าสู่ช่วงวัยที่ต่าง เช่น เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ควรให้เวลาในการทำกิจกรรมที่สนุกสนานร่วมกันอยู่เสมอ เปิดโอกาสให้เด็กเข้าหา และเมื่อเด็กเริ่มมีวินัยในตนเองแล้ว กรอบและกฎระเบียบระเบียบก็อาจจะน้อยลงไปตามวัยที่พัฒนาขึ้น แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งบทบาทของการเป็นที่ปรึกษาที่ได้รับ ความไว้วางใจและสามารถเข้าหาได้เมื่อเด็กต้องการ

เห็นได้ว่าการเลี้ยงดูแบบผสมเป็นการเลี้ยงดูที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดร่วมกับแบบประชาธิปไตย/อิสระ เมื่อมีการผสมรูปแบบของการเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน ทำให้ความยืดหยุ่นและความเสมอต้นเสมอปลายอย่างมีเหตุผลในการแสดงออกของผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่สำคัญของการเลี้ยงดูในรูปแบบนี้ เพราะหากผู้ปกครองใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมากเกินไป ขาดความสม่ำเสมอหรือความไม่แน่นอนในท่าทีของการแสดงออกไม่ว่าจะเป็นการแสดงท่าทีหรืออารมณ์ความรู้สึกของผู้ปกครองในการตอบสนองต่อความคิดหรือการแสดงออกของเด็ก ตลอดจนความเข้าใจในพัฒนาการของเด็กเพื่อการปรับเปลี่ยนบทบาทของการอบรมเลี้ยงดูให้เหมาะสมตามช่วงวัยของเด็ก จะทำให้เด็กไม่สามารถที่จะคาดการณ์การตอบสนองของผู้ปกครองได้ เด็กเกิดความสับสนหรือวิตกกังวล และขาดการเรียนรู้ความยืดหยุ่นและการประนีประนอมให้การแสดงออกด้านพฤติกรรมจากผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่าเด็กมีทัศนคติต่อการเลี้ยงดูแบบผสมว่ามีความเกี่ยวข้องกับ

การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กมากกว่าการเลี้ยงดูแบบอื่น สามารถอธิบายได้ว่าเด็กสามารถรับรู้ได้ถึงความไม่มั่นคงในการคาดการณ์การแสดงออกของผู้ปกครอง ทำให้เด็กอยู่กับอารมณ์ที่วิตกกังวลหรือความไม่สบายใจล่วงหน้ากับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น จากการศึกษาของ วนิตา ชนินทยุทวงศ์⁽⁷⁰⁾ และ อลิสซา วัชรสินธุ์⁽⁷¹⁾ ที่กล่าวสอดคล้องกันว่า ความวิตกกังวลที่มากเกินไปทำให้เด็กเกิดสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่มีความสุข กระวนกระวายใจ หวาดกลัว แยกตัว ไม่มั่นใจในตัวเอง ชอบพึ่งพิงผู้อื่น กระบวนการในการคิดช้า เป็นต้น และมีผลกระทบโดยตรงต่อการแสดงออกทางด้านพฤติกรรม เช่น ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่มีเพื่อน และการศึกษาของ วุฒิชัย บุญยอนฤธิ์ และ มานิต ศรีสุรภานนท์⁽⁷⁴⁾ กล่าวว่าการศึกษาที่ไม่ได้รับการตอบสนองทางด้านอารมณ์ที่เหมาะสม ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล เครียด ไม่สบายใจ และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็อาจจะทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาเองไม่มีค่า รู้สึกล้มเหลวและมีมุมมองต่อภาพลักษณ์ของตนเองในด้านลบ โดยแสดงออกถึงความรู้สึกเหล่านั้นผ่านการแสดงออกทางอารมณ์ที่ผิดปกติ ซึ่งจะนำไปสู่การมีปัญหาด้านพฤติกรรมตามมา

จากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาพฤติกรรมน้อยกว่าการเลี้ยงดูรูปแบบอื่น สามารถอธิบายได้ว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ เป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่มีผลต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่น้อยกว่าเมื่อเทียบกับการเลี้ยงดูในรูปแบบอื่น สอดคล้องกับการศึกษาของ อรพีญญา นาควิษระ⁽¹⁵⁹⁾ ที่ศึกษาถึงอิทธิพลและบทบาทของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีปัญหาพฤติกรรมในระดับที่น้อยกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและปล่อยปละละเลย การศึกษาของ Sears และคณะ⁽¹⁵⁵⁾ กล่าวว่าการศึกษาของผู้ปกครองเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตย ไม่เข้มงวดกับกฎระเบียบกติกาหรือไม่ตามใจเด็กจนมากเกินไป การออกกฎระเบียบและการสร้างวินัยให้กับเด็กเป็นไปอย่างเป็นเหตุเป็นผลและมีแนวทางในการเลี้ยงดูที่ชัดเจน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าเขาเองมีอิสระในการแสดงออกทั้งทางด้านความคิดและการแสดงออก ได้รับการยอมรับในความสามารถทางด้านความคิดและการแสดงออก ผู้ปกครองให้ความร่วมมือหรือสนับสนุนเด็กตามสถานการณ์และโอกาสอันเหมาะสม และเด็กได้รับการยอมรับและการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ทำให้เด็กสามารถที่จะสื่อสารให้ผู้ปกครองเข้าใจได้ถึงความรู้สึกและความต้องการได้อย่างปราศจากความกลัวหรือความวิตกกังวลกับการตอบสนองของผู้ปกครองที่ตามมา และจากการศึกษาของ สุภัฏญญา กุลอึ้ง⁽¹⁶⁰⁾ ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยทำให้เด็กมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่เหมาะสมมากกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอื่น อาจกล่าวได้ว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอาจจะเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ดีที่สุด และสอดคล้องกับการศึกษาของ จรรยา สุวรรณชาติ⁽¹⁶¹⁾ ที่บ่งชี้ว่าการอบรมเลี้ยงดูที่เป็นมาในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก และยังคงเป็นลักษณะของการเลี้ยงดูที่สำคัญของสังคมไทย จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ด้านข้อมูลปัจจัยด้านครอบครัว พบว่าครอบครัวมีการนำรูปแบบเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมาใช้มากที่สุด (ร้อยละ 50.50) และการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย/อิสระ เป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่มีค่าคะแนนการ

แสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมที่น้อยที่สุด มีความสอดคล้องกับความชุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่อยู่ในระดับต่ำ และจากการศึกษาในงานวิจัย พบว่ามีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเป็นการเลี้ยงดูที่ดีอีกด้วย เพราะเป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่เปิดโอกาสให้เด็กได้มีอิสระในการเรียนรู้และมีพื้นที่ทางสังคมนอกบ้านหรือทำกิจกรรมกับผู้อื่น ซึ่งต่างก็มีความสำคัญกับการส่งเสริมและสนับสนุนพัฒนาการของเด็กเท่าๆ กับการทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนอกจากจะเป็นการเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมแล้ว ยังเป็นปัจจัยในการสนับสนุนให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย

4.2.2 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

การประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับการศึกษาของ จำเนียร สตาร์เซต⁽¹⁶²⁾ ที่พบว่าเด็กนักเรียนที่มีภูมิหลังของครอบครัวที่แตกแยก บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยปัจจัยที่อาจจะทำให้เกิดปัญหา ได้แก่ การที่เด็กถูกเลี้ยงดูโดยบิดาหรือและมารดาบุญธรรม หรือถูกเลี้ยงดูโดยผู้ปกครองซึ่งเป็นญาติพี่น้อง และจากการศึกษาของ Wurzel⁽¹⁶³⁾ ระบุว่าเมื่อบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ ผู้เป็นบิดามักจะเป็นผู้แยกออกไปจากครอบครัว และมารดามักได้รับสิทธิในการเลี้ยงดูบุตรมากกว่า แม้กระทั่งในกรณีที่มีการฟ้องศาล เนื่องจากศาลได้พิจารณาว่าสัญชาติญาณของความเป็นมารดาจะสามารถดูแลเอาใจใส่และให้ความรักความอบอุ่นได้มากกว่าบิดา สอดคล้องกับศึกษาของ Anderson, Hetherington และ Stanler-Hagan⁽¹⁶⁴⁾ ที่ศึกษาถึงผลของการหย่าร้างหรือการแยกกันอยู่ของบิดามารดา พบว่าผลการหย่าร้างหรือการแยกกันอยู่ของบิดามารดา เมื่อบิดาหรือมารดาจากบ้าน จะก่อให้เกิดภาวะความเครียดในชั้นภายในครอบครัว อันเป็นผลที่จะทำให้บิดาหรือมารดาบุคคลใดบุคคลหนึ่งต้องทำหน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรภายหลังจากการแยกทางหรือหย่าร้าง และจะเห็นได้ว่าภายหลังจากการแยกทางหรือการหย่าร้าง การเลี้ยงดูบุตรหรือเด็กมักจะเป็นฝ่ายหญิงหรือมารดา ซึ่งมารดาก็มักจะมีรายได้ต่ำเนื่องจากการศึกษาและประสบการณ์ที่ไม่เพียงพอต่อการสนับสนุนในการทำงานที่สูงและได้รายได้ที่มาก ประกอบกับสภาพปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ทำให้มารดาต้องออกไปทำงานนอกบ้านเพิ่มมากขึ้น ใช้เวลาอยู่กับงานนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ไม่มีเวลาให้เด็ก หรือแม้กระทั่งต้องย้ายที่อยู่เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ ทั้งนี้การเปลี่ยนที่อยู่ใหม่นั้นก็มักที่จะมีลักษณะที่แย่กว่าเดิม ห่างเหินจากเพื่อนบ้าน ส่งผลทำให้การพึ่งพาอาศัยลดลง ทำให้เวลาในการดูแลเด็กลดลงและส่งผลให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรมได้มากขึ้น

การศึกษาของ Penn State University⁽¹⁴⁴⁾ พบว่าครอบครัวที่มีบิดามารดาเพียงคนเดียวมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและใช้เวลาในการทำกิจกรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาหรืองานอดิเรกกับลูกต่ำกว่าครอบครัวที่มีทั้งบิดาและมารดา และการศึกษาของ Wallerstein และ Kelly⁽¹⁶⁵⁾ พบว่าการหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ของบิดามารดาทำให้เด็ก

ส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์ความเจ็บปวดทางอารมณ์ (Painful emotional reaction) เด็กมักบอกว่ารู้สึกกลัว ซึมเศร้า โกรธ รู้สึกผิด และสูญเสียความจงรักภักดีที่มีต่อบิดามารดา สอดคล้องกับการศึกษาของ อรพรรณ เมฆสุภา⁽¹⁶⁶⁾ ที่พบว่าสถานภาพการหย่าร้างหรือการแยกกันอยู่ของบิดามารดา เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศภายในบ้านไร้ความสุข อันมีความสัมพันธ์กับภาวะทางอารมณ์ที่ซึมเศร้าของเด็กไปด้วย โดยจากการศึกษาของ ปันตดา มุมบ้านเช่า⁽¹⁾ พบว่ารูปแบบการสูญเสียบิดามารดาของเด็กที่เกิดจากการเสียชีวิตหรือเป็นม่ายมีสัดส่วนของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมสูงที่สุด เนื่องจากการสูญเสียบิดาและหรือมารดาจากการเสียชีวิตทำให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้บทบาทของบิดามารดา แต่การสูญเสียบิดามารดาจากการหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ของบิดามารดาเด็กยังมีโอกาสที่จะได้พบและเรียนรู้บทบาทของบิดามารดา จึงส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านพฤติกรรมของเด็กน้อยกว่า แต่จากการศึกษาของ Hurlock⁽¹⁶⁷⁾ พบว่าเด็กสูญเสียบิดาหรือมารดาจากการหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จะมีความรุนแรงต่อเด็กมากกว่าการสูญเสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจากการเสียชีวิต เนื่องจาก

1. ระยะเวลาในการปรับตัวของเด็กกับการหย่าร้างหรือการแยกกันอยู่ของบิดามารดา ใช้ระยะเวลาในการเยียวยานานกว่าการปรับตัวภายหลังการสูญเสียบิดาและหรือมารดาจากการเสียชีวิต

2. ความรู้สึกของเด็กต่อตนเองว่ามีความแปลกแยกและแตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ เนื่องจากการที่เด็กสูญเสียบิดามารดาจากการหย่าร้าง ก็จะทำให้กลุ่มเพื่อนหรือบุคคลอื่นๆ ถามหรือกล่าวถึงบิดามารดาที่หายไปจากครอบครัว หรือการมีคู่สมรสใหม่ของบิดามารดา

จากการศึกษางานวิจัยหรือทฤษฎีต่างๆ พบว่าการที่ครอบครัวที่มีบิดาหรือมารดาทำหน้าที่เพียงคนเดียว จะเป็นปัจจัยที่ทำให้การทำหน้าที่ของครอบครัวบกพร่องและไร้ระเบียบในการจัดการและวางแผน เกิดความไม่มั่นคงในโครงสร้างของครอบครัว และความไม่มั่นคงทางด้านปัจจัยต่างๆ ของครอบครัว เช่น ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยทางด้านสังคม เป็นต้น ก่อให้เกิดความรู้สึกและสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคงต่อสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็กที่กำลังเติบโตในครอบครัวที่มีบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว

ผลการศึกษาในครั้งพบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาของเด็กมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก โดยเด็กที่บิดามารดามีสถานภาพแยกกันอยู่ หย่าร้าง หรือเป็นม่ายนั้น มีปัญหาพฤติกรรมที่มากกว่าเด็กที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมด้านบวกของเด็กจากการประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อธิบายได้ว่าการที่บิดามารดามีสถานภาพอยู่ด้วยกันเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมด้านบวกเพิ่มมากขึ้น และจากการศึกษาข้อมูลปัจจัยด้านครอบครัว พบว่าส่วนใหญ่บิดามารดามีสถานภาพอยู่ด้วยกัน

(ร้อยละ 82.7) มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบความชุกของปัญหาพฤติกรรมเด็กอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นการที่บิดามารดาของเด็กมีสถานภาพอยู่ด้วยกันจึงเป็นปัจจัยที่สามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรมได้น้อยหรืออาจกล่าวถึงว่าเป็นปัจจัยป้องกันและสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมอีกด้วย

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจากการประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อีริกา เกษประดิษฐ์⁽⁹³⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมเด็กเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 4 ภาค พบว่าเด็กและเยาวชน (ร้อยละ 40) มีความสัมพันธ์ทางครอบครัวอยู่ในระดับที่ดี และสอดคล้องกับการศึกษาของ พรรณพิมล หล่อตระกูล และคณะ⁽¹⁶⁸⁾ ที่พบว่าเด็กร้อยละ 72.64 อยู่ในครอบครัวที่ไม่แตกแยก โดยบิดามารดามีสถานภาพอยู่ด้วยกัน จึงเห็นได้ว่าจากมุมมองของเด็กส่วนใหญ่ เห็นว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่เป็นปัจจัยหลักที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ทั้งนี้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบันที่ทำให้เกิดหลายสาเหตุปัจจัยที่มีผลทำให้เด็กมีปัญหาพฤติกรรม เช่น ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ที่ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับบุตรหลาน เนื่องจากต้องทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพและเพื่อการดำรงอยู่ หรือกลุ่มเพื่อน ที่อาจจะเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่ดีและอาจถูกชักจูงไปในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย และจากการศึกษาของ Judith และ Joan⁽¹⁶⁹⁾ ที่ศึกษาในเด็กที่บิดามารดาหย่าร้างกันในแคลิฟอร์เนีย (California) พบว่าเด็กร้อยละ 63 กลับมามีชีวิตอยู่อย่างปกติสุข และได้เสนอว่าการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองทะเลาะกันบ่อยครั้งในเรื่องเล็กน้อยมีผลกระทบต่อจิตใจของเด็กมากกว่าการทะเลาะกันนานๆ ครั้งหรือการแยกทางกัน ดังนั้นจึงชี้ได้ว่าปัจจัยเหล่านี้อาจจะยังเป็นปัจจัยที่เล็กน้อยเกินกว่าที่เด็กจะคำนึงถึงหรืออาจจะไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อการเกิดปัญหาด้านพฤติกรรมของเด็ก

4.2.3 การศึกษาของบิดามารดา

การประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับการศึกษาของ อัมพร โอตระกูล และคณะ⁽¹⁷⁰⁾ ที่พบว่าระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับปัญหาส่วนตัวของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำจะมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าวัยรุ่นที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง สอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้ที่พบว่าเด็กที่มีบิดามารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีบิดามารดามีการศึกษาอยู่ที่ระดับอุดมศึกษา โดยสามารถอธิบายได้ว่าการที่บิดามารดามีการศึกษาต่ำอาจจะทำให้ไม่มีความรู้ความสามารถที่เพียงพอให้การเข้าใจพัฒนาการและความต้องการในแต่ละช่วงวัยของเด็ก ขาดความรู้ความสามารถในการให้คำแนะนำและข้อชี้แนะต่างๆ ตลอดจนขาดความสามารถในการสนับสนุนปัจจัยในการตอบสนองความต้องการหรือ

ส่งเสริมในด้านต่างๆ ของเด็ก อาจนำมาซึ่งความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจในเด็ก ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลและเครียดได้ง่าย

สอดคล้องกับผลการศึกษาจากการประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่พบว่าการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กที่มีบิดามีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา มีการแสดงออกด้านพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กที่มีบิดามีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า และเด็กที่มีมารดา มีระดับการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีการแสดงออกด้านพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กที่มีมารดา มีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า และผลการศึกษาจากการประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กที่มีบิดามีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีการแสดงออกด้านพฤติกรรมด้านบวกมากกว่าเด็กที่มีบิดามีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า

สามารถอธิบายได้ว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาเป็นปัจจัยหนึ่งในการส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการที่บิดามารดา มีการศึกษาสูงก็อาจจะมี ความรู้ความเข้าใจในพัฒนาการของเด็กและการเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสมกับพัฒนาการและ ความต้องการของเด็กในแต่ละช่วงวัย อีกทั้งยังมีความรู้ความสามารถในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือและสามารถให้การสนับสนุนได้อย่างรอบด้านได้ดีกว่าบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำ ทำให้เด็กได้รับการตอบสนองตามความต้องการของในทุกๆ ด้านได้อย่างเหมาะสม และเติบโตด้วยความรู้สึกที่ปราศจากความกลัว ความกังวลหรือความคับข้องใจ

จากการประเมินของเด็ก พบว่าการศึกษาของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับ ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก สอดคล้องกับการศึกษาของ กัลยา แก้วอินทร์⁽¹¹³⁾ ที่พบว่า การศึกษาของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก และจากการศึกษา ของ วรธนวิไล กมลกิจวัฒนา⁽¹¹⁵⁾ พบว่าการศึกษาของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับ ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก บ่งชี้ได้ว่าทัศนคติของเด็กมองว่าปัจจัยนี้อาจจะเป็นปัจจัยที่ เล็กน้อยเกินกว่าที่เด็กจะคำนึงถึงหรืออาจจะไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อการเกิดปัญหา พฤติกรรมของเด็ก

4.3 ปัจจัยด้านโรงเรียนที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

4.3.1 ระดับชั้นปีที่ศึกษา

การประเมินของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าระดับชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถอธิบายได้ว่าเด็กที่เรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าจะมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่เรียนในระดับชั้นที่สูงกว่า โดยสามารถอธิบายได้จาก

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด (Cognitive Theory) ของ Jean Piaget พบว่าเด็กที่อยู่ในวัยประถมศึกษาตอนปลาย ที่ได้จัดให้เด็กวัยนี้อยู่ในระยะ School period เป็นระยะการเข้าโรงเรียนของเด็ก การพัฒนาความคิดกำลังพัฒนาไปสู่ความคิดแบบเชิงรูปธรรม (Concrete operational) เริ่มที่จะพัฒนาการใช้เหตุผลตามตรรกศาสตร์ สามารถนำความรู้มาใช้ในการอธิบายอย่างเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้นและสามารถพัฒนาความคิดย้อนกลับ ทำให้เด็กสามารถที่จะคิดและพิจารณาในมุมของตนเองและผู้อื่น สามารถเข้าใจผู้อื่นได้มากขึ้น มีความยึดมั่นและซื่อตรงในเรื่องของกฎระเบียบและความถูกต้อง มีความพยายามดำเนินชีวิตให้อยู่ในกรอบกฎระเบียบที่พึงประสงค์ และพยายามทำในสิ่งที่ตนและสังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและควรกระทำ ซึ่งจะเห็นว่ายิ่งเด็กโตขึ้นก็ยิ่งได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากขึ้น อันเกิดจากการเก็บเกี่ยวความรู้จากเนื้อหาการเรียนและประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม จะช่วยให้เด็กสามารถที่จะนำความรู้และทักษะเหล่านี้มาคิดวิเคราะห์และปรับใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบุคลิกภาวะของเด็กเพิ่มมากขึ้น เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การแสดงออกด้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กลดลง อีกทั้งเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นและเข้าสู่ช่วงปลายของวัยเรียนประถมศึกษาตอนปลาย เด็กก็จะมีพัฒนาการทางความคิดและสติปัญญา โดยเด็กจะเริ่มมีการใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal operational) มากขึ้น ความคิดแบบเด็กๆ จะเริ่มลดลงและเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ สามารถคิดแก้ปัญหาที่เป็นนามธรรม รู้จักคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ สามารถตั้งสมมติฐาน ทดลองใช้เหตุผล และทำงานที่ต้องใช้สติปัญญาอย่างสลับซับซ้อนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับการศึกษาของ Ginbury และ Oppen⁽¹²⁴⁾ สงคราม เชาว์ศิลป์ และ นารา ธรเนตร⁽¹²⁵⁾ ที่พบว่าพัฒนาการทางความคิดเช่นนี้ของเด็กจะทำให้เด็กสามารถฝึกกระบวนการคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล โดยเด็กเริ่มเรียนรู้และพัฒนาความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น รู้จักการปรับพฤติกรรมหรือแสดงออกให้เหมาะสม สามารถที่จะนำผลของความคิดมาใช้ในการปรับรูปแบบของการแสดงออกด้านพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

2. การย้ายชั้นเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เนื่องจากเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นวัยที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยอธิบายได้จากการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ⁽⁷⁾ และ ปฤษณา ชนวรรษ^(7, 171) พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นการศึกษาที่เป็นช่วงชั้นรอยต่อโดยได้มีการย้ายจากชั้นปลายของเด็กประถมศึกษาตอนต้นมาสู่ชั้นต้นของประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสามารถอธิบายได้จากการที่เด็กมีแนวโน้มที่ในการเปลี่ยนห้องเรียนหรือการย้ายโรงเรียนที่สูง ซึ่ง

อาจเนื่องมาจากภาวะเป็ยียบของบางโรงเรียนที่มีการจัดห้องเรียนใหม่ให้กับเด็กนักเรียนโดยใช้เกณฑ์ของผลการเรียนหรือเกณฑ์การพิจารณาในด้านอื่นๆ เป็นตัวชี้วัด หรือการย้ายโรงเรียนตามดุลยพินิจของผู้ปกครองหรือความเหมาะสมในด้านอื่นๆ รวมถึงการที่เด็กเพิ่งย้ายมาจากระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นมาสู่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ทำให้เด็กจำเป็นต้องมีการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงชั้น และจำเป็นที่จะต้องมีการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น หากเด็กไม่สามารถปรับตัวได้หรือปรับตัวได้ลำบากก็จะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลและความเครียดได้ง่ายมากกว่าปกติ และกลายเป็นเด็กที่เก็บตัว ถูกปฏิเสธจากเพื่อน ไม่กล้าที่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือครู ซึ่งปัจจัยหรือผลกระทบเหล่านี้อาจทำให้เด็กมีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดปัญหาด้านพฤติกรรมได้ง่าย

3. ผลการศึกษา พบว่าความชุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อยู่ในระดับที่น้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ที่พบว่าส่วนใหญ่เด็กกำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 (ร้อยละ 54.5) เป็นระดับการศึกษาที่ไม่อยู่ในช่วงการปรับตัวในรอยต่อของการเปลี่ยนช่วงชั้นเรียนจากชั้นปลายของประถมศึกษาตอนต้นมาสู่รูปแบบการเรียนของชั้นต้นในประชาศึกษาตอนปลาย และบ่งชี้ว่าเด็กส่วนใหญ่อยู่ในวัยที่สามารถที่จะเรียนรู้ได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล และสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

ผลการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาปัจจัยอายุของเด็ก ที่พบว่าเด็กที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาพฤติกรรมที่แตกต่างกัน โดยเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะมีค่าคะแนนปัญหาพฤติกรรมที่มากกว่าเด็กที่อายุมากกว่า ซึ่งอายุนั้นก็มีความเกี่ยวข้องกับระดับชั้นการศึกษาของเด็ก เห็นได้ว่าการประเมินปัญหาพฤติกรรมของตนเองว่ามีความผิดปกติหรือไม่นั้นก็อาจเกิดจากอายุของเด็กที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมตามอายุของเด็กไปด้วย ดังนั้นจึงสามารถบ่งชี้ได้ว่าเด็กที่มีการศึกษาในระดับการศึกษาที่ต่ำกว่าจะมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่ศึกษาในระดับการศึกษาที่สูงกว่า เนื่องจากเด็กที่เรียนในระดับชั้นปีที่สูงกว่าจะมีพัฒนาทางด้านกระบวนการของการคิดที่มีเหตุผลและรู้จักคิดในมุมมองของผู้อื่นมากขึ้น ทำให้เกิดการเรียนรู้การแสดงออกด้านพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมมากกว่า รวมถึงความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนได้มากขึ้น อันทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ที่สัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ของเด็กลดลง ฉะนั้นแล้วการแสดงออกด้านพฤติกรรมของเด็กเรียนในระดับชั้นการศึกษาที่สูงจะมีรูปแบบของการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ความถูกต้องและเหมาะสมมากกว่าเด็กที่เรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

จากผลการศึกษาด้านพฤติกรรมด้านบวกของเด็กจากการประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าระดับการศึกษาของเด็กมีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยเด็กที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมด้านบวกที่มากกว่าเด็กที่เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยสามารถอธิบายได้จากการที่เด็กประถมศึกษาปีที่ 6 อาจมีความเครียดในการเตรียมตัวสอบในระดับชั้นมัธยมศึกษามากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รวมถึงการที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มุ่งให้ความสำคัญอยู่กับการเรียนและการศึกษาต่อ ทำให้อาจละเลยพฤติกรรมที่แสดงถึงการใส่ใจบุคคลรอบข้างหรือขาดการตระหนักต่อการแสดงออกทางบวกต่อผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกันเด็กก็สามารถที่จะเรียนรู้ได้ด้วยตนเองว่าการแสดงออกด้านพฤติกรรมเช่นไรมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ทำให้เกิดแนวโน้มของการแสดงออกถึงปัญหาพฤติกรรมของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีน้อยนั่นเอง

4.3.2 ผลการเรียนรู้

การประเมินของผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณช มีทรัพย์⁽¹⁷²⁾ ที่พบว่าผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ต่อปัญหาพฤติกรรมของเด็ก เด็กที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ ปัญหาในครอบครัวและปัญหาที่โรงเรียน เป็นสาเหตุปัจจัยของการมีผลการเรียนที่ไม่ดี การศึกษาของ อลิสา วัชรสินธุ์⁽⁹²⁾ พบว่ามักพบปัญหาทางการเรียนในกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรม และการศึกษาของ สนิพรรณ ปิยนราพร⁽¹³³⁾ พบว่าผลสัมฤทธิ์ของการเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม คือ เด็กที่มีผลการเรียนที่ไม่ดีจะมีคะแนนเฉลี่ยด้านปัญหาพฤติกรรมสูงสุด ร้อยละ 54.03 เด็กที่มีผลการเรียนปานกลางจะมีคะแนนเฉลี่ยด้านปัญหาพฤติกรรมปานกลาง ร้อยละ 41.95 และเด็กที่มีผลการเรียนที่ดีจะมีคะแนนเฉลี่ยด้านปัญหาพฤติกรรมต่ำสุด ร้อยละ 39.32 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ที่ 2.01 - 3.00 มีการแสดงออกด้านปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียน 3.01 - 4.00 และผลการศึกษาในครั้งนี้โดยส่วนใหญ่เด็กที่มีผลการเรียนอยู่ 3.01 - 4.00 (ร้อยละ 80.6) สอดคล้องกับความชุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่อยู่ในระดับต่ำ

สอดคล้องกับผลการศึกษาด้านพฤติกรรมด้านบวกจากการประเมินของเด็กเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายและผู้ปกครองของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่าผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านบวกของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ โดยพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนที่สูงกว่าจะมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมด้านบวกที่มากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนที่ต่ำกว่า ดังนั้นผลการเรียนหรือความสามารถทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการแสดงออกด้านพฤติกรรม โดยเด็กที่มีผลการเรียนหรือความสามารถด้านการเรียนของเด็กที่อยู่ในระดับที่สูง ทำให้เด็กสามารถที่จะคิดวิเคราะห์ และแสดงออกด้านพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ที่

เกิดขึ้น บ่งชี้ได้ว่าผลการเรียนของเด็กมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาของเด็กในการคิดวิเคราะห์ถึงการแสดงออกด้านพฤติกรรมอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจากการประเมินของเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าผลการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก สอดคล้องกับการศึกษาของ จรัมพร สุวรรณวัฒน์⁽¹⁷³⁾ ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน การศึกษาของ กัลยา แก้วอินทร์⁽¹¹³⁾ ที่พบว่าผลการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรม และการศึกษาของ สมัย ทองศิริถาวร⁽⁸³⁾ ที่ศึกษาปัญหาพฤติกรรมทางสังคมและเซาว์ปัญญาของเด็กและเยาวชน สถานแรกรับของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนภาคเหนือ พบว่าผลการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็ก เนื่องจากว่าเด็กส่วนใหญ่เด็กที่กระทำผิดมีระดับสติปัญญาอยู่ที่ปานกลางและสูง โดยมีผลการเรียนเป็นปัจจัยที่ใช้ในการบ่งชี้ระดับสติปัญญา บ่งชี้ว่าปัจจัยเหล่านี้อาจจะยังเป็นปัจจัยที่เล็กน้อยเกินกว่าที่เด็กจะคำนึงถึงหรืออาจจะไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อเด็กในการเกิดปัญหาด้านพฤติกรรมของเด็ก

ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก

1. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก ได้แก่ ผลการเรียนและเพศ พบว่าเมื่อผลการเรียน (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 3.450 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 18.1 และเมื่อเพศ (ชาย) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 1.463 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 13.5 ดังนั้นจากการศึกษาพบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาและมีปัจจัยข้างต้นนี้ จะเป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรม สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็กได้

การประเมินของผู้ปกครอง ได้แก่ การศึกษาของบิดา ผลการเรียน และการศึกษาของมารดา พบว่าเมื่อการศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 5.344 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 20.6 เมื่อผลการเรียน (2.01 - 3.00) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 3.898 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 17.6 และเมื่อการศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 2.019 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 13.7 ดังนั้นจากการศึกษาพบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชาและมีปัจจัยข้างต้นนี้ จะเป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรม สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็กได้

2. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

การประเมินของเด็ก ได้แก่ ระดับชั้นปีที่ศึกษาและการเลี้ยงดู พบว่าเมื่อระดับชั้นปีที่ศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 1.885 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 12.2 และเมื่อการเลี้ยงดู (ประชาธิปไตย/อิสระ) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะลดลง 1.031 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 15.6 ดังนั้นจากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีปัจจัยข้างต้นนี้ จะเป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรม สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็กได้

การประเมินของผู้ปกครอง ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดา และการศึกษาของบิดามารดา พบว่าเมื่อสถานภาพสมรสของบิดามารดา (อยู่ด้วยกัน) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะลดลง 2.444 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 18.1 เมื่อการศึกษาของบิดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 2.012 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 24 เมื่อการศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 2.291 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 27.9 และเมื่อการศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะเพิ่มขึ้น 2.328 คะแนน สามารถพยากรณ์ได้ ร้อยละ 29.8 ดังนั้นจากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีปัจจัยข้างต้นนี้ จะเป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรม สามารถพยากรณ์การเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็กได้

ผลการวิจัยพบสรุปได้ว่า ความชุกของปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีค่าความชุกใกล้เคียงกับความชุกของปัญหาพฤติกรรมในเด็กปกติทั่วไป เมื่อศึกษาปัจจัยการเรียนกวดวิชา พบว่าเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชา มีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา ได้แก่ เพศ สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และผลการเรียน

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กและผู้ปกครองเป็นหน่วยของการวิเคราะห์ เนื่องจากต้องการทราบผลการวิเคราะห์ในด้านทัศนคติของเด็กที่มีมุมมองอย่างไร ที่เหมือนและแตกต่างจากผู้ปกครองอย่างไร ผลการศึกษาที่ได้จึงเป็นผลจากการศึกษาของทั้งเด็กและผู้ปกครอง

1. จากการวิจัย พบว่าการใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) ในการศึกษาวิจัย ผู้ใช้จะต้องมีความเข้าใจในแต่ละข้อคำถาม เพื่อที่จะสามารถอธิบายให้เด็ก ซึ่งเป็นผู้ตอบคำถามให้เข้าใจและยังคงความหมายตามที่ข้อคำถามของแบบสอบถาม ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถที่จะตอบได้ตรงตามความเป็นจริงของเด็กมากที่สุด

2. จากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าผลการประเมินด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กและผู้ปกครอง มีความแตกต่างกัน โดยผู้ปกครองจะมีการประเมินความชุกทางด้านปัญหาในระดับที่น้อยกว่าเด็ก ประเมินด้วยตนเอง ดังนั้นผู้ปกครองอาจจะต้องมีการดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด โดยหมั่นสังเกตว่าเด็กหรือนักเรียนมีพฤติกรรมที่มีแนวโน้มจะเป็นปัญหาหรือไม่ เพื่อให้การเกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรมของเด็กได้รับการดูแลและป้องกันอย่างทันที่ อีกทั้งมีการติดตาม เก็บข้อมูลเพิ่มเติม และมีการส่งต่อผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เพื่อการประเมินที่ถูกต้องและสามารถให้การดูแลและสนับสนุนเด็กให้มีพฤติกรรมที่ดีต่อไป อีกทั้งเพื่อเป็นการป้องกันการเกิดปัญหาสุขภาพจิตหรือปัญหาพฤติกรรมที่เรื้อรังที่อาจจะเกิดขึ้นตามมาได้

3. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีความชุกของปัญหาพฤติกรรมใกล้เคียงกับเด็กปกติ และจากการประเมินผลคะแนนรวมด้านปัญหาพฤติกรรม (Total difficulties score) จากเด็กและผู้ปกครองนั้น บ่งชี้ได้ว่าเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาไม่มีความแตกต่างกันทางด้านปัญหาพฤติกรรม อาจเนื่องจากว่ามีหลายปัจจัยที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยอาจจะทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องอย่างเฉพาะเจาะจงในเด็กที่เรียนกวดวิชา เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

4. จากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่ามีหลายปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านตัวเด็กเอง ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ฉะนั้นแล้วการศึกษาถึงปัญหาพฤติกรรมและการป้องกันปัญหาพฤติกรรมจึงควรคำนึงถึงการศึกษาถึงปัญหาในองค์รวม โดยทั้งนี้อาจครอบคลุมไปถึงการคำนึงถึงปัจจัยด้านพฤติกรรมด้านบวกที่เป็นปัจจัยสำคัญในการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็ก และครอบคลุมถึงการส่งเสริมและพัฒนาการมีพฤติกรรมที่ดี เพื่อให้เด็กฝึกทักษะและความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง สามารถที่จะพึ่งพาตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้

5. จากผลการวิจัย พบว่าการประเมินของเด็กและผู้ปกครองมีปัจจัยที่มีความเห็นที่สอดคล้องกันว่ามีความสัมพันธ์ต่อปัญหาพฤติกรรม คือ การเลี้ยงดู โดยจะเห็นได้จากการศึกษา พบว่าการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนั้น อาจจะเป็นการเลี้ยงดูที่เหมาะสมต่อการพัฒนาและส่งเสริมให้เด็กมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ดี ทำให้เด็กมีการแสดงออกของพฤติกรรมในทางที่ดี และมีการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมน้อยกว่าการเลี้ยงดูในรูปแบบอื่นๆ ฉะนั้นแล้วจะเห็นได้ว่าการส่งเสริมและสนับสนุนแนวทางการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจึงเป็นแนวทางในการสร้างเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี รวมถึงเป็นการปลูกฝังและสนับสนุนให้เด็กได้เรียนรู้แนวทางการเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้อง นำมาซึ่งการเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศในอนาคต ดังนั้นเพื่อให้ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีและเข้าใจการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง จึงควรที่จะเริ่มจากการส่งเสริมความรู้และสร้างสุขภาพจิตให้กับครอบครัว บิดามารดาหรือผู้ปกครองเกิดความเข้าใจและยอมรับรูปแบบการเลี้ยงดูที่

เหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อเด็ก ให้ความรักความอบอุ่นและดูแลเอาใจใส่ ให้การสนับสนุนช่วยเหลือในส่วนที่เด็กยังไม่สามารถทำได้ ยอมรับในการแสดงออกทางด้านความคิดและพฤติกรรมของเด็ก และเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ มีการวางแผนในการสนับสนุนพฤติกรรมหรือมาตรการในการลงโทษอย่างเหมาะสม ไม่เข้มงวดหรือตามใจมากเกินไป เพราะความสัมพันธ์ที่ดีจะนำมาซึ่งความรัก ความผูกพัน และความไว้วางใจ ทำให้เด็กจะรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่นภายใต้ความอิสระทางความคิดและการแสดงออกในเวลาเดียวกัน ทำให้เด็กกล้าที่จะแสดงออก มีความมั่นใจในตนเองที่จะสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นในสังคม ช่วยให้เด็กสามารถดำเนินชีวิตและปรับตัวในสังคมได้ดี

6. จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าเด็กและผู้ปกครองส่วนใหญ่มีค่านิยมในการต้องการเรียนกวดวิชารวมถึงการที่เด็กได้มีกิจกรรมและมีสังคมที่กว้างขึ้นจากการไปเรียนกวดวิชา ฉะนั้นแล้วหากรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาช่วยดูแลและบริหารจัดการบริการการกวดวิชาให้กับเด็ก ก็จะเป็นการเอื้อประโยชน์ทางด้านการศึกษาและเพิ่มความปลอดภัยให้กับเด็กมากยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่น มีการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาของรัฐบาล ที่มีการพัฒนารูปแบบการสอนให้มีคุณภาพที่ทัดเทียมกับการสอนของโรงเรียนกวดวิชาเอกชนอื่นๆ และมีความครอบคลุมของเนื้อหาวิชาและสาระวิชาที่เด็กต้องการที่จะเรียน เพื่อให้เด็กสามารถที่จะเรียนทุกวิชาและทุกกิจกรรมที่เด็กต้องการได้ในสถานที่เดียว ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความปลอดภัยกับเด็ก โดยที่เด็กไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและเสียเวลาในการเดินทางไปเรียนในหลายๆสถาบัน อันเป็นการลดการเกิดอุบัติเหตุและเหตุร้ายอื่นๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กได้

อีกทั้งยังเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กที่เด็กอาจจะมีความเสี่ยงในการถูกเอาเปรียบจากสถาบันกวดวิชาเอกชนบางสถาบันที่ฉกฉวยผลประโยชน์ในช่วงที่การเรียนกวดวิชากำลังเป็นค่านิยมของเด็กและสังคม ที่ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาถึงผลลัพธ์จากการเรียนที่เกิดความเป็นจริงหรือการมีจ่ายค่าเรียนกวดวิชาที่มากเกินไปจนความจำเป็น ทั้งนี้รวมถึงการเพิ่มหรือการเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาโดยไม่แจ้งให้หน่วยงานที่ดูแลและควบคุมโรงเรียนกวดวิชาทราบล่วงหน้า ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนกวดวิชาที่ก่อตั้งโดยรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็อาจจะมีการเก็บค่าเรียนกวดวิชาที่ต่ำกว่าสถาบันกวดวิชาเอกชน เนื่องจากว่ารัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นหน่วยงานที่ไม่ได้แสวงผลกำไรกับประชาชน และนอกจากนี้ยังเป็นหน่วยงานที่ช่วยเหลือประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างเสมอภาคและเท่าเทียม โดยมุ่งให้เด็กทุกคนสามารถที่จะเข้าถึงการเรียนกวดวิชาที่มีคุณภาพได้อย่างเท่าเทียมกันโดยถ้วนหน้า

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมในเฉพาะเด็กที่เรียนกวดวิชา เพื่อให้เห็นได้ชัดว่าเมื่อศึกษาเฉพาะเด็กที่เรียนกวดวิชาแล้ว การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมในเด็กที่เรียนกวดวิชาจะเป็นอย่างไร และจะได้ทราบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมในเด็กที่เรียนกวดวิชาอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องทัศนคติต่อปัญหาพฤติกรรมในเด็กของเด็กกับผู้ปกครอง เพื่อให้เข้าใจในมุมมองของแต่ละช่วงวัย สามารถที่จะนำมาใช้วางแผนในการปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมของเด็กให้มีรูปแบบที่เหมาะสมและชัดเจนต่อทั้งเด็กและผู้ปกครอง

3. ควรมีการเก็บข้อมูลจากการทำแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) จากครูประจำชั้นร่วมด้วย เพื่อให้เห็นปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่ชัดเจนและครอบคลุมเพิ่มมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจมีการเก็บข้อมูลในช่วงภาคการศึกษาปลายของเด็ก เพื่อให้มีระยะเวลาที่ครูประจำชั้นอยู่กับเด็กนักเรียนมากกว่า 6 เดือน และเพื่อให้ตรงตามเกณฑ์การคัดเข้าของผู้ที่ทำการประเมินพฤติกรรมของเด็กตามแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) ที่ผู้ประเมินจะต้องอยู่กับเด็กมากกว่า 6 เดือน จึงจะสามารถประเมินพฤติกรรมของเด็กได้

4. ควรศึกษาวิจัยในเรื่องรูปแบบของการเรียนที่มีผลการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็ก เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนให้เหมาะสมกับพัฒนาการและความต้องการของเด็ก

รายการอ้างอิง

1. ปนัดดา มุมบ้านเช่า. ปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดลพบุรี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2537.
2. รวีวรรณ ชินะตระกูล. การทำวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: 2542.
3. รวีวรรณ ชินะตระกูล. บทนำ. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21(1):52-7.
4. ประภาวัลย์ ชวนไชยะกุล. การศึกษาสภาพและผลกระทบของโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทย. วารสารการบริหารการศึกษา. 2557; 8(1).
5. สุภร ประเสริฐศิลป์. ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ประถมศึกษา เขตดุสิต สังกัดกรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2522.
6. ผกาทิพย์ ศิริรัตนชัย. ความเคลื่อนไหวทางการศึกษา. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2529; 20(1):12-3.
7. ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. In: กระทรวงศึกษาธิการ, editor. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว; 2551.
8. อุทัย บุญประเสริฐ, ณรงค์ อักขิโสภา. สารสำคัญเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพมหานคร: บริษัทประยูรวงศ์; 2528.
9. ศุภชัย ตุกกลาง, อรพรรณ ทองแดง, ชีรศักดิ์ สาดตรา, สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2555; 53(3):283-94
10. ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (เล่ม 2). พิมพ์ครั้งที่ 8 ed. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2545
11. ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาเด็กพิเศษ : แนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2543
12. วันเพ็ญ บุญประกอบ, อัมพล สุอำพัน, นงพงา ลิ้มสุวรรณ. จิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์; 2538
13. ศูนย์เฝ้าระวังและเตือนภัยทางสังคม. เด็กเครียดสาเหตุจากการเรียน. In: สำนักงานปลัดกระทรวง การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, editor. 2554.

14. ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2 ed. กรุงเทพมหานคร: หมอชาวบ้าน; 2545.
15. สุรางค์ ไคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6 ed. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2548.
16. ทิมวิชัยโครงการติดตามสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนรายจังหวัด (Child Watch) ภาคใต้. เรียนพิเศษค่านิยมหรือความจำเป็น. นครศรีธรรมราช: อักษรการพิมพ์; 2552.
17. สุพัฒน์ สุกมลสันต์. เรียนกวดวิชาแล้วได้อะไร. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21(2):34-51.
18. ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. การกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: 2546.
19. สุรัฐ ศิลปอนันต์. การปฏิรูปการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว; 2540.
20. Child and Adolescent Psychiatric Society of Thailand. การเจริญเติบโตและพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: SYSTOP CO.,LTD; 2555 [cited 2557 6 พฤศจิกายน]; Available from: http://www.rcpsycht.org/cap/book03_4.php.
21. Johnson BS. Psychiatric mental health nursing : Adaptation and growth (4th ed.) Philadelphia: J.B. Lippincott; 1997.
22. ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์; 2546.
23. Good CV. Dictionary of Education. New York: Mcgraw Hill Book Co.; 1959.
24. สุดใจ เหล่าสุนทร. ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา. พระนคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย; 2517.
25. แสงเดือน ทวีสิน. รูปแบบการสอน: ม.ป.ท.; 2522.
26. ดนัย ไชโยธา. ประวัติศาสตร์ไทย: ยุคกรุงธนบุรีถึงกรุงรัตนโกสินทร์. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์; 2546.
27. วุฒิชัย มุลศิลป์. แนวความคิดทางการศึกษาสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. 2475: ม.ป.ท.; 2526.
28. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดพินิจพับลิชชิ่ง; 2526.
29. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. บทสรุปรวมผลงานวิจัยทางการศึกษาและที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เล่ม 3. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์; 2529.
30. ก้านทิพย์ ชาติวงศ์. โรงเรียนกวดวิชา. วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน. 2539; 7(64):13-6.

31. พอดู สุวรรณทัต. โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21(2):52-7.
32. เปรมฤดี มหาภาสกร. การศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2532.
33. นงเยาว์ กาญจนจारी. ทูลเกล้าเรียนหลวง. วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ. 2520; 11:1-22.
34. เกษม ตั้งทรงศักดิ์. ธุรกิจการกวดวิชาสร้างปัญญาหรือสร้างปัญหา. สารคดีธุรกิจ. 2529 กันยายน 2529.
35. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา. กวดวิชา: วิกฤติที่สะท้อนความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1 ed. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ; 2545
36. อภิชัย พันทเสน. กวดวิชา : เหตุและผลที่เกิดขึ้น. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21:14-33.
37. ประยูร ศรีประสาธน์. องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดการกวดวิชา. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21:58-68.
38. ประยูร ศรีประสาธน์. บนเส้นทางดำเนินการเพื่อปรับปรุงระบบและวิธีการคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2526; 13:7-19.
39. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงศึกษาธิการ. จำนวนโรงเรียน นักเรียน ครูในโรงเรียนเอกชน จำแนกตามระบบและประเภทโรงเรียน ปีการศึกษา 2556. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน; 2557.
40. ศิวพงศ์ ธีรอำพน. การกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2524.
41. สโรชนี ชื่นใจ. ความต้องการโรงเรียนกวดวิชาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี; 2551.
42. ก้องเกียรติ บุญเสริม. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุกับการวิเคราะห์ซัพพอร์ตเวกเตอร์แมชชีน: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2552.

43. จันทนีย์ กาญจนะโรจน์. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2530.
44. สุขสันต์ สายงาม. การสำรวจความเข้าใจหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน; 2520.
45. ถนิมภรณ์ อินทแก้ว. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2550.
46. เจียรนัย ตาใส่. ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
47. ศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์. การส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2525.
48. ธิชานันท์ ดั่งจันทร์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกโรงเรียนกวดวิชา ของผู้ปกครองนักเรียนระดับ ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในเขตเทศบาลนครเชียงราย: การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย; 2549.
49. ศตพร เพชรกุล. การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในการเรียนกวดวิชาของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี; 2550.
50. สิริภัทร ชื่นคำ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนในสังคมไทย : ศึกษากรณีมุมมองทางด้าน มานุษยวิทยาการศึกษาต่อการเรียนกวดวิชา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2553.
51. สกลฤทธิ์ จันทร์พุ่ม. เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยโรงเรียนกวดวิชา: วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2549.
52. สถาบันกวดวิชาครูลิลลี่. หลักสูตรการเรียน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันกวดวิชาครูลิลลี่; 2556 [cited 2557 2 มกราคม]; Available from: http://www.kru-lilly.com/index.php?option=com_content&view=article&id=306&Itemid=219.

53. วุทธิพันธ์ ปรัชญพฤทธิ์. มองการศึกษา. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2530; 21:1-2.
54. ศิวพงษ์ อีร์อำพน. การกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ: วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2547.
55. ปรัชญา ปิ่นมณี. โรงเรียนกวดวิชาและครูสอนพิเศษในแบบจำลองตัวการตัวแทน. วารสาร
เศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์. 2555; 30(2):50-66.
56. วิริยะ ฤาชัยพาณิชย์. ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการเลือกโรงเรียนกวดวิชาของ
นักเรียนมัธยมปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2544
57. โรงเรียนกวดวิชาเกียรติบัณฑิต. หลักสูตร. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนกวดวิชาเกียรติบัณฑิต;
2557 [cited 2557 6 กุมภาพันธ์]; Available from: <http://www.kruobb.com/2012/method.php>.
58. โรงเรียนกวดวิชา Enconcept. คอร์ส. กรุงเทพมหานคร: Enconcept; 2556 [cited 2557
23 มกราคม]; Available from: http://www.enconcept.com/index.php?option=com_content&task=category§ionid=7&id=34&Itemid=148.
59. สถาบันกวดวิชาคุณครูสมศรี. หลักสูตร. กรุงเทพมหานคร: สถาบันกวดวิชาคุณครูสมศรี; 2556
[cited 2557 2 มกราคม]; Available from: <http://www.kru-somsri.ac.th/>.
60. ประสงค์ ไชยวรรณ. การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ : กรณีศึกษาโรงเรียนยุพราชวิทยาลัยและ
โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม: ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่; 2547.
61. คณะทำงานวิจัยค่าใช้จ่ายเอกชนทางการศึกษาของนักเรียนไทย, กระทรวงศึกษาธิการ. สรุป
การผลวิจัยเรื่องค่าใช้จ่ายเอกชนทางการศึกษาของนักเรียนไทย. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงานปลัดกระทรวง สำนักรนโยบายและยุทธศาสตร์; 2555.
62. มานะ ตริรยาภิวัดน์. โรงเรียนกวดวิชา ปรัชญา คือ การเอาชนะ. สานปฏิรูป. 2542;
2(14):10-4.
63. ประยูร ศรีประสาธน์, วิไล ศิริชุมแสง. การกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อใน
มหาวิทยาลัย. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2526; 13:7-19.
64. สมปรารถนา ผาสุพันธ์. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่เรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2547.

65. ดารุณี งามขำ. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยครอบครัวกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กสมาธิสั้น ภาคตะวันออก: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2554.
66. อัมพล สุอำพัน. ปัญหาพฤติกรรมเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก. ใน สำหรับ จิตตินันท์ (บรรณาธิการ), ตำรากุมารเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์กรุงเทพมหานคร; 2539.
67. คณะกายภาพบำบัดและวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวประยุกต์ มหาวิทยาลัยมหิดล. ปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ที่มักพบในวัยเรียน. กรุงเทพมหานคร: Paidi Institute; 2555 [cited 2557 5 พฤศจิกายน]; Available from: http://www.paidi-th.com/article/show_article.php?id=0096.
68. Kessler J. Psychopathology of childhood. New Jersey Printice; 1986.
69. Goodman R, Ford T, Gatwad R, Melter H. Using the Strength and Difficulties Questionnaire (SDQ) to screen for child psychiatric disorders in a community sample. Bri J Psychiatry. 2000; 40:534-9.
70. วนิตา ชนินทุทรวงศ์. คู่มือผู้ปกครองใส่ใจเด็กวัยเรียน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข; 2555.
71. อลิสวา วัชรสินธุ์. จิตเวชเด็ก. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2546.
72. สุขภาพจิต, กรมสุขภาพจิต. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549). กรมสุขภาพจิต; (ม.ป.ป.).
73. อรพรรณ เล่าห์เรณู. ครอบครัวที่ทำหน้าที่ไม่เหมาะสม. ใน นิชรา เรื่องดรามานนท์, ชาศรียา อีเรนตร, รวีวรรณ รุ่งไพบรวัลย์ และทิพวรรณ หรรษคุณาศัย (บรรณาธิการ), ตำราพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก. กรุงเทพมหานคร: โฮลิสติกพับลิชชิ่ง; 2551.
74. วุฒิชัย บุญยณฤชี่, มานิต ศรีสุรภานนท์. โรควิตกกังวล ใน มานิต ศรีสุรภานนท์ และจำลอง ดิษยวนิช (บรรณาธิการ), ตำราจิตเวชศาสตร์. เชียงใหม่: โรงพิมพ์แสงศิลป์; 2542.
75. อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย. การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช. พิมพ์ครั้งที่ 4 ed. กรุงเทพมหานคร: วีพรีน; 2554.
76. Thangkasombat U, Likanapichitkul D. Prevalence and Risk Factors for Depression in Children : an Outpatient Pediatric Sample. J Med Assoc Thai. 1996; 80: 303-10.
77. ปราโมทย์ สุคนดิษฐ์. โรคซึมเศร้าในเด็กและวัยรุ่น. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 2540; 42:35-45.
78. อุมาพร ตรังคสมบัติ. พฤติกรรมเกร. ใน สำหรับ จิตตินันท์ (บรรณาธิการ), ตำรากุมารเวชศาสตร์ กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์กรุงเทพมหานคร; 2539.

79. ชาญวิทย์ พรณภาดล. โรคชน-สมาธิสั้น. ใน วินัดดา ปิยะศิลป์ และพนม เกตุมาน (บรรณาธิการ), ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: บิยองด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์; 2545.
80. ชาญวิทย์ เงินศรีตระกูล. Disruptive behavior disorders. ใน วินัดดา ปิยะศิลป์ และพนม เกตุมาน (บรรณาธิการ), ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: บิยองด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์; 2546.
81. กมลทิพย์ ชลัษธรรมเนียม. เด็กสมาธิสั้น : บทบาทของพยาบาล. วารสารพยาบาลทหารบก. 2555; 13(3):10-7.
82. จามรินทร์ วงศ์เทพเดียน. การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าขั้นประหมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2554.
83. สมัย ศิริทองถาวร. ปัญหาพฤติกรรมทางสังคมและเยาวชนปัญญาของเด็กและเยาวชนสถานแรกรับในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนภาคเหนือ. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2551; 43(2):120-9.
84. วันดี ละอองทิพรส. ความสัมพันธ์ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่เอื้อต่อสังคมและพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของเด็กประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร: ปริญญาโทบริหารจิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร; 2540.
85. อรพินทร์ ชูชม, และคณะ. การวิเคราะห์ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับจิตสำนึกทางปัญญาและคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, 2549.
86. Ma HK, Shek DTL, Cheung pC, Lam COB. Parental peer and teacher influences on the social behavior of Hong Kong Chinese Adolescents. The Journal of Genetic Psychology. 2000; 161(1).
87. Deaux K, Dane FC, Wrightsman LS, Sigelman CK. Social Psychology in the '90s. Californai: Cole Publishing Company; 1993.
88. Baron RA, Byrne D. Social Psychology. Massachusetts: Allyn & Bacon A Pearson Education Company; 2000.
89. Synder CR, Lopez SJ. Handbook of positive psychology. New York: Oxford University Press; 2002.
90. เบญจพร ปัญญาียง, อริสา วัชรสินธุ์. ปัญหาสุขภาพจิตของเด็กในกรุงเทพมหานคร : การศึกษาทางระบาดวิทยา. งานวิจัยทุนอุดหนุนสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข, 2540.

91. อรวรรณ เล่าห์เรณู, วันเพ็ญ บุญประกอบ, ณัฐวดี ณ มโนรม. การศึกษาพฤติกรรมแปรปรวนในเด็กวัยเรียน. วารสารกุมารเวชศาสตร์. 2537; 33:100-6.
92. อริสา วัชรสินธุ์. ผู้ป่วยวัยรุ่นในคลินิกจิตเวชเด็ก. จุฬาลงกรณ์เวชสาร. 2539; 39:491-510.
93. อธิภา เกษประดิษฐ์. ปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 4 ภาค: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเวชศาสตร์ชุมชน ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2544.
94. จริญญา วัฒนโสภณ, สุวัฒนา ศรีพันธ์ผล, กรรณิการ์ วุฒิมพงษ์วรโชค, ศศกร วิชัย. ปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัยศูนย์สุขภาพจิต, 2541.
95. Offord D, and others. Ontario child health study II. Six - month prevalence of disorder. Arch Gen Psychiatry. 1987; 44:832-6.
96. Malau MS. Prevalence and risk factors of psychopathology in Ethiopian children. J Child Psycho Psychiatry. 1995; 34:100-9.
97. William S. Rick factors for behavioral and emotional disorders in preadolescent children. J Am Acad Child Adolesc Psychiatry. 1990; 29:413-5.
98. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ. สารสนเทศทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ปฏิบัติการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน; 2557.
99. พรรณี แสงชูโต. แบบคัดกรองสุขภาพจิต เล่ม 4 แบบประเมินและคัดกรองพัฒนาการและสุขภาพจิตเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 1 ed. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต; 2545.
100. สมชาติ สุทธิกาญจน์. การศึกษาเปรียบเทียบแบบประเมินพฤติกรรม CBCL (Child Behavior Checklist) และ SDQ (Strengths and Difficulties Questionnaire) ในเด็กชั้นประถมศึกษา: งานวิจัยหลักสูตรแพทย์ประจำบ้าน ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล; 2543.
101. Verhulst FC, Akkerhuis GW. Agreement between Parents' and Teacher' Ratings of Behavioral and Emotional problems of children ages 4-12. Journal of Child Psychology and Psychiatry. 1989; 30:123-36.
102. มงคล หล้าคำ. การศึกษาปัญหาพฤติกรรมเด็กในเขตชุมชนชั้นกลาง กรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสังเกตโดยตรง: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2536.
103. ผกา สัตยธรรม. สุขภาพจิตเด็ก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2550.

104. สังคม ศุภรัตน์กุล, ประจัญ กิ่งมิ่งแฮ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของเด็กวัยรุ่น จังหวัดหนองบัวลำภู. วารสารช่อพะยอม. 2556; 24:151-62.
105. ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัยแนวคิดเชิงทฤษฎี-วัยเด็กตอนกลาง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2549.
106. Gershoff ET. Corporal punishment by Parent and Associated Child Behaviours and Experiences: A meta analytic and theoretical review. Psychological Bulletin. 2002; 128(4):539-79.
107. Bee H. The growing child. New York: Harper Collins; 1995.
108. Papalia DE, Olds SW. A Child's World : Infancy Through Adolescence. 6th ed. U.S.A.: Mc Graw-Hill, Inc; 1993.
109. ศิริกุล อิศรานุรักษ์, นุชลดดา โรจนพรรณ, ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา, ณัฐกมล ชาญสาธิตพร. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา สัมพันธ์ภาพในครอบครัว กับการเห็นคุณค่าตนเองของวัยรุ่น อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว. วารสารกุมารเวชศาสตร์. 2543; 39(1): 30-9.
110. ชนิกา ตูจันดา. คู่มือเลี้ยงลูก. กรุงเทพมหานคร: รักลูก; 2004.
111. Coppersmith S. The antecedent of Self - Esteem. California: Consulting Psychologist Press Inc; 1981.
112. สิทธิโชค วราสันติกุล. จิตวิทยาการจัดการพฤติกรรมมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต; 2531.
113. กัลยา แก้วอินทร์. ภาวะซึมเศร้าและปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นมัธยมต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2545.
114. สมทรง สุวรรณเลิศ, วันชัย ไชยสิทธิ์. การศึกษาปัญหานำในเด็กและวัยรุ่น ที่มารับบริการจากหน่วยงานจิตเวชและสุขภาพจิต. เอกสารรายงานการวิจัย, 2529.
115. วรรณวิไล กมลกิจวัฒนา. ความชุกของปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดสมุทรสงคราม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2544.
116. บัณฑิต ศรีไพศาล, เสาวนีย์ พัฒนอมร. รายงานการวิจัยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสของบิดามารดาและสภาพแวดล้อมในครอบครัว กับปัญหาพฤติกรรมและปัญหาทางอารมณ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมกษัตริย์พิทยา พ.ศ. 2536-2538. ม.ป.ท., 2544.

117. เพชรราชันย์ มณีวงศ์. ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2543.
118. ระพีวรรณ คล้ายแดง. การศึกษาพฤติกรรมทางอารมณ์และสังคมของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่บ้าน และที่โรงเรียนในหมู่บ้านจังหวัดนครราชสีมา: ศึกษาเฉพาะกรณี. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2534.
119. ดวงเดือน ศาสตราภรณ์. จิตวิทยาและจิตวิทยาพัฒนาการ: กรุงเทพมหานคร; 2546.
120. อุบลรัตน์ เพ็งสถิต. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: กิ่งจันทร์การพิมพ์; 2529.
121. กวี วงศ์พัฒน์. การสอนเสริมเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือช่วยเสริม. สารพัฒนาหลักสูตร. 2530; :45-8.
122. พรรณี ช. เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์นการพิมพ์; 2538.
123. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. ความคิดเห็นของนักเรียนและผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2524.
124. Herbert G, Sylvia O. Piaget's Theory of Intellectual Development: An Introduction. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.; 1969.
125. สงคราม เซาว์ศิลป์, นารา อีเรนตร. จิตวิทยาทั่วไป. เชียงใหม่: โรงพิมพ์ช้างเผือก; 2527.
126. กรกช สุตสวัสดิ์. ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา. 2011; 6(1):2535-49.
127. วินิจ เกตุขำ, คมเพชร ฉัตรศุภกุล. กระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์; 2522.
128. Roberta M. Berns. Child, Family, School, Community: Socialization and Support. 4 ed. Orlando: FL: Harcourt Brace College Publisher; 1997.
129. Bradshaw P. The management of self-esteem. Englewood Cliffs: NJ: Prentice-Hall; 1981.
130. Mark Bray. The Shadow educational System : private Tutoring and its Applications for planners. Paris: UNESCO : International Institute for Educational Planning; 2007.
131. ปัทมา อินทร์พรหม. ความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2548.

132. Wang Yu-feng., Shen Yu-cun., Gu Bo-Mei., Jai Mei-Xiang, Zhang Ai Lin. An Epidemiological study of behavior problems in school children in urban areas of Beijing. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*. 1989; 30:907-12.
133. สินีพรรณ ปิยนราพร. ปัญหาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 12-15 ปี) ที่ป่วยด้วยโรคลมชัก: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2546.
134. รัชดา บุญมหาสิทธิ์. ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การเรียนรู้ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย บริเวณสยามสแควร์: สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2554.
135. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยเรื่องการกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: กองสถิติวิเคราะห์. สำนักงาน; 2526.
136. Coleman MC. Behavioral disorders: Theory and practice. Boston: Allyn and Bacon; 1992.
137. Wade SL, Monroe SM, Michelson LK. Chronic life stress and treatment outcome in agoraphobia with panic attacks. *Am J Psychiatry*. 1993; 150:1491-5.
138. Savery LK. Stress and the Employee. *Leadership and Organization Development Journal*. 1989; 7(2):17-20.
139. อำไพ ทองเงิน. การศึกษาปัญหาพฤติกรรมเด็กในเขตชุมชนชั้นนอกกรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสังเกตโดยตรง: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2537.
140. วาสนา อิมโอะษฐ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวของเด็กวัยรุ่น: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร; 2518.
141. รัชนีวรรณ วณิชย์ถนอม. การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะองค์ประกอบทางบุคลิกภาพของนักโทษคดีฆ่าคนตายเพศชายและเพศหญิง. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2528.
142. วรสุษฎฐ์ บึงเมือง. บุคลิกภาพนักศึกษาเอกพลศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่วัดด้วยแบบทดสอบบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2524.

143. อัจฉรา กัลยาณชาติ. พฤติกรรมการคล้อยตามของเด็กไทยตามระดับอายุและเพศ: วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย;
2531.
144. Department of Public Information, Penn State University, USA. Single Parenthood
Disadvantages U.S. Children in Math and Science. Department of Public
Information: Press Release; 2001.
145. จิตติมา อัจฉริยกุล. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนกวดวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอน
ปลาย ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์; 2544.
146. ประภาวัลย์ ชวนไชยะกุล. การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในการเรียนกวดวิชา :
กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนกวดวิชาเดอะติวเตอร์: วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2546.
147. ปริญญา แก้วไทรนันท์. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนกวดวิชา
: ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์ ศษ.ม.,
กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2545.
148. วิเชียร เกตุสิงห์. ผลการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาใน
สถาบันอุดมศึกษา : รายงานผลการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี; 2542.
149. บุญวดี เพชรรัตน์. การดูแลตนเองด้านสุขภาพจิตของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด
สงขลา. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. 2546; 11:1-10.
150. Lee D., Kang S., Yum S. A qualitative assessment of personal and academic stressors
among Korean College students: an exploratory study. Korea: College Student
Study; 2005.
151. อรุณี อ่อนสวัสดิ์. การสังเคราะห์การสอบคัดเลือกบุคคล เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจำกัด
รับของรัฐ : กรณีรับตรง. อนุสารอุดมศึกษา. 2546; 29:8-12.
152. สำนักทดสอบกลาง. การรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลาง เอกสาร
ประกอบการแนะแนวการรับนิสิต นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาประจำปีการศึกษา 2549.
กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา; 2548.
153. หทัย ดำรงค์ผล. วัยเรียนอย่าให้ลูกเครียดเกินไป ใน สายฤดี วรกิจโกคาทร, บัญญัติ ยงย่วนและ
สาวิตรี ทยานศิลป์ (บรรณาธิการ), 10 ปี ทศวรรษเพื่อเด็กและภูมิปัญญาของครอบครัว.
นครปฐม: สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล; 2551.
154. อบรม สนิทบาล. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์; 2520.

155. Sears R., R. et al. Pattern of child rearing. U.S.A.: Stanford Unipress; 1976.
156. Baumrind D. Current Pattern of Parental Authority. Developmental Psychology Monographs. 1971; 4:1-103.
157. สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. ลูกรักจนเป็นเด็กดี. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2543; 45(3):215-9.
158. วัฒนเพ็ญ บุญประกอบ. การเลี้ยงดูลูกกับสุขภาพจิต. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2544; 46(1):55-68.
159. อรเพ็ญ นาควัชร. อิทธิพลและบทบาทของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและการใช้สารเสพติดของเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2531.
160. สุกัญญา กุลอึ้ง. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการอบรมเลี้ยงดูตามการรายงานของตนเอง: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2523.
161. จรรยา สุวรรณชาติ. แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงของครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในเมือง. รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
162. จำเนียร สดาร์เขต. ภูมิหลังทางครอบครัว สภาพปัญหาและสาเหตุของนักเรียนที่เข้ารับปรึกษา ในโครงการ "โรงเรียนตัวอย่างทางสุขภาพจิต". รายงานการศึกษา. ศูนย์สุขจิตวิทยา, 2538.
163. Wurze JB. Growing Up In Single Parent Families. Family and Consumer Sciences: Ohio State University Extension Fact Sheet, 1995.
164. Hetherington EM, Stanley-Hagan M, Anderson ER. Marital transitions : A child's perspective. Am psychol journal. 1989; 44(2):303-12.
165. Wallerstein J, Kelly S. Surviving the breakup : How children and parents cope with divorce. New York: Basic Books; 1996.
166. อรพรรณ เมฆสุภะ. ภาวะซึมเศร้าของเด็กนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วชิรเวชสาร. 2524; 2:85-92.
167. Hurlock BE. Child development. 6th ed. New York: Graw Hill; 1987.
168. พรรณพิมล หล่อตระกูล, พรรณนิภา มีรสล้ำ, ศศกร วิชัย. ปัจจัยทางจิตสังคมในเด็กและวัยรุ่นที่มารับบริการที่ศูนย์สุขจิตวิทยาจิต. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2541; 43(3):226-39.

169. Judith SW, Joan BK. California's Children of Divorce. Psychology Today. 1980:68-9.
170. อัมพร โอตระกุล, ลาวัญย์ ผลสมภพ, รำไพ สุขสวัสดิ์ ฌ อยุธยา. ปัจจัยครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อปัญหาส่วนตัวนักเรียนมัธยมต้นในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 2530; 32:65-71.
171. ปฤษณา ชนะววรรษ. การจัดการชั้นเรียน : เมื่อเด็กปรับตัวไม่ได้. พระนครศรีอยุธยา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2554.
172. วรณัฐ มีทรัพย์. ช่วยกันสร้างครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 2 ed. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2543.
173. จรัมพร สุวรรณวิณะ. การสำรวจปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกสารพัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร; 2542.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามชุดสำหรับเด็ก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามชุดสำหรับเด็ก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวหนู และกรอกข้อความในบางข้อให้สมบูรณ์

1. เพศ

ชาย..... 1

หญิง..... 2

2. อายุ.....ปี.....เดือน

3. ระดับชั้นที่ศึกษา

ประถมศึกษาปีที่ 4..... 1

ประถมศึกษาปีที่ 5..... 2

ประถมศึกษาปีที่ 6..... 3

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านครอบครัวของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวหนู

4. โดยส่วนใหญ่แล้ว หนูคิดว่าการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นอย่างไร

ควบคุมเข้มงวด / ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด..... 1

ประชาธิปไตย / สามารถโต้แย้งด้วยเหตุผลได้..... 2

ปล่อยปละละเลย / ปล่อยให้ทำตามใจ..... 3

ผสมทั้งสามแบบ..... 4

5. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

อยู่ด้วยกัน..... 1

แยกกันอยู่..... 2

หย่าร้าง..... 3

ม่าย..... 4

6. วุฒิการศึกษาสูงสุดที่บิดาได้รับ

- ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า..... 1
 มัธยมศึกษาตอนต้น..... 2
 มัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช. 3
 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า..... 4
 ปริญญาตรี..... 5
 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. วุฒิการศึกษาสูงสุดที่มารดาได้รับ

- ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า..... 1
 มัธยมศึกษาตอนต้น..... 2
 มัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช. 3
 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า..... 4
 ปริญญาตรี..... 5
 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

8. จำนวนเวลาที่หนูได้เล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวต่อสัปดาห์

- น้อยกว่า 2 ชั่วโมง..... 1
 2 - 4 ชั่วโมง..... 2
 5 - 7 ชั่วโมง..... 3
 8 - 10 ชั่วโมง..... 4
 มากกว่า 10 ชั่วโมง..... 5

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านโรงเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวหนู

9. ผลการเรียนในครั้งล่าสุด

- 0.00 - 1.00..... 1
 1.01 - 2.00..... 2
 2.01 - 3.00..... 3
 3.01 - 4.00..... 4

10. ค่าขนมที่ได้รับมาโรงเรียนในแต่ละวัน

- น้อยกว่า 61 บาท..... 1
- 61 - 80 บาท..... 2
- 81 - 100 บาท..... 3
- มากกว่า 100 บาท..... 4

11. เพื่อนสนิท

- ไม่มี..... 1
- 1 - 3 คน..... 2
- 4 - 6 คน..... 3
- 7 - 9 คน..... 4
- 10 - 12 คน..... 5
- มากกว่า 12 คน..... 6

12. วิชาที่ชอบเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย..... 1
- สังคมศึกษา..... 2
- คณิตศาสตร์..... 3
- วิทยาศาสตร์..... 4
- ภาษาอังกฤษ..... 5
- อื่นๆ (โปรดระบุ)

13. วิชาที่ไม่ชอบเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย..... 1
- สังคมศึกษา..... 2
- คณิตศาสตร์..... 3
- วิทยาศาสตร์..... 4
- ภาษาอังกฤษ..... 5
- อื่นๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการกวดวิชาของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวหนู

1. หนูเรียนกวดวิชาในภาคการศึกษาปัจจุบันหรือไม่

ไม่เรียน..... 1 (ถ้าหนูตอบว่า “ไม่เรียน” ไม่ต้องตอบคำถามในข้อต่อไป
ให้หนูข้ามไปตอบคำถามในตอนที่ 3 ได้เลย)

เรียน..... 2 (ถ้าหนูตอบว่า “เรียน” ให้หนูตอบคำถามในข้อต่อไปนี้)

2. วิชาที่เรียนกวดวิชา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ภาษาไทย..... 1

สังคมศึกษา..... 2

คณิตศาสตร์..... 3

วิทยาศาสตร์..... 4

ภาษาอังกฤษ..... 5

อื่นๆ (โปรดระบุ)

3. จำนวนวิชาที่เรียนกวดวิชาในภาคการศึกษาปัจจุบัน

1 วิชา..... 1

2 วิชา..... 2

3 วิชา..... 3

4 วิชา..... 4

5 วิชา..... 5

มากกว่า 5 วิชา..... 6

4. วันที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

วันจันทร์ - วันศุกร์..... 1

วันเสาร์ - วันอาทิตย์..... 2

วันจันทร์ - วันอาทิตย์..... 3

5. ช่วงเวลาที่ใช้ในการเรียนกวดวิชา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- วันเสาร์ ช่วงเช้า..... 1
- ช่วงเย็น..... 2
- ทั้งวัน..... 3
- วันอาทิตย์ ช่วงเช้า..... 4
- ช่วงเย็น..... 5
- ทั้งวัน..... 6
- วันจันทร์ - วันศุกร์ ช่วงเย็นหรือหลังเลิกเรียน..... 7

6. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการเรียนกวดวิชาต่อสัปดาห์

- น้อยกว่า 3 ชั่วโมง..... 1
- 3 - 4 ชั่วโมง..... 2
- 5 - 6 ชั่วโมง..... 3
- 7 - 8 ชั่วโมง..... 4
- 9 - 10 ชั่วโมง..... 5
- มากกว่า 10 ชั่วโมง..... 6

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามของเด็ก
แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเด็ก (SDQ)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะของหนูจึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี แบ่งออกเป็น 2 ส่วนย่อย คือ

ส่วนย่อยที่ 1 โปรดตอบคำถามโดยกาเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับลักษณะของหนูมากที่สุด ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมใน 6 เดือนที่ผ่านมา	1 ไม่จริง	2 อาจ จะจริง	3 จริง
1. ฉันพยายามจะทำตัวดีกับคนอื่น ฉันใส่ใจกับความรู้สึกคนอื่น	☐	☐	☐
2. ฉันไม่อยู่นิ่ง ฉันนั่งนานๆ ไม่ได้	☐	☐	☐
3. ฉันปวดหัว ปวดท้อง หรือไม่สบายบ่อยๆ	☐	☐	☐
4. ฉันเต็มใจแบ่งปันสิ่งของให้คนอื่น (ของกิน เกม ปากกา เป็นต้น)	☐	☐	☐
5. ฉันโกรธแค้น และมักอารมณ์เสีย	☐	☐	☐
6. ฉันชอบอยู่กับตัวเอง ฉันชอบเล่นคนเดียวหรืออยู่ตามลำพัง	☐	☐	☐
7. ฉันมักทำตามที่คุณอื่นบอก	☐	☐	☐
8. ฉันขี้กังวล	☐	☐	☐
9. ใครๆ ก็ฟังฉันได้ถ้าเขาเสียใจ อารมณ์ไม่ดีหรือไม่สบายใจ	☐	☐	☐
10. ฉันอยู่ไม่สุข วุ่นวาย	☐	☐	☐
11. ฉันมีเพื่อนสนิท	☐	☐	☐
12. ฉันมีเรื่องทะเลาะวิวาทบ่อย ฉันทำให้คนอื่นทำอย่างที่ผมต้องการได้	☐	☐	☐

พฤติกรรมใน 6 เดือนที่ผ่านมา	1 ไม่จริง	2 อาจ จะจริง	3 จริง
13. ฉันไม่มีความสุข ท้อแท้ ร้องไห้บ่อยๆ	☐	☐	☐
14. เพื่อนๆ ส่วนมากชอบฉัน	☐	☐	☐
15. ฉันวอกแวกง่าย ฉันรู้สึกว่ามีสมาธิ	☐	☐	☐
16. ฉันกังวลเวลาอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้น และเสียความเชื่อมั่น ในตนเองง่าย	☐	☐	☐
17. ฉันใจดีกับเด็กที่เล็กกว่า	☐	☐	☐
18. มีคนว่าฉันโกหก หรือขี้โกงบ่อยๆ	☐	☐	☐
19. เด็กๆ คนอื่น ล้อเลียนหรือรังแกฉัน	☐	☐	☐
20. ฉันมักจะอาสาช่วยเหลือคนอื่น (บิดามารดา, ครู, เด็กคน อื่น)	☐	☐	☐
21. ฉันคิดก่อนทำ	☐	☐	☐
22. ฉันเอาของคนอื่นในบ้าน ที่โรงเรียน หรือที่อื่น	☐	☐	☐
23. ฉันเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดีกว่าเด็กวัยเดียวกัน	☐	☐	☐
24. ฉันขี้กลัว รู้สึกหวาดกลัวได้ง่าย	☐	☐	☐
25. ฉันทำงานได้จนเสร็จ ความตั้งใจในการทำงานของฉันดี	☐	☐	☐

ส่วนย่อยที่ 2 โปรดตอบคำถามต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่เป็นคำตอบของหนู แล้วอ่านเงื่อนไขก่อนทำข้อถัดไป

1. โดยรวมหนูคิดว่าหนูมีปัญหาในด้านใดด้านหนึ่งต่อไปนี้หรือไม่

	1 ไม่	2 ใช่ มีปัญหา เล็กน้อย	3 ใช่ มีปัญหา อย่างชัดเจน	4 ใช่ มีปัญหา อย่างมาก
ก. ด้านอารมณ์	☐	☐	☐	☐
ข. ด้านสมาธิ	☐	☐	☐	☐
ค. ด้านพฤติกรรม	☐	☐	☐	☐
ง. ด้านความสามารถเข้ากับผู้อื่น	☐	☐	☐	☐

เงื่อนไข: ถ้าหนูตอบว่า “ไม่” ในทุกๆข้อ ตั้งแต่ข้อ ก.- ง. ไม่ต้องตอบข้อต่อไปทั้งหมด
ถ้าหนูตอบว่า “ใช่” ในข้อใดข้อหนึ่ง ตั้งแต่ข้อ ก.- ง. ให้หนูตอบข้อต่อไปทั้งหมด

2. ปัญหานี้เกิดขึ้นมานานเท่าไรแล้ว

- น้อยกว่า 1 เดือน..... 1
 1 – 5 เดือน..... 2
 6 – 12 เดือน..... 3
 มากกว่า 1 ปี..... 4

3. ปัญหานี้ทำให้หนูรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่

- ไม่เลย..... 1
 เล็กน้อย..... 2
 ค่อนข้างมาก..... 3
 มาก..... 4

4. ปัญหานี้รบกวนชีวิตประจำวันของหนูในด้านต่างๆ ต่อไปนี้หรือไม่

	1 ไม่	2 เล็กน้อย	3 ค่อนข้างมาก	4 มาก
ความเป็นอยู่ที่บ้าน	☐	☐	☐	☐
การคบเพื่อน	☐	☐	☐	☐
การเรียนในห้องเรียน	☐	☐	☐	☐
กิจกรรมยามว่าง	☐	☐	☐	☐

5. ปัญหานี้ทำให้คนรอบข้างของหนูเกิดความยุ่งยากหรือไม่ (ครอบครัว เพื่อน ครู เป็นต้น)

- ไม่เลย..... 1
- เล็กน้อย..... 2
- ค่อนข้างมาก..... 3
- มาก..... 4

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามชุดสำหรับผู้ปกครอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามชุดสำหรับผู้ปกครอง
แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเด็ก (SDQ)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะของบุตรหลานของท่านจึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี แบ่งออกเป็น 2 ส่วนย่อย คือ

ส่วนย่อยที่ 1 โปรดตอบคำถามโดยกาเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับลักษณะของบุตรหลานท่านมากที่สุดในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมใน <u>6 เดือนที่ผ่านมา</u>	1 ไม่จริง	2 อาจ จะจริง	3 จริง
1. ห่วงใยความรู้สึกคนอื่น	☐	☐	☐
2. อยู่ไม่นิ่ง นิ่งนิ่งๆ ไม่ได้	☐	☐	☐
3. มักจะบ่นว่าปวดศีรษะ ปวดท้อง หรือไม่สบาย	☐	☐	☐
4. เต็มใจแบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน (ขนม, ของเล่น, ดินสอ เป็นต้น)	☐	☐	☐
5. มักจะอาละวาด หรือโมโหร้าย	☐	☐	☐
6. ค่อนข้างแยกตัว ชอบเล่นคนเดียว	☐	☐	☐
7. เชื่อฟัง มักจะทำตามผู้ใหญ่ต้องการ	☐	☐	☐
8. กังวลใจหลายเรื่อง ดูวิตกกังวลเสมอ	☐	☐	☐
9. เป็นที่ฟังได้เวลาที่อื่นเสียใจ อารมณ์ไม่ดี หรือไม่สบายใจ	☐	☐	☐
10. อยู่ไม่สุข รุนวายเป็นอย่างมาก	☐	☐	☐
11. มีเพื่อนสนิท	☐	☐	☐
12. มักมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเด็กอื่น หรือรังแกเด็กอื่น	☐	☐	☐
13. ดูไม่มีความสุข ท้อแท้ ร้องไห้บ่อย	☐	☐	☐
14. เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน	☐	☐	☐
15. วอกแวกง่าย สมาธิสั้น	☐	☐	☐

พฤติกรรมใน <u>6 เดือนที่ผ่านมา</u>	1 ไม่จริง	2 อาจ จะจริง	3 จริง
16. เครียด ไม่ยอมห่างเวลาอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้น และขาด ความเชื่อมั่นในตนเอง	☐	☐	☐
17. ใจดีกับเด็กที่เล็กกว่า	☐	☐	☐
18. ชอบโกหก หรือขี้โกง	☐	☐	☐
19. ถูกเด็กคนอื่นล้อเลียนหรือรังแก	☐	☐	☐
20. ชอบอาสาช่วยเหลือคนอื่น (บิดามารดา, ครู, เด็กคนอื่น)	☐	☐	☐
21. คิดก่อนทำ	☐	☐	☐
22. ขโมยของที่บ้าน ที่โรงเรียน หรือที่อื่น	☐	☐	☐
23. เข้ากับผู้ใหญ่ได้ดีกว่าเด็กวัยเดียวกัน	☐	☐	☐
24. ขี้กลัว รู้สึกหวาดกลัวได้ง่าย	☐	☐	☐
25. ทำงานได้จนเสร็จ มีความตั้งใจในการทำงาน	☐	☐	☐

ส่วนย่อยที่ 2 โปรดตอบคำถามต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่เป็นคำตอบของท่าน
แล้วอ่านเงื่อนไขก่อนทำข้อถัดไป

1. โดยรวมคุณคิดว่าเด็กมีปัญหาในด้านใดด้านหนึ่งต่อไปนี้หรือไม่

	1 ไม่	2 ใช่ มีปัญหา เล็กน้อย	3 ใช่ มีปัญหา อย่างชัดเจน	4 ใช่ มีปัญหา อย่างมาก
ก. ด้านอารมณ์	☐	☐	☐	☐
ข. ด้านสมาธิ	☐	☐	☐	☐
ค. ด้านพฤติกรรม	☐	☐	☐	☐
ง. ด้านความสามารถเข้ากับผู้อื่น	☐	☐	☐	☐

เงื่อนไข: ถ้าคุณตอบว่า “ไม่” ในทุกๆข้อ ตั้งแต่ข้อ ก.- ง. ไม่ต้องตอบข้อต่อไปทั้งหมด
ถ้าคุณตอบว่า “ใช่” ในข้อใดข้อหนึ่ง ตั้งแต่ข้อ ก.- ง. กรุณาตอบข้อต่อไปทั้งหมด

2. ปัญหานี้เกิดขึ้นมานานเท่าไรแล้ว

- น้อยกว่า 1 เดือน..... 1
 1 – 5 เดือน..... 2
 6 – 12 เดือน..... 3
 มากกว่า 1 ปี..... 4

3. ปัญหานี้ทำให้ได้ความรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่

- ไม่เลย..... 1
 เล็กน้อย..... 2
 ค่อนข้างมาก..... 3
 มาก..... 4

4. ปัญหาที่รบกวนชีวิตประจำวันของเด็กในด้านต่างๆ ต่อไปนี้หรือไม่

	1 ไม่	2 เล็กน้อย	3 ค่อนข้างมาก	4 มาก
ความเป็นอยู่ที่บ้าน	☐	☐	☐	☐
การคบเพื่อน	☐	☐	☐	☐
การเรียนในห้องเรียน	☐	☐	☐	☐
กิจกรรมยามว่าง	☐	☐	☐	☐

5. ปัญหาของเด็กทำให้คุณหรือครอบครัวเกิดความยุ่งยากหรือไม่

- ไม่เลย..... 1
- เล็กน้อย..... 2
- ค่อนข้างมาก..... 3
- มาก..... 4

ภาคผนวก ค
เอกสารข้อมูลและเอกสารยินยอมสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7-12 ปี (Information sheet for research participation)</p>
--	--

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

โครงการวิจัยขอให้หนูเข้าร่วมในการวิจัยนี้ เนื่องจากหนูเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ขอให้หนูใช้เวลาเพื่ออ่านและปรึกษากับคุณหมอ พยาบาล ผู้ปกครอง ครูญาติ หรือหาสามารถถามเจ้าหน้าที่ในโครงการในส่วนที่หนูไม่เข้าใจหรือต้องการรู้เพิ่มเติม

1. โครงการนี้คือ

โครงการนี้เป็นโครงการที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน โดยศึกษาว่าในเด็กนักเรียนที่เรียนกวดวิชาที่เป็นเนื้อหาด้านวิชาการมากนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับทำให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ และเกี่ยวข้องกันอย่างไร โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 422 คน ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานคร รวม 10 โรงเรียน

2. ทำไมจึงเกิดการศึกษาวิจัยในโครงการนี้

เนื่องจากว่าปัจจุบันนี้เด็กนักเรียนมีชั่วโมงเรียนในแต่ละวันติดต่อกันหลายชั่วโมงมากและยังต้องเรียนพิเศษเพิ่มเติมหลังเลิกเรียนและในช่วงวันหยุดอีกด้วย ซึ่งหากเรียนกวดวิชาที่เป็นเนื้อหาด้านวิชาการมากเกินไป ช่วงเวลาที่จะเล่นอย่างสนุกสนานหรือทำกิจกรรมที่ชอบก็จะลดลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและดูแลรักษาเด็กที่มีรูปแบบการเรียนที่มากเกินไป ความจำเป็นของวัย เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการเรียนรู้เติบโตทั้งร่างกายและจิตใจ และเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนให้เหมาะสมกับช่วงวัย เพื่อให้เด็กนักเรียนเกิดประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้ต่อไป

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7-12 ปี (Information sheet for research participation)</p>
--	--

3. หนูต้องทำอะไรบ้างถ้าหนูเข้าร่วมการวิจัย

หากหนูตกลงเข้าร่วมการวิจัยและผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรมของหนูได้ให้ความยินยอมให้หนูเข้าร่วมในการวิจัยนี้แล้ว จะมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาให้หนู โดยที่หนูจะต้องเป็นผู้ตอบแบบสอบถามและประเมินด้วยตนเอง ซึ่งแบบสอบถาม มีทั้งหมด 49 ข้อ โดยตลอดระยะเวลาที่หนูอยู่ในโครงการวิจัยประมาณ 30 นาที และหนูมีสิทธิ์ไม่ตอบคำถามข้อใดๆ ที่หนูไม่ต้องการตอบ

4. ความเสี่ยงและประโยชน์ของการเข้าร่วมโครงการ

ความเสี่ยงจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย คือ อาจจะทำให้หนูเสียเวลาหรือไม่สะดวกระหว่างที่หนูเข้าร่วมโครงการวิจัย

หนูจะไม่ได้ประโยชน์ใดๆ จากการเข้าร่วมวิจัย แต่ความรู้ที่ได้ คือ หนูจะได้ตระหนักรู้หรือสำรวจตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของหนู หนูจะรู้ว่าพฤติกรรมของหนูเป็นอย่างไร และจะมีแนวทางป้องกันและส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมของหนูได้อย่างไรบ้าง เพื่อให้มีสุขภาพจิตที่ดีเพิ่มขึ้น อีกทั้งผู้วิจัยจะได้นำผลจากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการเสนอโรงเรียนที่เข้าร่วมวิจัยหรือผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา ในการวางแผนปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับช่วงวัยเพื่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดี มีความสุขกับการเรียนรู้หรือการดำเนินชีวิตในด้านอื่นๆ ของหนูต่อไป

5. การรักษาความลับ

ข้อมูลทุกอย่างของหนูที่ทางโครงการเก็บรวบรวมจะถูกเก็บเป็นความลับ ทางโครงการจะใช้เพียงหมายเลขรหัสแทนชื่อของหนู และจะไม่มีการใช้ชื่อจริงในการวิจัยนี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7-12 ปี (Information sheet for research participation)</p>
--	--

6. การเข้าร่วมโครงการวิจัย

การตัดสินใจเข้าร่วมโครงการนี้ ขึ้นอยู่กับตัวหนูและครอบครัว หนูมีสิทธิ์ตัดสินใจไม่เข้าร่วมในโครงการนี้ได้ และหากหนูเข้าร่วมโครงการแล้ว หนูก็มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธหรือถอนตัวจากโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลใดๆ และจะไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาและผลการเรียนของหนู หรือสูญเสียผลประโยชน์ใดๆของหนู และเมื่อหนูต้องการที่จะปฏิเสธหรือถอนตัวจากโครงการวิจัยหนูสามารถส่งบันทึกการขอยกเลิกการให้ความยินยอมไปที่ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงเทพฯ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ 1873 ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

ขอบคุณที่หนูเสียสละเวลาเพื่อทำความเข้าใจกับโครงการวิจัยนี้ ขอให้หนูสอบถามและแจ้งให้ทางโครงการทราบสิ่งที่หนูยังไม่เข้าใจ หรือต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

ปัญหาหรือข้อซักถามต่างๆ

ถ้าหนูมีคำถามเกี่ยวกับโครงการวิจัยนี้ หนูสามารถติดต่อได้ที่ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ที่หมายเลขโทรศัพท์ 086-339-8786 ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

หากหนูไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือหนูไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย หนูสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอานันท์มหิตลชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4455 ต่อ 14, 15 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือมา ณ ที่นี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Information sheet for research participation)</p>
--	---

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า

ที่อยู่ 206/1 ต.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 34190

เบอร์โทรศัพท์ 086-339-8786

ผู้สนับสนุนทุนวิจัย ไม่มี

เรียน ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกท่าน

บุตรหลานของท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากบุตรหลานของท่านกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้เลือกและรับเชิญให้เข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจให้บุตรหลานของท่านเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยดังกล่าวขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติมกรุณาสักถามจากผู้ทำวิจัย ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรือแพทย์ประจำตัวของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าบุตรหลานของท่านเข้าร่วมในการวิจัยนี้ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของการวิจัยนี้

เหตุผลและความเป็นมาของโครงการ

เนื่องด้วยสังคมไทยในปัจจุบันกำลังตื่นตัวด้านการศึกษาและมีการแข่งขันทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้นในทุกๆระดับชั้น เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์เช่นนี้จึงได้มีการขยายขอบเขตการเรียนของเด็กมาสู่ศึกษาเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ที่เรียกว่าการกวดวิชา ทำให้กวดวิชากลายเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งทางการศึกษาของเด็ก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการดูแลรักษาและป้องกันเด็กที่มีรูปแบบการเรียนที่หนักมากเกินไปจนเกิดความจำเป็นของวัยไม่ให้เกิดผลกระทบทางพัฒนาการหรือสุขภาพจิตในระยะยาว และเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะกับช่วงวัย เพื่อให้เกิดประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้ของเด็กต่อไป

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Information sheet for research participation)</p>
--	---

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะให้บุตรหลานของท่านเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาให้บุตรหลานของท่านตอบ ซึ่งประกอบไปด้วยแบบสอบถาม 1 ชุด คือ แบบสอบถามของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน แบบสอบถามพฤติกรรมกวดวิชาและแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) สำหรับเด็ก โดยจะให้บุตรหลานของท่านทำที่โรงเรียนหลังจากที่ท่านให้ความยินยอมให้บุตรหลานของท่านเข้าร่วมในการวิจัยนี้แล้ว คาดว่าใช้เวลาในการทำประมาณ 30 นาที ท่านและบุตรหลานของท่านมีสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมครั้งนี้ รวมถึงสิทธิในการเลือกที่จะไม่ตอบแบบสอบถามในข้อที่ทำให้บุตรหลานของท่านรู้สึกไม่สบายใจและบอกเลิกการเข้าร่วมงานวิจัยได้ทันที โดยไม่มีผลต่อการเรียน การศึกษาของบุตรหลานของท่านหรือการรักษาพยาบาลใดๆ ทั้งสิ้น

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

ท่านจะไม่ได้ประโยชน์ใดๆ จากการเข้าร่วมวิจัย แต่ความรู้ที่ได้ คือ ท่านจะได้ตระหนักรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของบุตรหลานของท่าน ท่านจะได้รู้ว่าพฤติกรรมของบุตรหลานของท่านเป็นอย่างไร รวมถึงแนวทางป้องกันและส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมและการศึกษาของบุตรหลานของท่าน เพื่อให้บุตรหลานของท่านมีสุขภาพจิตและการเรียนรู้ที่ดี หากท่านสนใจทราบผลการประเมินพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของบุตรหลานของท่าน สามารถติดต่อที่ผู้วิจัย คือ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ตลอด 24 ชั่วโมง โทรศัพท์ 086-339-8786 ยินดีให้คำตอบท่านทุกประการ

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ความเสี่ยงจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย คือ อาจจะทำให้บุตรหลานของท่านเสียเวลาหรือไม่สะดวกระหว่างที่บุตรหลานของท่านเข้าร่วมโครงการวิจัย

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Information sheet for research participation)</p>
--	---

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่จะนำไปสู่การเปิดเผยตัวบุตรหลานของท่าน จะได้รับการปกปิดและไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ทั้งนี้ในกรณีที่กรอกแบบสอบถามจะไม่มีกรอกข้อมูลในแบบสอบถามที่จะระบุถึงตัวของบุตรหลานของท่าน และในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของบุตรหลานของท่านจะได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยเฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของบุตรหลานของท่าน หากท่านหรือบุตรหลานของท่านยกเลิกการให้สิทธิดังกล่าว ท่านสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงฯ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ 1873 ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของบุตรหลานของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่นๆของบุตรหลานของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และบุตรหลานของท่านไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของบุตรหลานของท่านที่จำเป็นสำหรับการใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

สิทธิของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

ในฐานะที่บุตรหลานของท่านเป็นผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย บุตรหลานของท่านจะมีสิทธิในการตัดสินใจดังต่อไปนี้

- บุตรหลานของท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
- บุตรหลานของท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยของการวิจัย
- บุตรหลานของท่านจะได้รับทราบการอธิบายถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบที่ท่านจะได้รับจากการวิจัย
- บุตรหลานของท่านจะได้รับทราบการอธิบายถึงประโยชน์ที่บุตรหลานของท่านอาจได้รับจากการวิจัย
- บุตรหลานของท่านจะได้มีโอกาสซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
- บุตรหลานของท่านจะได้รับทราบว่ากรอกยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ บุตรหลานของท่านสามารถขอถอนตัวจากโครงการเมื่อใดก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถขอถอนตัวจากโครงการโดยไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น
- บุตรหลานของท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและวันที่
- บุตรหลานของท่านมีสิทธิในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับข่มขู่ หรือการหลอกลวง

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Information sheet for research participation)</p>
--	---

หากท่านไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4455 ต่อ 14, 15 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือมา ณ ที่นี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็ก ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Information sheet for research participation)</p>
--	---

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า

ที่อยู่ 206/1 ต.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 34190

เบอร์โทรศัพท์ 086-339-8786

ผู้สนับสนุนทุนวิจัย ไม่มี

เรียน ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เนื่องจากท่านเป็นผู้ปกครองของบุตรหลานที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้เลือกและรับเชิญให้เข้าร่วมในการวิจัย และเป็นผู้ปกครองของเด็กที่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เช่นเดียวกับท่าน ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยดังกล่าวขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วนเพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติมกรุณาซักถามจากผู้ทำวิจัย ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรือแพทย์ประจำตัวของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าร่วมในการวิจัยนี้ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของการวิจัยนี้

เหตุผลและความเป็นมาของโครงการ

เนื่องด้วยสังคมไทยในปัจจุบันกำลังตื่นตัวด้านการศึกษาและมีการแข่งขันทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้นในทุกๆระดับชั้น เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์เช่นนี้จึงได้มีการขยายขอบเขตการเรียนของเด็กมาสู่ศึกษาเพิ่มเติมนอกห้องเรียนที่เรียกว่า การกวดวิชา ทำให้กวดวิชากลายเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งทางการศึกษาของเด็ก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการดูแลรักษาและป้องกันเด็กที่มีรูปแบบการเรียนที่หนักมากเกินไปจนเกิดความจำเริญไม่ให้เกิดผลกระทบทางการหรือสุขภาพจิตในระยะยาว และเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงแบบการเรียนการสอนให้เหมาะกับช่วงวัย เพื่อให้เกิดประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้ของเด็กต่อไป

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็ก ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Information sheet for research participation)</p>
--	---

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความชุกของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชา กับเด็กที่ไม่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาให้ท่านและบุตรหลานของท่านตอบซึ่งประกอบไปด้วยแบบสอบถาม 2 ชุด คือ แบบสอบถามของผู้ปกครองและแบบสอบถามของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในแบบสอบถามของผู้ปกครอง ซึ่งได้แนบมาด้วยกันกับเอกสารข้อมูลนี้รวมทั้งใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยแล้ว ประกอบไปด้วย 1 ส่วน คือ แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) สำหรับผู้ปกครอง โดยให้ท่านผู้ปกครองเป็นผู้ทำ คาดว่าใช้เวลาในการทำประมาณ 20 นาที ส่วนแบบสอบถามของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน แบบสอบถามพฤติกรรมกวดวิชาและแบบประเมินพฤติกรรม (SDQ) สำหรับเด็ก โดยจะให้บุตรหลานของท่านทำที่โรงเรียนหลังจากที่ท่านให้ความยินยอมให้บุตรหลานของท่านเข้าร่วมในการวิจัยนี้แล้ว คาดว่าใช้เวลาในการทำประมาณ 30 นาที ท่านและบุตรหลานของท่านมีสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมครั้งนี้ รวมถึงสิทธิในการเลือกที่จะไม่ตอบแบบสอบถามในข้อที่ทำให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจและบอกเลิกการเข้าร่วมงานวิจัยได้ทันที โดยไม่มีผลต่อการเรียนการศึกษาของบุตรหลานของท่านหรือการรักษาพยาบาลใดๆ ทั้งสิ้น

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

ท่านจะไม่ได้ประโยชน์ใดๆ จากการเข้าร่วมวิจัย แต่ความรู้ที่ได้ คือ ท่านจะได้ตระหนักรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของบุตรหลานของท่าน ท่านจะได้รู้ว่าพฤติกรรมของบุตรหลานของท่านเป็นอย่างไร รวมถึงแนวทางป้องกันและส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมและการศึกษาของบุตรหลานของท่าน เพื่อให้บุตรหลานของท่านมีสุขภาพจิตและการเรียนรู้ที่ดี หากท่านสนใจทราบผลการประเมินพฤติกรรมกวดวิชาและปัญหาพฤติกรรมของบุตรหลานของท่าน สามารถติดต่อที่ผู้วิจัย คือ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ตลอด 24 ชั่วโมง โทรศัพท์ 086-339-8786 ยินดีให้คำตอบท่านทุกประการ

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็ก ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Information sheet for research participation)</p>
--	---

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ความเสี่ยงจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย คือ อาจจะทำให้ท่านเสียเวลาหรือไม่สะดวกระหว่างที่ท่านเข้าร่วมโครงการวิจัย

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่จะนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ทั้งนี้ในกรณีที่กรอกแบบสอบถามจะไม่มีกรอกข้อมูลในแบบสอบถามที่จะระบุถึงตัวของท่าน และในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของท่านจะได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยเฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของท่าน หากท่านยกเลิกการให้สิทธิ์ดังกล่าว ท่านสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงเทพฯ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ 1873 ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่นๆของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับการใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

สิทธิ์ของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

- ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ท่านจะมีสิทธิ์ในการตัดสินใจดังต่อไปนี้
- ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
 - ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยของการวิจัย
 - ท่านจะได้รับทราบการอธิบายถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบที่ท่านจะได้รับจากการวิจัย
 - ท่านจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจได้รับจากการวิจัย
 - ท่านจะได้มีโอกาสซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
 - ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถขอถอนตัวจากโครงการเมื่อใดก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถขอถอนตัวจากโครงการโดยไม่มีผลกระทบใดๆทั้งสิ้น
 - ท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารใบยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและวันที่
 - ท่านมีสิทธิ์ในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับข่มขู่หรือการหลอกลวง

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-04/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็ก ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Information sheet for research participation)</p>
--	---

หากท่านไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4455 ต่อ 14, 15 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือมา ณ ที่นี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-05/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็ก อายุ 7-12 ปี (Consent Form for research participation)</p>
--	---

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

วันให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า/หนูชื่อ.....

ที่อยู่.....ได้อ่านรายละเอียด
จากเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....และยินยอม
เข้าร่วมในโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

หนูได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่หนูได้ลงนามและวันที่
พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้ทำการ
วิจัยนี้

หนูได้อ่านเอกสารและปรึกษากับหมอ พยาบาล ผู้ปกครองหรือญาติ และผู้วิจัยในส่วนที่หนู
ไม่เข้าใจและต้องการรู้เพิ่มเติมจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้ตอบคำถามต่างๆ ด้วยความ
เต็มใจไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนหนูพอใจ

หนูได้อ่านและทำความเข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับโครงการวิจัย หนูมีความเข้าใจในผลประโยชน์
และผลเสียที่อาจได้รับจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้และมีสิทธิ์ที่จะถอนตัวออกจากโครงการวิจัย
เมื่อใดก็ได้

หนูทราบจากผู้วิจัยว่าผู้วิจัยจะไม่มีเก็บข้อมูลใดๆ ของหนูเพิ่มเติม หลังจากที่หนูขอยกเลิก
การเข้าร่วมโครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบทั้งหมดที่
สามารถสืบค้นถึงตัวหนูได้

.....ลงนามอาสาสมัครเด็กอายุ 7-12 ปี
(.....) ชื่อของอาสาสมัครเด็กตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-05/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็ก อายุ 7-12 ปี (Consent Form for research participation)</p>
--	---

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย อันตราย หรือความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ให้ผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยตามนามข้างต้นได้ทราบ และมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลงในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

..... ลงนามผู้ทำวิจัย
(.....) ชื่อผู้ทำวิจัยตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

..... ลงนามพยาน
(.....) ชื่อพยานตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-06/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Consent Form for research participation)</p>
--	---

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

วันให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อ-นามสกุล
ผู้แทนโดยชอบธรรม) ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็น.....ของ ด.ช./ด.ญ.....
(ชื่อ-นามสกุล ของผู้เข้าร่วมวิจัย) ได้อ่านรายละเอียดจากเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการ
วิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....แล้ว ข้าพเจ้ายินยอมให้ ด.ช./ด.ญ.....
(ชื่อ-นามสกุล ของผู้เข้าร่วมวิจัย) เข้าร่วมในโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้ลงนาม
และวันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามใน
ใบยินยอมเข้าร่วมในการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์
ของการวิจัย ระยะเวลาของการทำวิจัย วิธีการวิจัย อันตรายหรือความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย
รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยและแนวทางป้องกันและช่วยเหลืออย่างละเอียด ข้าพเจ้า
และผู้เข้าร่วมการวิจัยมีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยทั้งหมดจนมีความเข้าใจอย่างดี
แล้วโดยผู้วิจัยได้ตอบคำถามต่างๆ ที่ข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมการวิจัยสงสัยด้วยความเต็มใจไม่ปิดบังซ่อน
เร้นจนข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมการวิจัยพอใจ

ข้าพเจ้าเข้าใจถึงสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล
และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลต่อทางการศึกษาหรือสิทธิอื่นๆที่ผู้เข้าร่วมการวิจัย
จะพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นความลับ และจะ
เปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่นในนามของผู้สนับสนุนการวิจัย
และคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจจะได้รับอนุญาตให้เข้ามาตรวจสอบและประมวล
ข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัย ทั้งนี้จะต้องกระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ เพื่อ ๓ ร ร ๓ ๐ ๖
ความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้นโดยการตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษานี้ข้าพเจ้าได้ให้ความ ยินยอมที่
จะให้มีการเก็บข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามได้

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใดๆ เพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าหรือผู้เข้าร่วมการวิจัยขอ
ยกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบ
ทั้งหมดที่สามารถสืบค้นถึงตัวผู้เข้าร่วมการวิจัยได้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-06/4.0</p> <p style="text-align: center;">เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม (Consent Form for research participation)</p>
--	---

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยรวมถึงข้อมูลทางการแพทย์ของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อ จะผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และการรายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ รวมทั้งการใช้ข้อมูลทางการแพทย์ในอนาคตเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อของผู้เข้าร่วมการวิจัย จะผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และการรายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ รวมทั้งการใช้ข้อมูลทางการแพทย์ในอนาคตเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นและมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีให้ ด.ช./ด.ญ.....
.....(ชื่อ-นามสกุล ของผู้เข้าร่วมวิจัย) เข้าร่วมในโครงการวิจัย
ด้วยความเต็มใจ จึงได้ลงนามในเอกสารใบยินยอมนี้

.....ลงนามผู้แทนโดยชอบธรรม
(.....) ชื่อผู้แทนโดยชอบธรรมตัวบรรจง
.....ความสัมพันธ์ของผู้แทนโดยชอบธรรมกับผู้เข้าร่วมการวิจัย
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย อันตราย อาการไม่พึงประสงค์หรือ ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียดให้ผู้แทน โดยชอบธรรมของผู้เข้าร่วมการวิจัยตามนามข้างต้นได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลง ในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

.....ลงนามผู้ทำวิจัย
(.....) ชื่อผู้ทำวิจัยตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

.....ลงนามพยาน
(.....) ชื่อพยานตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-05/4.0</p> <p>เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form for research participation)</p>
--	--

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง การแสดงออกทางด้านปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เรียนกวดวิชาชั้นประถม
ศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร

วันให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....
ที่อยู่.....ได้อ่านรายละเอียด
จากเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....และข้าพเจ้า
ยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้ลงนาม
และวันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้
ทำการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาของการทำ
วิจัย วิธีการวิจัย ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัย
ข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้ตอบ
คำถามต่างๆ ด้วยความเต็มใจไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกเข้าร่วมในโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล
และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลต่อการรักษาโรคหรือสิทธิอื่นๆ ที่ข้าพเจ้าจะพึงได้รับ
ต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อ
ได้รับการยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่นในนามของบริษัทผู้สนับสนุนการวิจัย คณะกรรมการ
พิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจได้รับอนุญาตให้เข้ามาตรวจสอบและประมวลข้อมูลของข้าพเจ้า
ทั้งนี้จะต้องกระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น โดยการตกลงที่
จะเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ให้ความยินยอมที่จะให้มีการเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าโดย
การใช้แบบสอบถาม

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใดๆ เพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกการเข้าร่วม
โครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบทั้งหมดที่สามารถสืบค้น
ถึงตัวข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าและ
สามารถยกเลิกการให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยรับทราบ

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p style="text-align: right;">AF 10-05/4.0</p> <p>เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form for research participation)</p>
--	--

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยรวมถึงข้อมูลทางการแพทย์ของข้าพเจ้าที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อ จะผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และการรายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ รวมทั้งการใช้ข้อมูลทางการแพทย์ในอนาคตเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นและมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีเข้าร่วมในการวิจัยด้วยความเต็มใจ จึงได้ลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมนี้

..... ลงนามผู้ให้ความยินยอม
(.....) ชื่อผู้ยินยอมตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย อันตราย หรืออาการไม่พึงประสงค์ หรือความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย หรือจากยาที่ใช้ รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ให้ผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยตามนามข้างต้นได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลงในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

..... ลงนามผู้ทำวิจัย
(.....) ชื่อผู้ทำวิจัยตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

..... ลงนามพยาน
(.....) ชื่อพยานตัวบรรจง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวนิชนันท์ เนตรสง่า เกิดวันที่ 24 ธันวาคม 2532 จังหวัดอุบลราชธานี สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี สังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต วิชาโทการแพทย์ ฝ้ายจิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2554 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขา สุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2556

